

КОЛЕКЦИЯ

ХУМОР

САТТ АНТОНИО

ТОРТА РУЖАВЕЛКА

САН АНТОНИО ТОРТА РУНТАВЕЛКА

Превод: Гриша Атанасов

chitanka.info

Беше толкова дребнав,
че накрая пипна дребна шарка.

Най-краткият път от точка А до точка Б е правата линия.
Най-краткият път от точка А до същата точка А е окръжността.

За да си готов да консумираш торта рунтавелка, добре е да започнеш с кокосови орехи — небелени, разбира се. После трябва дълго да мляскаш Зигмунд Фройд и Карл Маркс по гушката и Фидел Кастро в устата, преди да минеш към страстни целувки на астраганено палто (за предпочитане около илиците).

И никакво шикалкаване в тренировките! Мисли си колко години Артур Рубинщайн е блъскал Фюрелизето, преди да седне да изсвири ноктюрни на Шопен и да спечели световна слава.

След като се увериш, че си овладял материала, момееш да пристъпиш с някоя дама към фигурата „залепяне на плика“. Осланяй се на инстинкта си и пердаши напред!

Това, за да си го знаеш, но да те предупредя — в завладяващото съчинение, което следва, няма да намериш само ядене на торти.

В него има още: един разтопен куршум, осем каймана (може и да са алигатори), една изоставена мина, един бял негър, една много особена топка за голф и няколко тона трупове.

Като свършиш с четенето, ми свирни да ходим да хапнем нещо заедно. Най-добре торта рунтавелка.

НЕПРЕДИЗВЕСТЕНА СМЪРТ

Дребничкият лекар се изправи: беше или азиатец, или джудже, поразено от вирусен хепатит.

Извади краищата на стетоскопа от ушите си и го провеси на врата като гердан. Хромираната слушалка висна до тестикулите му. Късичките пръсти и нослето говореха за природно нещастие — навярно му ставаха само презервативи номер три нули. Малката му чутура навяваше мисълта, че си прави прическата при някой индианец от племето живаро — любителите на сушени човешки глави.

Извърна се към двамата, които очакваха с притеснение да чуят диагнозата: дама към четирийсетте, но още ставаща, и още как, при това много елегантна, и як прислужник с кестенява коса, облечен в черен панталон и руска рубашка от жълто платно. Направи гримаса, което не беше никакъв проблем за сбръчканата му муцунка.

— Какво ще кажете, докторе? — попита шепнешком жената.

— Мъртъв е! — заяви лекарят.

— Можете ли да ми го напишете черно на бяло?

— Ако имате предвид смъртния акт, ще го издам веднага.

Като същински Атлас, който се кани да повдигне Земята, се заоглежда за опора, за да попълни документа, но не можа да намери. Кръглата маса бе затрупана с лекарства, чайничета и чаши с билкови настойки. Също и камината от розов мрамор.

— Да минем в салона — предложи жената.

Тръгна подир нея като маймуна след дресьора си. Когато двойката излезе, прислужникът извади от джоба кутия американски цигари и натика една между джуките си. Готвеше се да запали, когато мъртвецът измърмори:

— И на мен ми се пуши.

Слугата послушно лапна още една цигара и запали едновременно и двете със златния си дънхил. После пъкна едната между побелелите устни на умрелия. Той дръпна яко и издуха силна струя.

— Кемъл е — предупреди здравенякът.

— Какво от това?

— Вие не обичахте кемъл. Казвахте, че били като сено с мед.

— Човек не се пазари за първата цигара след възкресението — промълви бившият покойник.

Беше петдесетинагодишен, с едри черти и гъста прошарена коса. Умело нанесен грим отнемаше чара, който обикновено излъчваше. Златистите му очи гледаха със смразяваща втораченост.

— Помогни ми да се освободя от този калъф, задушavam се! — изпъшка той.

Слугата го хвана за протегнатите ръце и го издърпа, за да седне. После разкопча пижамата му, съблече я и започна да откача кукичките на пластмасовия корсет, който обхващаше гръдния кош. Странната протеза възпроизвеждаше с кошмарна точност мъжки торс. Личаха издутините на коремния мускул и дъгите на ребрата. Розовите зърна на гърдите изглеждаха по-естествени от истински. Тук-там се къдреха косъмчета. Прислужникът изпитваше погнуса при докосването до този калъп от фалшива плът.

Щом освободи „мъртвеца“, запокити корубата в другия край на стаята и тя остана на пода до стената като отворителна черупка на огромен омар.

Жената се върна с документа в ръка. Вееше го, за да изсъхне по-бързо мастилото.

— Е, опекохме работата — каза тя. — Вече си покойник съвсем законно.

Мъжът се засмя и отметна завивките. Остана за малко седнал, вторачен в пръстите на краката си, които мърдаше.

— Моята мечта! — въздъхна той. — Винаги съм смятал за върха да гледаш отстрани собственото си погребение. Не може ли да ме кремират вдругиден, така ще ми остане един свободен следобед.

Слугата се усмихна накриво заради цигарата, която димеше в левия ъгъл на устните му.

— А кой ще играе ролята в крематориума? — попита той.

— Ти! — отговори жената.

Тя светкавично заби в ръката му иглата на мъничката спринцовка, която досега криеше в шепата си.

Човекът застина като парализиран, невярващ на очите си. Вцепени се, ченето му висна, очите му се изцъклиха.

Мъжът с голия торс грабна цигарата от устата на слугата и я хвърли в камината, където не гореше огън. Тя продължи да тлее в студената пепел. Здравенякът се тътна без звук. Жената беше готова и го бутна към леглото, щом видя, че очите му се подбелват. Жертвата се просна ничком напъряко на мястото, освободено от предишния „мъртвец“. Краката останаха на килима, ритайки в последен гърч.

— Помогни ми да ти направя тоалета — каза жената. — Държа да си красив, когато дойдат господата от погребалното бюро.

1.

Маноло си имаше номер с жените. Грубичък, но минаваше. Приближава се до някоя, заглежда я втренчено със съдбовно изражение и накрая отронва непринудено:

— Може ли да ви кажа нещо?

Впечатлени от този пламтящ поглед, от напрегнатото лице и сериозния тон, жените неизменно се съгласяваха. Тогава Маноло споделяше с нежелание, сякаш съобщаваше нещо, което е фатално неизбежно:

— Два часа ще ви паса ливадата, преди да забия в нея якия си кол.

Казваше го, все едно бе избран от някакви загадъчни сили за опасна и съдбовна мисия. Продължаваше да гледа жената, без да мига, без да навежда очи, като истински рицар на дълга в очакване на разпореждания.

Реакцията биваше два вида. Жената или се възмущаваше, или се размиваше. И едното, и другото бяха форми на самозащита срещу толкова необичайното словесно нападение. Най-напред се втрещяваха. Любезният тон и сдържаността на събеседника правеха още по-невероятни думите, които чуваха. Щом преодолееха първоначалното изумление, се проявяваше темпераментът на всяка. Възкликваха или: „Долен мръсник!“, или: „Хайде де!“ Нито по едното, нито по другото можеше да се съди дали играта е загубена или спечелена. В първия случай очите на Маноло се насълзяваха и той промълвяваше: „Знам, че е непростимо да ви говоря такива неща. Ама да не мислите, че е от добро...“ И си придаваше толкова съкрушен вид, събеседничката прочиташе на лицето му такова отчаяние, че най-неочаквано се изпълваше с чувство за вина.

Във втория случай, при смях, Маноло също изобразяваше дълбока меланхолия: „Добре, виждам, че ви е забавно, обаче не е това, което си мислите. О, Господи, не е!“ Усмивката на жената се стопяваше и тя, изпълнена със състрадание, пожелаваше да узнае какъв е „случаят“ на Маноло.

Чукаше много. Държеше си на думата и наистина се отдаваше до припадък на лудории с език. Е, не точно два часа по часовник, както обещаваеше, но поне докато партньорката започнеше да го умолява да сменят стила, тъй че в крайна сметка неспазването на срока му се прощаваше.

Сдушихме се по следния начин. Бях си чукнал среща с Мари-Мари на терасата на „Фукет’с“.

Гледам, седи на един коктейл голд вод. Аз я отворих на това питие. Хареса ѝ. Вкусът му зависи, разбира се, от фуража, който барманът ще ти натъпче, преди да ти го донесат: резенчета портокал и лимон, листа от мента, стрък керевиз, череша от сладко: можеш да преядеш! Във „Фукет’с“ сервират най-добрия голд вод в цял Париж.

Тя си смуква по малко през духалото. Не ме забелязва, защото зяпа на другата страна. Пристъпвам с песен в сърцето. Изведнъж някаква ръка ме сграбчва. Поглеждам петте пръста, впити в ръкава на дънковото ми яке. Ноктите са квадратни, кожата — бяла, на лунички. Вдигам очи от ръчицата към физиономията на нейния собственик и разпознавам Серж Вазелини, литературен директор на „Сапун в очите“, новия клюкарски седмичник, значи всяка седмица с нови дела, който плюе наляво и надясно. Политика, бизнес — няма мило, няма драго. Неговото вече не е смелост, а склонност към самоубийство. Вазелини винаги е проявявал двупосочно благоразположение към моята личност (защото е такъв педал, че може да шашне и английски депутат). Разправя, че с него сме били от една боя поради общия ни антиконформизъм. Но аз, кой знае защо, усещам известни нюанси помежду ни.

— Антоан! — шушне ми той. — Трябва да ни пишеш всяка седмица по една сатирична колонка. Петнайсет реда, съчинени на коляно, разобличаващи човешката глупост.

— За да разоблича човешката глупост, Серджо — отвърщам му, — ми трябват не петнайсет реда, а двамайсета тома, колкото Енциклопедия Британика.

В този момент засичам някакъв шемет с вид на любител на (лесни) жени, който се свежда над Мари-Мари.

Приближавам се зад него, без той да ме чуе и без Мари-Мари да ме види, понеже хубавецът ме закрива. Чувам го да ѝ шепне:

— Може ли да ви кажа нещо?

Хубавицата не отговаря, но в очите ѝ, изглежда, проблясва съгласие, защото мераклията казва:

— Два часа ще ви паса ливадата, преди да забия в нея якия си кол.

А кифлата отвърща на секундата следното:

— Така ли? Извънредно интересно предложение, господине! — после се обръща към мен, понеже току-що ме е зърнала, и съобщава така, че да чуят всички: — Чуваш ли, Антоан? Господинът може да ме работи с език два часа, преди да ми забие якия си кол!

Разговорите на съседните маси секват. Чува се само дрънченето на чашите върху подноса на сервитьора. Салонният управител, който отговаря за резервациите в ресторанта, слиза от амвона си и се дотъркулва до нас.

— Някакви проблеми ли има, господин комисар? — пита той.

— О, никакви — отговарям, докато сядам до моята капчица. — Как може да си помислиш подобно нещо, Венсан?

Да беше видял мутрата на храбрия свалач, щеше да го помолиш да не шава, докато изтичаш да си вземеш никотина. Ченето му виснало, очите облещени, вратът източен, сякаш току-що е палнал фитила на бомба и сега чака да гръмне в ръцете му. Не че е скапан иначе. Може дори да мине за хубав мъж, ако не придиряш много за класата: изтупан като италиански шампион по колоездене за неделна литургия. Малко над трийсетте, много мургав, с муцуна, която не се забравя, дълги ресници, джукест. Свивам рамене и му казвам любезно:

— Жените са непредвидими, приятел. Но сигурно доста кълват на този номер, а?

Той се усмихва и кимва:

— Доста! — после се обръща към Мари-Мари: — Естествено, моля да ме извините, откъде да знам, че чакате някого.

Аз измърморвам под нос:

— Всяка самотна жена в кафене чака някого.

Сервитьорът идва да удари един влажен парцал на масата, макар че тя си е чиста. Пронизва с поглед хубавеца и ме пита:

— И за вас ли един голд вод, господин комисар?

— Не, два. Кралски!

Мърльото повтаря, за да запомни:

— Два кралски голд вода, два! — После се омита.

— Сядайте! — предлагам на езиковеда. Хубавелякът присяда плахо срещу нас.

— Хубаво се насадих — въздиша той. — Отгоре на всичко сте и комисар.

— Днес не ви е ден — отвърщам.

— Трябва ли да очаквам някакви репресии?

— Какви репресии? Не е престъпление да предлагаш наслади на една дама. Не сте нарушили и общественения морал.

— Имах предвид... в личен план. Ревност или нещо подобно.

— Щях да ревнувам, ако моята приятелка беше откликнала на любезното ви предложение. А и тогава не знам. По-скоро щях да съм разочарован.

Келнерът донася поръчката.

— Дори не ви попитах дали обичате голд вод — извинявам се аз. Подавам му едната чаша.

— За вашите подвизи!

Той грабва напитката и вдига безмълвен тост, преди да отпие. Още не му е ясно накъде духа вятърът. Чуди се какво ли му кроя, и си мисли кога ли ще му светна една. Отпивам и аз. Мари-Мари се усмихва развеселена.

— Какъв процент успешни опити постигате? — пита го тя.

— Поне петдесет на сто.

— Не се ли хвалите?

— Напротив, спестявам малко — плахата му усмивка угасва и той ми прошепва: — Наистина ли не ми се сърдите?

— Никак. Ако бяхте опитали номера, докато съм с гръб, щях да ви пребия. Но щом жената е сама, всеки мъж има право да пита, пък тя да си решава.

Той кима:

— Вашата философия съвпада с моята.

— Не се и съмнявам.

— Наистина ли сте комисар?

— Ето ми картата!

Тиквам под носа му запечатаната в пластмаса тапия, а той се опулва с възхищение, което ме ласкае.

— Сан Антонио! Е, тогава нищо не ме учудва.

Оцъкля се в своя голд вод с всичкия зарзават в него и мисълта му се залутва вътре като в бостан. Кой беше писал, че през пролетта цял ден е утро? Може да ти дойде в повечко, но съм сигурен, че той сваляч е истински поет в жанра си. Защото трябва да си поет, за да рутиш фльорците с тоя номер. На мен поне ми звучи рицарски. Той произнася замечтано:

— Тази сутрин във ваната си мислех за вас.

— Надявам се, че не сте с двойна предавка?

— О, женичките ме привличат твърде много. Мислех за вас, защото ми е тревога за брат ми, не мога място да си намеря.

— Ще ме открехнеш ли?

Неусетно минавам на ти, но и той не усеща. Драг ли ми е някой на моята възраст или по-млад, става от само себе си.

— Ще ни отнеме доста време — отвръща той и сочи с брадичка към Мари-Мари.

Обаче моята повелителка не е от безсловесните добичета.

— Давай, давай, и аз съм в занаята^[1] — уверява го тя.

Лингвистът маратонец й отправя една лишена от похотливост усмивка.

— Чудя се откъде да започна — признава той.

— От началото — съветвам го аз. Поколебава се, после промърморва:

— Добре, щом настоявате.

И се отприщва. Докато говори, мачка духалото на своя дринк, какво ли не прави с него.

— Аз съм от испански произход — казва. — Баща ми бил републиканец и след победата на Франко избягал във Франция заедно с жена си и новородения си син Мигел. След войната жената на баща ми умряла от левкемия. Татко се пропилил от мъка, та затова Мигел израснал на улицата, станал малолетен престъпник и попаднал в изправителен дом. В началото на петдесетте баща ми се разболял тежко и спрял пиенето. Пооправил се и тогава Срещнал майка ми. По тоя повод съм роден аз през 1953 година. Малко след раждането ми старецът си отиде. Майка ми се трепеше, за да ме отгледа, и мога да ви уверя, че детството ми не беше розово. Един ден цъфна млад ПИЧ, тъпкан с мангизи. Беше брат ми Мигел. Научил за смъртта на отца и дошъл да види как изглежда братчето му. Много държи на

семейството. Години наред не ни забравяше. На пет-шест месеца цъфваше изневиделица, натоварен с подаръци за майка ми и мен. Водеше ни на ресторант и ни връщаше в апартаментчето с лъскавата си лимузина, а преди да тръгне, оставяше на кухненската маса пачка. Когато го питахме какво работи, измънкваше за някакъв бизнес. Личеше си, че не му се приказва за това. Държеше на моето образование и ми плащаше таксата в едно тежкарско частно училище. Обаче един ден видяхме образа му по телевизията и във вестниците. Арестували го за участие в обир на банка с още няколко души. Много не се изненадахме. Лепнаха му шест години. Ходехме му на свиждане в Поаси и той всеки път ми заръчваше да не правя като него, да вървя по правия път. Съветваше ме да уча и да се издигна в обществото.

— Е, и ти с какво се занимаваш? — прекъсвам го.

— С диаманти.

— Дръж ме!

Туй възклицание съм го прихванал от моя шеф, Стария, който си пада по архивните лафове. Любителят на черен кадаиф вдига ръка, за да успокои топката.

— Чакайте! Вярно, голяма фирма, ама скромно положение. Посредник съм в търговията с чакъл, от време на време врътвам и по някоя лична далаверка. Обаче, господин комисар, не си мислете разни неща, досието ми е кристално чисто, като диамантите, които продавам. Можете да се осведомите за мен, репутацията ми е бетон.

— Не се и съмнявам — отвърщам искрено. — Семейно положение?

— Женен, две деца — той се изчервява. — Така си е, не е добре за един почтен глава на семейство да се увърта покрай флърците из кафенетата, но мога да ви доверя за свое оправдание, че жена ми е фригидна като Северния полюс. Нашите момченца съм ѝ ги правил едва ли не под упойка. А пък на мен кръвта ми е гореща, андалуска, по двайсет и четири часа това ми се прави.

— Не се извинявай, синко, дертът си е твой. По-добре ми разкажи още за брат си.

Нашият нов „приятел“ издухва половината от чашата си, преди да продължи:

— Смъкнаха му от присъдата и след четири години излезе. Продължи да идва все така с пълни ръце, както и преди. Дойде и на

сватбата ми. А като се родиха децата, започна да глези тях, както беше глезил мен. Тревожих се за него. Шубе ме беше да не го приберат пак на топло за някой голям удар. Понякога отварях приказка, но той все го увърташе. Последния път, като се видяхме, каза, че заминавал за Щатите. Запознал се бил с някакъв страхотен мъжага и почвал съвсем нов живот. Много се беше запалил. Замина. Получих само едно-две писма. Той не е много по писането. Приказката му вървеше, но пред белия лист се панираше. Писа, че искал да ни плати почивка в Маями, на четиримата. Нямахме адрес, не можах да му отговоря. Една сутрин ми се обади по телефона, за да се разберем за датата. Уговорихме се да идем през великденската ваканция, в края на април. „Извади визи, след три дни ще ти пратя билети“, каза, преди да затвори. Вече е 4 юли, а от него ни вест, ни кост. Не получих и билети. Човърка ме отвътре, че му се е случило нещо, господин комисар. Канех се да попитам в полицията, но с тоя живот, дето го водеше Мигел, ме е страх да не му разбъркам нещо, нали разбирате?

— Разбирам — кима аз.

Орачът на ливади поклаща глава:

— Чудна работа, трябва да ме е страх от вас след онова, което си позволих с госпожицата, а ето че ви се доверих изцяло...

— Следваш инстинкта си — обяснявам му. — Значи си добро момче. Ще ти дам нещо за писане и ти ще ми драснеш всички данни за себе си и за братока. Ще напишеш каквото си спомняш, и ще ми доставиш по най-бързия начин писмата, които ти е пратил от Щатите. Става ли?

— Не знам как да ви благодаря, господин комисар.

— Щом не знаеш, не ми благодари!

Така се разделяме. Мари-Мари вика:

— Ти май ще се захванеш с този случай...

— Не си ли съгласна?

— Мисля, че ще си загубиш времето. Тия братя не ми вдъхват много доверие. Единият — гангстер, другият — глава на семейство, пък дрънка глупости на жените по кафенетата... Човек може с нещо по-смислено да си запълва живота.

Мръщи се. Не ѝ се хареса толкова, че поканих на масата тоя... Маноло (Маноло дела Рока се казва, така пише на листчето, което ми остави). За да сменя темата, ѝ казвам:

— Добре, любов моя, кога ще се оженим?

Вземам ръката ѝ и я поднасям към устните си. От съседната маса Серж Вазелини вдига палец, за да ми покаже, че намира моето „завоевание“ за страхотно и ме поздравява.

— Хайде да не бързаме — въздъхва Мари-Мари.

Отрязва ми главата! Тая пикла от най-крехка възраст е луда по мен и за друго не мечтае освен за венчило. И на ти сега, когато дойде време да се хвърляме в пропастта, дава заден ход! Причерня ми. Изстрелвам едно „Защо бе, Господи?“, както казваше баба ми. Това „Защо бе, Господи?“ не ѝ излизаше от устата, за нея то значеше „Да ти тегля една“.

Но на моята муза не ѝ мигва окоето. Изчаква ме да изчерпам тиража, както казват в търговията с книги, и взема думата:

— За да бъда по-близо до теб, за да разбера живота ти, започнах работа, подобна на твоята, и тя ме увлече, Антоан. Сега знам как можеш да потънеш в едно разследване, до ушите да затънеш. Човек му се отдава изцяло. Ти беше прав, тази професия не е за женени хора. Трябва да си свободен, за да я вършиш добре. Но това не променя с нищо любовта ми към теб, великане мой. Нека все така да я изживяваме безостатъчно, с целите си души. Пък един ден, по-нататък, ще видим...

За малко да ме разплаче! На всичкото отгоре пред онова дупе Вазелини! Въздишам както чичо от улицата:

— Животът е скапан!

Защото сега ще ти кажа нещо на ухо и повече няма да говорим за това: животът е адски, ама адски скапан!

---

[1] Крайно време е да искаш от издателите да преведат на български Върховния ми шедевър „Моето препускане из Канада“, откъдето ще научиш, че тя работи за френските тайни служби — Сан А. ↑

2.

Честно, братските тревоги на вафльо̀да ми бяха през оная работа и сигурно покрай сантименталните разочарования щяха да потънат нейде из бездънните гънки на мозъка ми, ако не беше саркастичната забележка на Мари-Мари: „Ти май ще се захванеш с този случай...“ Както се сещаш, това ме нахъси! Шибна суетата ми. А суетата може да бъде извор на енергия.

В разкрития от Маноло жизнен пъп (както казва моят безстрашен асистент Берю се споменава̀ше и годината, в която закопчали братчето. Отидох в архивите, за да се запозная със случая. А той ясен като бял ден. Трима хубавци, единият Мигел дела Рока, прислушали една банка в Шестнайсети район точно когато товарели сухото в камионетка. Всичко било пипнато, с вътрешен човек. Добре, ама за лош късмет на тарикатите попадат на герой в лицето на един от охранителите. Момчето преди това се било подвизавало като наемник из Африка и било печено. Вдигнало кротко ръце като приятелчетата си, но изведнъж се проснало на земята, измъкнало желязото и запукало по бандюгите. Единият си получил куршумчето в бедрото. Ръката на другия, който притеснявал населението с автомат, била разкъсана от 9-милиметрова шикалка, а пък сеньор Мигел, като вдянал, че млякото се пресича, си плюл на петите. Обаче в Шестнайсети район тогава се случил ден на героизма и един шофьор го погнал с колата си, затиснал го към спрял камион и му счупил три ребра. Голям карък! Такава манджа не се забърква два пъти в живота на един бандит. Нали ти разправям, тоя ден имало парад на честните хора! Аз, както си ми е занаятът, записвам това-онова и за другите двама колежани.

Инспектор Ларишес, който разбира от новите ни компютри, си сядна на задника и след половин час ми носи улова си. Научавам, че Селестен Мьоние, улученият в ръката, е починал, докато бил на топло, но не от раняването, а от рак на белия дроб, който си го имал в момента на събитията. Третия бандюга, Совьор Коджапул, скоро след освобождаването му го прибрали отново, този път за трафик на крадени коли, и лежал още три години. Излязъл предсрочно за добро

поведение и отворил кръчма в Сен Дьони. Вече бил на възраст и след толкова години на топло и толкова каскадърства най-сетне мирясал.

Има нещо, не знам точно какво, между апаша и стражаря — от пръв поглед се разпознават един друг. Още щом бутам вратата на „Каре аса“, кръчмето на улица „И днес осъмнах“, кръстосвам взор със Совьор Коджапул (от турски произход), облегнат на тезгяха пред разтворения вестник „Парижка пиаца“.

Очите му, черни като дупки на ключалки във вратата на мазе, захлупени от астраганени вежди, ме снимат на часа. Вече си знае, че новият му посетител носи карта с трикоьор в десния вътрешен джоб и голям калибър под лявата мишница. Совьор е понатрупал карати, приближава шейсетте. Шкембелия, бузите му сивкави и висят, обрасли с косморляк, хоботът му целият на дупки и брадавици, ушите като зелки, скулата му разсечена от дълбок белег; досущ Леонардо ди Каприо във филма „Менопаузата на Сашка В.“. Косите бели, подстрижката къса, съвсем като на стар ножкаджия, дето сега не пипа нищо по-остро от клечка за зъби.

В този мъртъв час кръчмето е почти празно. Само трима кратунковци са се лепнали за машинките в дъното и играят на нещо си, няма да ходя да ги питам на какво, я.

Сядам на бара срещу Совьор. Той уж се е зачел за Дългото бедро, една засукана кобилка, която може да поднесе изненада другата неделя на хиподрума. Изръмжава, без да вдига от парцала надупчената си зурла:

— К'во да бъде?

В „Каре аса“ не върви да си поръчаш голд вод или блъди мери.

— Една мастичка! — казвам скромно.

Пандизчията се откъсва от „Парижка пиаца“ и докопва шише „Рикар“ с дозатор.

— Ще пиеш ли и ти едно с мен? — питам. Той изсумтява, без да ме поглежда:

— Да не би да се знаем отнякъде?

— Неизбежно е, Совьор. След двацет минути ще бъдем приятели от детинство.

Лениво лисва мастика и във втора миниатюрна чашка, вади от хладилника каничка с вода и я слага на тезгяха с услужливо обърната към мен дръжка. После чака. Пипвам каната.

— Не я ли давиш? — питам, докато я поднасям към неговото питие.

— Пия я суха — отвърща.

— Сигурно имаш право, така е по-сладко — аз намокрям моята.
— Обаче мен ме е страх да не ме опари.

— Срещали ли сме се някъде? — настоява пандизчията, загрижен от това нахълтване в бърлогата му.

— Не, ти сигурно си бил на топло, когато аз съм се пръкнал.

Той чака. Аз пия. Не си падам по анасона. Виж, татенцето смучеше яко преди вечеря. И разправяше за своя отец, който си цедял абсента, като разтопявал захар в надупчена лъжица. Тази лъжица още си седеше в кухненското чекмедже. Дупките образуваха шарки. Навремето са пипали всяко нещо, за да внесат хармония в живота.

— Наясно си, че не съм застраховател... — подхващам. Той смирено склапя гарвановочерни мигли. — Не се притеснявай, разследвам от името на едно семейство. Един мой познат се тревожи за братчето си, с което сте били гъсти. Тъй че няма защо да не се погодим.

Той обръща мастиката си.

— И как се казва тоя общ знаменател?

Кимам му с одобрение.

— Ти си културен мъж, Совьор. Случайно да си държал матура в пандиза?

— Не, обаче плетях сламени столове, беше много вълнуващо.

— Братът на моето приятелче се казва Мигел дела Рока, но вие сигурно сте му викали другояче.

— Циганина — казва Коджапул.

— Ами представи си, Циганина вдигнал дърмите през океана. После поканил братчето си на гости за Великден.

— Маноло?

— Точно така. Познаваш ли го?

— Не, но Циганина ми е говорил за него. Като ти разправят за някой, накрая все едно го знаеш.

Сече му пипето на тоя Коджапул. Харесва ми. С тъп бандюга да си нямаш работа. Интелигентните са по-опасни, но пък по-приятно си общуваш с тях.

— Та поканил той по-малкия си брат в Щатите и му съобщил, че праща билети за него и за неговото гадже. И след това Маноло нищо повече не получава. Започнал да си мисли лоши неща. Приятелски му обещах да видя тая работа. Истината ти редим. Ей ти номера на Маноло, дрънни една жица, да видиш, че не те пързаям. Обади му се, за да си сигурен, че всичко е едно към едно.

— Няма нужда — отвърща турчинът, — разбирам кога ме работят. Обаче за какво съм ти точно? Нали разбираш, гледам си пенсията тук и не получавам факсове от Щатите...

— Според Маноло брат му се запознал с един тежкар, нещо много специално. Той го замъкнал при американките. Това да ти говори нещо?

Той тутакси потвърждава:

— Да. Заплетена работа, нали разбираш.

Това „нали разбираш“ си му е песничката на Совьор. Всеки си има някакъв лаф, за да си подчертава мисълта.

— Снасяй!

— На края на тарикатския си период се забавлявах с лъскави коли. Имах си няколко момченца, които ги докарвах в моя гараж, там ги понапудряхме и после ги прехвърляхме на дърветата от Близкия изток. Казвам го, без да се притеснявам, защото точно за това ме пипнаха и си излежах каквото трябва. На Циганина това не му беше специалността, обаче понеже си умираше за мощни коли, от време на време ми докарваше по някое беемве, пораге или ферари. С него сме гъсти, откак се помним. Испанецът беше мъж. Голям пич! Просто заради приятелството от време на време поработвахме заедно, нали разбираш...

— Разбирам.

— Та веднъж цъфна като лорд с един ролс. „Интересува ли те тая таратайка?“, пита. Има си хас! Видиш ли петролен шейх, да знаеш, че е готов макарите да му отрежат, за да кара ролс. Спазарихме се бързо, между нас мангизите бяха само колкото да не е без хич. Отварям по една бира, имах си хладилник в гаража, и сядаме да полеем случката. Голям купон си правехме при всяка среща с Циганина. Пийвахме по една-две, продължавахме в някой бар и завършвахме в бардака, където опъвахме една курветка. Той си падаше по къдравата торта и по кожената флейта, тъй че правехме тройка с кукличката. Тоя идиот

успяваше и да пуска майтапи, докато я работеше! Държеше се в ръце при всички обстоятелства...

Размекнат от сладките спомени, той налива по още едно: този път голямо.

— Не ме карай да тръпна в предчувствия, Коджапул!

— Тръпнете, има защо! Както си сръбваме от нашето шампанско, портите на гаража хвъркват, защото в тях се забива с пълна газ един самосвал. От него скачат двама с пушкала и ги насочват, без да гъкнат. Злобни. После от кабината се смъква трети. Не прилича на човек, който се вози в камион: висок, строен, към петдесетгодишен, с костюм от черна алпака и бяла риза, очилата му със златни рамки и опушени стъкла. В какамангата съм отварял по някое криминале и тоя ми заприлича на герой на Джеймс Хадли Чейс, нали разбираш?

— Да, да, разбирам. Много е интересно. Давай!

— Идва тоя тежкар бавничко, докато ние зяпаме облаците под дулата на гаубиците. Заговаря. С американски акцент. „Дойдох да си прибера колата, която сте взели на заем.“ Двамата с Циганина зяпнахме. И симпатягата добавя: „За компенсация задръжте камиона.“ Усмива се зад тъмните очила. После махва с ръка на горилите си. Единият от тях отива при Мигел, забива му пищова между лопатките и го бута към ролса: „Качвай се!“ Също като в американско черно-бяло криминале, нали разбираш?

Кимам. Всичко разбирам. Съвсем ясно си го представям. Совьор продължава:

— Набутаха се в ролса и отпратиха. Циганина ме погледна като за последно. Мислеше си, че е сгафил пред дебелосерковеца и сега ще го учат на добро държане. Вече се виждаше с две бонбончета в кратуната, а и аз така го виждах. После си рекох, че ако са мислили да го похарчат, щяха да сторят същото и с мен, нямаше да оставят жив свидетел да се мотае на воля... Както и да е, изчезнаха, а аз останах да се пуля като глупак пред моята издънена порта и пред разнебитения камион, вдигнат от някой строеж. Ама ми едно такова смръчкано заради аверчето. Добре, че на другия ден Циганина се обади. Кажиречи нищо не каза. „Добре съм, вика. Не се впрягай, Марко, ще мина да се видим.“ Олекна ми. Не излезе съвсем по Хадли Чейс.

— Дойде ли да те види? — питам.

— Да, у дома, обаче мен ме нямаше. Приела го Мариза, дъщеря ми. Много бързал. Заръчал ѝ да ми предаде, че с оня с ролса всичко било точно. Бил го пратил да свърши някаква работа и Мигел се оправил като змей. Американецът бил толкова доволен, че го взимал да бачка за него. Циганина явно си умираше от кеф. Щял да се пусне в международния бизнес, да зареже дребния занаят, да скочи на горно равнище и така нататък. Заминавал за Америка, още следващата седмица, някъде край Мисисипи. Щял да ми пише.

— Е, писа ли ти?

— Да, обаче мен точно тогава ме окошариха заради моето автолюбителство. Пратил ми картичка и дъщеря ми я пъкнала в рамката на огледалото, намерих я после, като излязох.

— Откъде беше пратена?

— От Америка.

— По-точно?

— Не помня. Но още е у дома. Ще ви трябва ли?

— Хубаво ще е да я видя.

Той си погледна часовника.

— Дъщеря ми се е прибрала, обаче аз не мога да мърдам оттук. Ако искате да минете, ще звънна на Мариза.

— Бива си те, готин. Мисля си, че ако не разплискваш супата, можеш да се надяваш на щастливи старини.

Той се ухилва.

— Моето девойче ми стегна юздите. Когато за последно ме изписаха, я заварих друга. Една такава пораснала, узряла, абе — жена. Майка ѝ не е добре, тя върти всичко. Една сутрин ме притисна в банята, докато се бръснеш, и ми вика: „Тате, да знаеш, искам да съм имала баща, преди някой ден да имам деца. Залите за свиждане не са най-доброто място да се порадваш на стареца си.“ И се разциври, мама му стара! Ама и аз. От тоя момент съм като сълза.

Подавам му ръка.

— Моите поздравления, Совьор. Имаш добра дъщеря, а и теб май си те бива, дърта муцуно!

Разделяме се. Забравям да си платя, но и той сигурно нямаше да ми вземе мангизите, както тръгнаха нещата между нас.

Ако се съди по апартамента му, Совьор все пак е гушнал доста за толкова години пазаруване от денонощния. За мезонет в нова

кооперация в „Ла Мюет“ СИ трябва цифра. Порасналата му дъщеря отваря вратата и аз благодаря на небесата, че не прилича на татенцето си. Поне не много. Само погледът ѝ е с марка „Коджапул“. Очи като паници, лъскави като черни бръмбари, остри като копия, както пише Александър Дюма в биографията на Шарл дьо Гол. Царско парче! Изваяно в плът от гения на Микеланджело! Светла Кожа, одухотворени устни, зъби на тигрица. Тъмните ѝ тежки коси са сресани на път. Облечена е в широка розова фланелка, която ѝ стига до кълките, и нищо друго! Дали има гащички отдолу? Боса е, съвсем като дивачка.

— Здравсти! — казва ми тя. — Татко ме предупреди.

Влизам. От външната врата се попада направо в хола, обзаведен разностилно. Зървам възрастна дама, която седи в едно кресло завита до половина с одеяло. Моето пристигане ни най-малко не я интересува. Ослушва се за смъртта си, от друго не ѝ пука.

— Да идем в моята стая — предлага Мариза.

Отваря някаква врата и се озовавам в по-приятно помещение, цялото в бяло. Само покривката на леглото е светлосиня, а, и килимът, щях да забравя.

— Седнете! — кани ме момичето и ми сочи двуместно канапе. — Значи искате да видите пощенската картичка от приятеля на татко?

— Ами да.

— Ето я!

Вече я е приготвила, картончето лежи на масичката пред мен. Грабвам го. На нескопосаната снимка се вижда дървен пристан, който се врязва в невероятно синьо море. Тръпки да те побият от самота. И една анахронична подробност: на перилата е подпрян велосипед. Надписът гласи: Гълфпорт, Мисисипи. Нямам нищо против, но гледката би могла да бъде със Същия успех и от Златните пясъци, Остенде или Бриндизи. Обръщам картичката и чета:

„Гепи, старче, Всичко е точно. Животът е лайф! Ей това се вижда от прозореца ми. Има да ти раздувам, като се видим. Надявам се, че при теб далаверата върви. Целувки. Твоят Циганин.“

Преписвам си текста в бележника, после се вглеждам в пощенското клеймо. Успявам да разчета: Лонг Бийч, Мис. 02.04.1987. На тоя Мигел буквите му ситни и скачат навсякъде като бълхи. Чудна работа, няма правописни грешки, нещо много чудно за човек, който на

младини е мерил напред-назад улиците. Да не е учил граматика в какамангата?

— Ще ви свърши ли работа? — пита Мариза.

— Мисля, че да.

— Татко каза, че нямал вести от Циганина.

— Познавате ли го?

— Виждала съм го един-два пъти.

— Що за човек е?

Поклаща глава, без да ми отговори, но отгатвам, че мнението ѝ не е ласкателно. Седи по турски на килима, срамежливо придърпала полата на фланелката между краката си. Страхотно гадже! Не е на повече от двацет календара. Защо живее още при мама и татко?

— С какво се занимавате иначе? — питам я.

— Побъркана съм.

— Това не е занаят.

— Уча археология. Трябва да си откачен, нали?

— Напротив. И мен ме увлича историята на древните цивилизации.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Тогава защо сте ченге?

— Когато бях малък, играехме по цял ден на стражари и апаши, аз все бях апаш и после реших, че трябва да опитам другото. При родителите си ли живеете? — питам с лека задявка, която дори и ти ще схванеш, колкото и да си тъп.

— Да. Майка ми има нужда от мен. А и баща ми.

— От чувство за дълг.

— По-скоро от обич.

— И аз живея с майка си, ясни са ми тия неща — и продължавам:
— А любовта?

Тя свива очарователните си рамене. Лявото се е разголило, единият ѝ балкон се вижда кажи-речи целият.

— Както дойде — казва. — А вие?

Отвърщам:

— Както дойде.

И си замълчаваме малко смутени, всеки от двамата си вика, че може ей сега да дойде. Седим си двамата самички, кога друг път?

Обаче тая работа е тънка, нали разбираш? Няма сега да вземем да се душим под опашките и да се хапем зад ушите, преди да почнем оная славна песничка за едноокия И спестовната касичка. Нито аз съм разгонен елен, нито тя е кошута с подмокрени гащи. Абе тя има ли гащи? Въпросът още не е изяснен.

— Радвам се, че сте повлияли така добре на баща си, Мариза — казвам.

Тя ме стрелва, наднича в очите ми:

— Каза ли ви?

— Каза ми, че вие сте му спасението. Не е лесно да си дъщеря на тюрмаджия, нали?

— Важното е да обичаш. Може баща ти да е министър, може да е затворник, чувството е едно и също. Иначе значи просто не го обичаш.

— Звучи красиво.

— Когато е искрено, всичко, което казваш, е по някакъв начин красиво.

— Няма да ви притеснявам повече.

— Не ме притеснявате.

Надигам се с омекнали крака. Картичката на господин Дела Рока лежи напреки на масичката. „Кеят в Гълфпорт“. Става за заглавие на филм. Любовен. Мъж и жена крачат към морето на фона на залязващото слънце. Държат се за ръка, момичето е мургаво като Мариза, велосипедът до перилата е дамски.

— Май Циганина не ви е много симпатичен. Вярно ли е?

Тя се нацупва.

— Може да е бил добър приятел на баща ми, но на мен ми приличаше на гангстер. Тези хора не говорят същия език като... нас. Между тях и нас все едно има стъкло. В изповедалнята отчето седи на едно място, каещият се — на друго. Отчето може да седне на другото място, но обратното е невъзможно.

— Отде такова сравнение?

— Бандит като Циганина никога не може да се постави на мястото на някой почтен човек.

— А вашият баща е успял, така ли?

— В него беше останало нещо читаво: много държеше на семейството.

— Циганина също, Мариза. Дълги години се е грижил за природения си брат.

Тя изглежда озадачена.

— Не съм знаела.

— Наистина. Научих го от брата. Точно по негова молба се опитвам да разбера какво се е случило с Мигел дела Рока.

Вече сме при външната врата. Отварям я. Мариза ми подава ръка.

— Довиждане!

В този момент ми докривява. Стискаме си ръцете, очите ни не могат да се откъснат едни от други. Но вратата се затваря. Стоя на изтривалката и се усещам самотен като дърво на тротоара, оковано в чугунената си корона. Натискам отново звънеца, три бързи дрънвания, за да покажа на Мариза, че е моя милост. Тя сигурно е стояла зад портата, защо отваря веднага.

Усмивката ѝ, погледът ѝ — като два удара с кинжал!

— Прощавайте — казвам, — забравих нещо.

И право в нейното стайче. Тя ме следва с любопитство. Когато пристъпва вътре и ме вижда щръкнал посред стаята, прошепва:

— Какво забравихте?

Докопвам я тогава, притискам я здраво и така я целувам, че кътниците ни изскърцват като трамвай на завой.

А мацето! О, дивна и дива прегръдка, ще извиняваш за раздутия стил, но чак и устните си разкървавихме. Езикът ѝ се увива около моя, краката ѝ около моите, ръцете ѝ около кръста ми. Да беше видял какви искри хвърчаха, щяха да ти гръмнат бушоните. Желая се и се отдаваме изцяло, до дъно, до смърт.

Гащи имаше, но отхвърчаха от едно намигване и аз я заковах на красивото ѝ бяло канапе, както си бях панталониран. Дано да са имали в къщата препарат за чистене на лекета.

СЛЪНЧЕВА БАНЯ

Намери място до брега, където пясъчното дъно светлееше, защото мразеше да се къпе сред водорасли, от чийто лигав и лепкав допир го побиваха тръпки. Включи двигателя на празен ход и отиде на носа, за да хвърли котвата. Неприятното в тези плитчини е, че котвата не се закрепва стабилно в пясъка. Извика на приятелката си да включи на заден, без да пипа скоростите. Яхтата тръгна назад. Когато въжето на котвата се опъна, махна на Дора да угаси. Като тежък облак ги захлупи тишината, жегата, досега разпръсквана от движението, се превърна в пърлещ лъх.

Дора хвърли сугиена си и се изтегна на палубата по корем.

— Няма ли да се къпеш? — попита Куентин.

— Идвам от фризьорския салон.

Вечерта им предстоеше парти при един от важните „клиенти“ на Куентин. Мъжът се усмихна. Горките женички, жертваха най-естествените житейски радости заради косите си. Събу белите си шорти. Отдолу беше по жълт бански, който си отиваше със загорялото му като хляб тяло. Куентин беше с тен през цялата година благодарение на слънцето и на лампата в гимнастическия салон.

Отиде на задната палуба и се приготви за един от зрелищните скокове, с които така се гордееше.

Щеше му се да го видят и се огледа за женска публика, която да оцени изпълнението му. Наоколо се поклащаха с монотонен плисък множество яhti. Обитателите им се излежаваха по палубите смазани от горещината. Кресливи хлапета се къпеха или вдигаха врява по корабчетата. Температурата сякаш ни най-малко не им влияеше.

— Гледай да не ме оплискаш много! — помоли го Дора.

Той вече се беше хвърлил и тялото му описваше във въздуха широка красива дъга. Вряза се в сините вълни с изяществото на делфин и потъна към дълбините, за да изскочи след малко със същата елегантност. Подаде се, кестенявите му коси бяха прилепнали към

главата като Лъскав шлем. Заплува кроул към червените скали, където влюбените търсеха самотно местенце, за да се прегърнат.

Дора дремеше в нажежената леност на следобеда и се надигаше само за да се намаже с плажно масло. Всеки Път, когато се отпускате отново на широкия матрак от бяла изкуствена кожа, я обземаше някаква чувствена изнемога. Когато Куентин се изкатереше отново на борда, щеше да коленичи до нея, да прокара мократа си длан по стегнатите ѝ бедра, бавно да я плъзне между тях. Тогава тя ще замърка от удоволствие и двамата ще отидат в малката кабинка, където има широко ниско легло и хладилник. Той ще я люби и допирът на двете тела, едното мокро, другото хлъзгаво, ще бъде безкрайно сладен. Дълбоките им целувки ще бъдат с вкус на сол за нея и с вкус на горчив бадем за него. Ще забележат ли от другите яхти, че тяхната се люлее от вълнение, което сякаш не засяга околните?

Дора тръпнеше в очакване. Наблизо гръмна касетофон и разкъса блаженото спокойствие с дивите звуци на нашумял роксъстав. Тя започна да се изнервя. Обземаше я нетърпение. Усещаше гърдите си набъбнали върху гладката повърхност на матрака. Отразена от водата, музиката се забиваше в тъпанчетата. Някои са чудовищни егоисти: неппростимо е да натрапваш музикалните си вкусове на толкова хора, дошли да си починат. Дора се надигна на лакът, за да потърси Куентин с поглед и да го извика. Време беше да се върне при нея. Не го откри. Обърна гръб на брега и се взря навътре. И там го нямаше любовника ѝ. Обезпокоена, младата жена се изправи на колене и се надвеси през белия борд на яхтата. В следващия миг ѝ се повдигна от това, което видя — под повърхността на водата се кълбеше червеникав облак.

— Куентин! — извика тя.

Хрумна ѝ, че някоя акула може да е стигнала чак дотук, но бързо пропъди тази мисъл. Невъзможно! А и този пурпурен облак не можеше да е кръв. Никаква лодка не се бе приближавала насам, значи нямаше как да го е ударило витло. Защо трябваше да свързва любовника си с това червено „нещо“, което приличаше на течен дим?

— Куентин! Къде си?

Рокгрупата беснееше. Хлапетата се заливаха от смях. В небето бавно и мъчително прелитаха гларуси, сякаш пристигаха отвъд океана. Дора стана и отиде на десния борд, за да провери дали облакът се вижда и оттам. От тази страна беше много по-гъст и по-голям.

Младата жена се надвеси още по-напред и забеляза тъмнеещото тяло на Куентин — лежеше по гръб на известна дълбочина. Главата му я нямаше.

И тя закрещя.

ТОВА БЕШЕ ПЪРВОТО УБИЙСТВО.

3.

Най-шибаното, когато боядисваш желязна врата, е не да я покриеш с нов цвят, а да се отървеш от стария. Гледай ме сега как жуля ръждата с шкурка и псувам акъла си, който ме накара тая сутрин, както си пиех кафето, да кажа на Фелиси:

— Е, днес ми е почивен ден, ще взема да боядисам портата.

Да беше видял как й грейнаха гирляндите на моята тотег! Не се радва, че ще й е боядисана вратата, а че аз ще го направя, загряваш ли разликата? Ако бях цанил цяла бригада да свърши работата, моята Фелиска няма да се зарадва кой знае колко. Но е на седмото небе, че мойта ръчица ще пипне. Нейната порта ще е най-бютифул не само в Сен Клу, а и в целия департамент Горна Сена!

Навякъл съм разни дрипели, от онези, които пробутват на „Социални грижи“, когато има ден за помощи: протрити кадифени гащи, разпрана под мишниците риза с проскубана яка и патъци със зяпнали подметки. Може и да ти се иска да ме видиш така по телевизията, ама на!

Цанил съм за чирак нашето испанско слугинче Мария, госпожица Мериносото бедро. Отдавна не съм бримчил девойката! Тъжно е да си призная, но с нея запушвам дупките, ще извиняваш за израза.

Когато се прибера с оплезен език от поредното надбягване с дявола (и не ми е останало време да забърша някое гадже) и макарите ми ще се пръснат, пояздвам тази горда дъщеря на Андалусия. Подмокря се още щом ме види, и това не е раздувка, не ми е такъв стилът на мен.

Тя живее в очакване на моята благосклонност. Постоянно дебне в очите ми мискинското пламъче, мръсницата. Е, сигурно си има за почивните дни някой иберийски хидалго, дето да я фърфори. Оная работа си иска своето, с чувства или без. Мария си е врътлива и сигурно никого не връща, но като е за музика, най й се танцува по свирката на Сан Антонио.

Дал съм й най-мъчното — да стърже плътната част на вратата. Виж, пръчките отгоре са си дантела. Яко се е запретила, тресе цялата порта. Клечи си на петите като момичетата от Юга. Широката й пола се е набрала и виси между разтворените крака.

А аз точно там зяпам като дърт пиргиш. Показва ли се нещо, пръв съм!

— Я си вдигни още малко полата! — моля я.

Не чака да й повторят, веднага включва, защото, както казват учените, ракетата си е все на рампата и скоро в кюлотите й ще запукат фойерверки за двестагодишнината от Революцията! Лъскам си пръчката, обаче орловият ми поглед нищо не изпуска. Гащите й са сиви (може всъщност да са бели, но поизморени). Ей, много е рунтава, гъсталаците й са неудържими отвсякъде!

Да не ми се е преяла погача? — питам дедовия. Гледам гълъбарника на Мария (тя не е дебела, но има задник на перачка). Абе май предпочитам да ударя едно порто от личните си запаси (петдесетгодишно). Ще изневеря на Испания с Португалия!

— Веднага връща се! — виква тя и хуква към къщата.

Отстъпвам малко назад, за да видя докъде е стигнала „подготовката“, както се изразяват бояджиите. Има още една пръчка освен тази, която стържа, а на Мария й остава вътрешната страна на вратата. След малко ще мога да развъртя четката. Купил съм боята още миналата седмица. Няколко кутии „английско зелено“, много шик. Бързо съхнене. Довечера ела си заври пръста, ако искаш.

Мария се връща и пак кляка. Ей, голяма мръсница! Отишла е да си събуе гащите. Въздушна снимка на тъмната гора! По средата е долината на насладите с розовата пещера. Сега вече ми гръмва бушонът. Дебелата ми синя вена е твърде чувствителна и това ще ме погуби!

— Ей, страхотна кучка си! — шепна й с усмивка. Тя ще се разтопи от щастие.

— Si, senor.

Сеньорът започва да се надига в старите кадифени панталони. Къде да я оправя тая мърла? В къщата е мамчето, не върви. Тогава в барачката, в дъното на нашата градина. Там прибирахме сечивата и градинските мебели, после полекичка я разширих и обзаведох като място за срещи, без да искам разрешение от общината. Е, не е като

апартамент в „Уолдорф“. Стайчето е четири на три, само с един умивалник. За голямата работа трябва да тичаш до къщата. Но както казва Фелиси, за „спешни случаи“ става. Ето го и доказателството! Прошепвам ѝ:

— Върви да ме чакаш в бараката, вафличко!

— Si, senor.

— Няма нужда да се събличаш. Застани на колене върху леглото с вдигната пола. Няма да съжаляваш, обещавам!

Как хуква само! Все едно са ѝ закачили реактивен двигател. Кръвта ми се разиграва още отсега, като си я представя в очаквателна поза. На четири крака, с праметната през главата фуста. Да се чудиш жена ли е или от ония старите фотоапарати.

По това време на годината дворът е целият обрасъл между къщата и портата. Мама не може да ни види от кухнята, където приготвя бъбреци в мадейра.

Тъкмо се каня да покажа на испанката някои изпълнения на френските въглищари, когато пред къщата спира голям речнозелен мерцедес. Шофьорът слиза. Набит мъжага, леко накуцва. Та това е Совьор Коджапул! Изобщо не прилича на кръчмар, изтупал се е като провинциален нотариус — сив костюм на тънки бели райета, бяла риза, черна вратовръзка. Не съм го виждал от посещението в капанчето му. Изглежда угрижен. Отдалеч си личи, че има неприятности.

— Здравсти, комисар — казва. — Работа до шия, а вие почивате.

Гледай ти, и чина ми знае, и адреса!

— Човек трябва да си запълва свободното време — отвърщам и стискам дебелия му лапа с къси пръсти. — Да не би нещо да не е наред, Совьор?

— Погребахме жена ми.

Ето значи! Затова от няколко дни Мариза никаква не се обажда, макар толкова да си паснахме. Голяма работа е малката в кревата!

— Съболезнования, мъж.

Той свива рамене.

— Е, отдавна се знаеше, а и тя се отърва. И все пак, като стане, е като парен чуку в мутрата.

Гледа ме с ръце в джобовете на сакото.

— И друго ли има? — питам. Кима.

— Едно предложение... Сега изведнъж започна да ми се струва глупаво...

Явно нещо за дъщеря му. Дали е научил за бурната ни връзка?

— Влез да пийнем по едно.

Тръгва след мен към къщата. Антоанчо е заел хола, сглобява модел на вертолет от американската армия. Пада си по хеликоптерите. Всичко е покрил с парчети, схеми, лепило, хартия, инструменти...

— Ще ни оставиш ли за малко, Антоан? Можеш да продължиш в стаята си.

Той протестира:

— Да не искаш да мъкна всичко това в стаята, там няма място.

— Чупката, ти казвам! Няма да пипаме нищо.

— Обещаваш ли? Ако нещо се размести...

— Не ме карай да повтарям! Изтрябвали са ни твоите чаркове.

Излиза с мърморене. Пътьом гледа страшно към Совьор, задето прекъсва титаничното му дело.

— Това синчето ли е, комисар?

— Осинових го! Родителите му имаха фирмичка за мокри поръчки и паднаха на полето на честта. Сядай. Обичаш ли порто? Имам едно, истински нектар.

— Тежкарско е за мен. Една ракийка няма да откажа.

Откривам в килера шише с малко чинцано на дъното. Мамчето не ни е чула да влизаме и си пее „Пикардийски рози“ в кухнята. Чудна работа, гласът ѝ, като пее, става различен. Все едно друг човек.

— Ще ида да потърся лед — казвам с неохота.

Той ме отървава от задължението:

— Не си правете труда, и така ще свърши работа.

Отпиваме. Условностите на благоприличието. Да черпиш с пиене, каква тъпотия! Защо не с чукане? „Нали нямате нищо против моята съпруга да ви врътне една свирка, скъпи приятелю?“ Много по-гостоприемно ще е...

— Какво искаше да ми кажеш, Совьор?

Той се заглежда в чашата си, в златистите ѝ отблясъци.

— Във връзка с Циганина, комисар. Но преди това трябва да ви предупредя за нещо: Мариза нищо не крие от мен.

Окей! Прието. Голямата дъщеря му е казала, че я опъвам, а той ме информира, че е в течение. Може би е важно за изложението, което

ще последва.

— Добро момиче — отговарям сдържано.

Антонио е непроницаем, особено предпазлив с „татенцата“. Този тук отвръща:

— Да, така е. Смъртта на майка ѝ я опечали дълбоко.

— Не се съмнявам.

Не се осмелявам да добавя, че се поставям на нейно място, защото, колкото и да ми е симпатична, не мога да изрека такова нещо. Моята майчица е безсмъртна и толкоз! Знам го аз Господ — на мен такъв номер няма да свие.

— Сега за Мигел. Научихте ли нещо ново?

— Нищо особено. Свързах се с един приятел от ФБР и му продиктувах данните от пощенската картичка. Той прехвърлил нещата на свой човек от Мисисипи. Онзи разбрал, че Дела Рока наистина е бил в Гълфпорт, при някой си Ървинг Клей, крайно съмнителен тип, натопен до шия в калта, но досега все се измъквал сух. Човекът на моя приятел не успял да научи какво точно е правил Циганина в Гълфпорт. Смята, че е бил телохранител на Клей. После Ървинг Клей хвърлил топа, между другото от естествена смърт: осмokraкият. Оттогава Мигел дела Рока изчезнал и никой не е чул нищо повече за него, дори имиграционните служби.

— Това ли е всичко?

— За съжаление да.

— Какво е вашето усещане, комисар?

— Нямам усещане. След смъртта на „благодетеля“ си твоето аверче сигурно се е сдушило с някоя тамошна шайка.

— Няма ли начин да се открие?

— Виж какво, ченгетата янки си имат и по-важни работи. Ако го пипнат за нещо друго, ще излезе наяве и тогава приятелят ми от ФБР може да се обади. Но може и никой да не го предупреди.

— Значи умряла работа?

— Не мога да ти дам никаква гаранция.

Той мълчи. Поглеждам през прозореца и погледът ми пада на бараката в дъното на двора. Мамка му, забравих Мария, която ме чака с фуста през главата и заголен задник. Може пък да използва позата, за да се моли?

— Ползвате ли понякога отпуска, комисар?

— Естествено, що за глупости? Защо?

— Хрумна ми една идея, обаче сигурно ще ви се стори безумна.

— Давай да видим.

— Да речем, че си вземете две седмици, юли е все пак?

— Е, и какво?

Той се прокашля:

— Откровено казано, турил съм нещо настрана. Тая сутрин, като се събудих, си рекох: „Що пък да не отидем дотам с комисаря, да огледаме на място?“

— Кои ние?

— Ами Мариза, аз и вие. Поемам всичко, пътя и дневните. Детето ще се поразведри малко, а и аз имам нужда. Ще ви гледаме как разследвате, при нужда ще помагаме, Господин комисар. Длъжник съм му на Мигел, както казват хората. Когато обкръжихме оная камионетка и един от копоите взе да ръси олово, Мигел му скочи на гърба и се отървах с една рана в кълката. Ей такава дупка да имах иначе, колкото кратера на Везувий.

Чуди се още какво да каже, за да омаловажи невероятното си предложение. Знае си, че е смешно и съвсем неприемливо за един офицер от полицията. Докъде ще я докараме все пак, ако висшите ченгета започнат да приемат спонсорство от бивши бандюги, за да издирват изчезналите им брат'чеди? Обаче и на мен толкоз ми е акълът и усещам как започвам да се навивам.

— Ще се затържим тримата в Гълфпорт. Ще погледаме за Циганина. Може пък да му хванем дирята. Вие сте голяма работа, сигурен съм, че ще стане! — той въздъхва: — Моето момиче много се пали за всичко, свързано с вас. Това пътуване ще я вкара в релсите. Така се беше посветила на горката си майка... Нали знаете, колкото повече грижи ви създават родителите, толкова повече ви липсват, когато ги няма.

Най-после млъква, защото стопля, че е казал всичко и ще разписка супата, ако продължи да ме убеждава.

Известно време само отпивам от моето божествено порто и оставям Коджапул да се пече на бавен огън. А всъщност предложението му ми идва добре. И без това се канех да излизам в отпуск. Мислех да гостувам на Доктора в забутаното му селце в Нубия.

Там-тами, всякакви буболечки, лютиви манджи — ще остане за другата година. Трябва да му се обадя, че няма да мога.

— Добре, Совьор. Но при едно условие.

Той светва, какво ти, целият запламтява!

— О, комисар! С най-голямо удоволствие. Приемам условията ви, всички условия.

— Аз ще си платя пътуването. „Ер Франс“ прави намаление на ценгетата.

Опитва се да възрази, но се усеща:

— Не искате да се цапате със съмнителни мангизи, така ли?

— Точно така. Не си пъхам пръста между такива колела.

Той малко помръква, сякаш си вика: „Пръста не си пъхаш, а двуколката ти е вече между колелата на престъпността, щом я слагаш на дъщеря ми, мръсник такъв!“

Точно това си мисли Совьор. Изписано му е в очите с грамадански букви. Обаче проявява достатъчно такт, за да не изрече на глас и дума, която би зачеркнала плановете ни. Подава ми ръка, аз я стискам.

Старият разбойник е от поколението на бандитите с морал. Можел е да стане президент на фирма или корабовладелец, ако на младини животът не му е свил кофти номер. Юношеството си е праг, после възрастните рядко се захващат с обирджийство. Виж, мошеници стават или трафиканти заради парата, след професионална издънка или от алчност. Но с обирите е като с танците: почва се отрано.

Придружавам го до портата, която се канех да боядисвам. Той сяда в мерцедеса си на преуспял мъж. Точно тогава Антоанчо излиза от бараката и гледа отнесено. Изтръпвам, защото се сещам за Мария, изложила там андалуските си съкровища.

— Къде беше? — нахвърлям се отгоре му.

Вместо да отговори на въпроса ми (впрочем съвсем безпредметен, всичко е ясно), той пита:

— Ей, големият, според теб на тринайсет години рано ли е за първата пушка?

АВТОМАТИЧНА МИВКА

Франк Стъдър се нареди зад колите, които чакаха реда си пред автоматичната мивка. Пред него имаше само две, което значеше, че трябва да чака от шест до десет минути. Беше абониран и идваше да измие шевролета си всяка Сряда вечер, след като затвореше офиса. В четвъртък беше седмичното съвещание на шефовете на агенции и държеше да е, както трябва, в съответствие с ранга му. Според него добре излъсканата кола повдигаше класата му.

Докато чакаше, отвори новия брой на „Плейбой“. На средните страници се чепеше рижа хубавица с буйна грива, от чийто поглед и кенгуруто на столетник ще подскочи. Вторачена в читателя с наведена глава, с мръснишка усмивчица в ъгълчето на устните, а зад ослепително белите зъби надничаше като клиторче розовият връх на езика.

Колата пред Стъдър се премести и той зае мястото ѝ. Зачете вицовете в списанието. Повечето бяха стари като любовта, но всеки път откриваше един-два, които го разсмиваха.

Мивката се състоеше от две отделения: за миене и за сушене. Разделяха ги големи прегради от плексиглас, които се плъзгаха в нужния момент. Франк се възхищаваше от прецизната виртуозност на устройството, от впечатляващия начин, по който многобройните струи сапунена вода започваха да обливат колата. Шуртяха отвед, докато цялата каросерия се покриеше с бяла пяна. След това се задействаха огромните валяци в бяло и червено. Тръгваха отпред и бавно всмукваха колата. Най-големият, напречният, сякаш следваше формата ѝ. Минаваше по капака, затискаше предното стъкло и го затъмняваше с дългите си косми. В този миг Стъдър винаги изпитваше смътно безпокойство, струваше му се, че механичното чудовище ще го сдъвче. Имаше усещането, че го нагълтва някакво праисторическо животно, а сапунената пяна е нещо като стомашен сок, който улеснява храносмилането му.

Полумракът усилваше страха му. Валяците се приближаваха и обгръщаха колата, ръмжаха заплашително като приближаваща буря. Сега се намираще в малка подводница, обгърната от пипалата на огромни водорасли. Никога нямаше да изплува на повърхността. Вдишваше дълбоко, за да се убеди, че дробовете му още функционират. Валяците минаваха по покрива, после по задния капак и застиваха. Тогава наставаше пауза. В тишината се чуваше само шуртенето на стичащата се по каросерията вода. После машината се включваше отново и чудовищните валяци тръгваха обратно. Щом се върнеха в първоначалното положение, спираха, плексигласовата преграда се отдръпваше и шофьорът можеше да включи двигателя, за да мине в сектора за сушене. Тук нямаше нищо тревожно, напротив, на Стъдър му беше забавно да наблюдава как топлият въздух разпръсква едрите капки, как ги издухва по гладката повърхност на колата, като създава нелогичното явление вода да тече нагоре.

Беше се унесъл, когато клаксонът на задната кола го върна към действителността: беше негов ред. Свали лявото стъкло, пхна магнитната карта в процепа на командното табло, извади я, вдигна стъклото и пое по тунела за миене до лоста, който включваше машината. Остави списанието на седалката, за да проследи процедурата. Ето я пенливата струя. Стъклата се нашариха от безброй ручейчета, които лъкатушеха, пресичаха се, сливаха се, докато образуваха вертикална покривка, в която водата се стичаше по-бързо от пяната. След това предварително обливане валяците заработиха с познатото глухо фучене. Отпред големият цилиндър се спусна, за да излъска муцуната на колата. После тръгна неотвратимо към него заедно с двата странични валяка, които се въртяха като пумпали. Мекият им допир до колата омагьосваше Франк.

Отново го завладя усещането, че се спуска в дълбините с малка подводница без командни механизми. Знаеше, че ще продължи само няколко секунди, докато главният валяк лъска капака на двигателя и предното стъкло. Сега отвред беше само вода. Четките на големия I цилиндър шибнаха наклоненото стъкло, заляха го и го заработиха. Най-сетне валякът започна бавно да се вдига към тавана. В този момент от миенето пред Стъдър се откриваха жълто-червената метална рамка, на която бяха закрепени валяците, и мътните, мръсно жълти Прегради от плексиглас. Този път с изненада зърна през предното

стъкло някакво движещо се оранжево петно. За да разбере какво е, завъртя леко ключа и включи чистачките.

Видя един работник от мивката, облечен в комбинезон с рекламен надпис на някаква марка бензин и шапка с дълга, козирка. За пръв път някой се появяваше в тунела по време на миенето. Франк вдигна въпросително брадичка, понеже не можеше заради струите да свали страничното стъкло. Човекът носеше очила с леко оцветени стъкла, под кепето се спускаха кестеняви бакенбарди. Той вдигна бавно двете си ръце, стиснали дръжката на пистолет.

„Мамка му, най-малко 45-и калибър — осъзна Стъдър. — И със заглушител!“

Предното стъкло се пръсна, обсипаха го безброй парченца, които опариха лицето му. Разбра, че онзи е стрелял, без да се цели, просто за да се отърве от замъгленото стъкло. „Трябва да легна под таблото!“ — каза си Франк.

Но рефлексите му не бяха достатъчно бързи. Човекът С оранжевия комбинезон изстреля четири куршума от горе на долу. Първият прониза дясното око на жертвата, вторият разкъса гръкляна, а останалите два се забиха в гръдния кош.

Валяците започваха да мият задното стъкло.

Стрелецът пусна пистолета в един от големите си джобове и напусна тунела през аварийния изход между двете отделения.

ТОВА БЕШЕ ВТОРОТО УБИЙСТВО.

4.

Срещу сградата се издига бяла сграда в колониален стил. Ливадата пред нея е яркозелена, окосена ниско като сукното на бiliarдна маса. По средата стърчи метален прът с американското знаме.

Когато се появяваме с нашия канареножълт кадилак севиля, един дебел негър с изправени мазни коси и потресаващо ярка тениска, в която доминира червеното, си заклаща перушината към нас, без да спира да дими с дебелимата си пура, от чиято дължина Зино Давидофф би получил нервна криза.

— Америка! — казвам на Мариза и ѝ соча сцената.

Човек може да посочи нея и да заяви: „Франция!“, Толкова е представителна за нашата скъпа татковина. Облечена е в черно дънково костюмче, изпъстрено с бяло, и светложълта блуза, а косата, вързана на конска опашка, ѝ придава вид на ученичка, наскоро излязла от тежкарски даансион.

Баща ѝ не е толкова изискан, макар че се е постарал. Накиприл се е в лек костюм, сив, почти бял, и черна риза. Обут е в бели патъци на бос крак.

Отивам в канцеларията, обозначена със светлинен надпис, запален дори под прежуриящите лъчи на слънцето. Зад тезгяха от лакирано дърво прави сметки и си напява цифрите дърт гърбавелко с цайси в железни рамки от Времето на Джордж Вашингтон. Проверява сбора и най-сетне благоволява да вдигне нос, остър като върха на молива му и червен като от измръзване. Няма да се бръсне поне до избирането на Клинтън след време, но и брадата му няма как да порасне повече от сухата жълтеникава кожа, залепнала върху кокала на ченето му.

— Три стаи! — викам.

— Една до друга ли?

— Стига да може.

Откача от таблото три ключа с месингови номерирани висулки и ми сочи регистъра. Вписвам имената. После му бутам доларите.

Старчокът ги поема благоговейно, усеща се, че в неговата скала на ценности зелените хартийки стоят между Господ Бог и Съединените американски щати.

След като пъха пачката в чекмеджето, чийто ключ виси от сбръчканата му като на препатил пуяк шия, ме пита за един ден ли сме или за повече. Отвърщам, че сме туристи и продължителността на престоя ни ще зависи от развлеченията, които ще ни предложи Гълфпорт.

— Французи ли сте?

— Безусловно.

— Така си и мислех, затова мога да ви препоръчам Ресторанта за морски дарове на брега, на една миля отгук. Казва се „Лудата лангуста“. Освен това има едно мексиканско барбекю, там поднасят великолепно месо, печено на шиш и гарнирано с черен боб, от който стават незабравими пръдни.

Благодаря му, че ме пътеводителства така любезно. Тръгваме да се настаним. По мой съвет спътниците ми носят малко багаж: всеки е взел само по едно куфарче и пътна чанта, за да си запазим свободата на движение.

Бунгалата са построени в дъга сред рядка борова гора (отгук и името на мотела). Дърветата ги изолират, макар да са близо едно до друго. Мариза слагаме по средата, между татенцето и моя милост. Половин час за настаняване и веднага тръгваме на лов.

Времето е превъзходно. Морето не е синьо, както може да си решил, а с кафяв, доста гнуснав цвят, който ни най-малко не подканя към къпане. Духа игрив ветреца и клоните на боровете трептят под златните лъчи в края на следобеда.

Чувствам се леко разочарован. Щерката на Совьор е изключителна: вдъхновена в леглото, културна, дори с дух; а и покаяният се бандит е симпатяга, не говори много. Обаче скорошната им жалейка тегне над компанията ни. Мъката ги натиска и ги сплотява, което леко ги отделя от мен. Сякаш съм далечен роднина, дошъл за подкрепа и задължен да показва съчувствие, каквото не изпитва.

Совьор не е от ония, които ще се търкалят в хотелската стая. Захвърлил е куфара на леглото, сресал е сивите си кичури и е готов. Зървам го през тесния прозорец на моето бунгало да пердаши леко приведен към бара на хотела. Бързо провесвам двата си костюма

(немачкаеми) на телените закачалки и хукам да се присъединя към моя нов приятел. Вече е на бара с чаша. Зад тезгяха се виждат скара и всякаква кръчмарска посуда. Един черньо се оправя с цялото заведение. Готви, сервира, прибира парата, мие съдовете. Бялото му сако е като палитра на художник. Дискомузика пука тъпанчетата на клиентелата, която засега се състои от Совьор и моята персона. Соча запенената чаша на моя спътник.

— Същото! — казвам.

Негърът измъква от хладилника едно бутилче и го слага пред мен заедно с чаша, чийто ръб предлага богата гама червила — от цикламено до тъмновиолетово. Явно на миенето все не му идва редът. Връщам му чашата.

— Всичките ли са ти цветни, синко?

Оглежда я и без да му мигне окото, я сменя с друга, На която се мъдри само релефно петно от кетчуп. Явно трябва да се призна за победен.

— Как го виждате? — пита Совьор.

За разследването говори, ясно.

— Като начало трябва да разберем що за птица е бил покойният шеф на Мигел, къде е живял, да научим колкото може повече за альш-вериша му. Тук сигурно още се навъртат хора, които са познавали Циганина. И ти можеш да ми бъдеш полезен, Совьор, като ме отвориш за навиците на твоето приятелче. Така ще знаем къде да търсим. Какво му беше хобито: зарове, поркане, чукане, маслена живопис?

Лека усмивка пробягва по свитите устни на Коджапул.

— Курвите! — отговаря без колебание.

— Браво! — възкликвам. — Вече имаме страхотна следа.

— Опъваше само професионалистки — продължава Совьор, — това си му беше мания. Другите дропли изобщо не го интересуваха. Само с карачки. Какви ли не ги измисляше, караше ги например да си пъхат гърлото на бутилка шампанско в Темната дупка и да сипват, а той да пие онова, което прелива. Артист човек, ама малко сбъркан! Падаше си и по мелничките за кафе. Не знам дали ги знаете ония стари бабешки мелнички? Винаги си слагаше една такава в сака на „Ер Франс“, където си държеше и желязото, когато тръгвахме за поредния удар. И метална кутийка с кафе на зърна. При сгода пълнеше мелничката с кафе, пъхаше си грездея под мишницата на девойката и я

караше да мели. Глезотии! Сексуални фантазии, както ги наричат във вестниците. А, да, и струната от пиано с оловна тежест. Наместваше тежестта в яребичката на девойката, опъваше струната и свиреше. Викаше му „малка птича музика“. Направо цирков номер, за ония квартали в Копенхаген.

При този спомен зъбите на Совьор се оголват във вълча усмивка.

— Това, което научавам, е от първостепенна важност, мъж. Нали се сецаш, ако твоят Циганин се е завъртал насам, няма начин да не е потърсил някой бардак, за да се отдаде на фантазиите си. Остава да засечем джофрите, с които е купонясвал — махам на бармана. — Хей, Съни!

Бива си го момчето, трийсетинагодишно, с мрачновато, но тънко лице, със зелени очи, устните му съвсем не са като боксови ръкавици. Поглежда ме въпросително.

— Отдавна ли живеете в Гълфпорт? — питам аз.

— Това важно ли е? — отговаря с хладен тон.

— Не застрашава националната сигурност на Съединените щати, но на вас може да помогне да спечелите малко пари — казвам, докато правя корабче от една зелена петарка.

Явно не е помяр, защото остава студен като носа на куче, подушило следата на бяла мечка върху айсберг.

— Две години — отвърща.

— Значи имате представа от околността. Не може да не знаете, поне от приказки, къде може да се позабавлява човек.

Очевидно ни взема за туристи мераклии. Решава, че искаме да палуваме довечера.

— Не си падам по този род заведения... Знам, че има едно, „Насладите“, в Лонг Бийч, освен това казиното на пътя за Билъкси. За друго не се сецам.

— И това е достатъчно, синко.

С едно щракване на пръста пращам корабчето към него. Той го поглежда, взема го, разгъва го, после тръсва:

— Не стигат, господине. Двете бири са шест долара. Вашият приятел поръча „Спейтън“.

— Това е за вас!

Продължава да клати глава:

— Още един долар, господине.

Тъпанар! Хвърлям му една хартийка. Тоя мухльо ми лази по нервите. Я обратно в Чичо Томовата колиба!

Бастунът от канцеларията, с муцуна като дървена лешникотрошачка, е по-общителен. Въпреки че е собственик на мотела, охотно попива каквото капне от небето. Да го беше зърнал само как заби нокти в моята зелена десетачка, дъртакът му с дъртак!

Дрънкам му това-онова (на него му е през оная работа), уж че съм се бил запознал в Европа с един тукашен баровец, който неотдавна взел, че се гътнал. Имал си красива къщица в колониален стил. Деденцето кима:

— Сещам се за кого говорите — заявява, — за Ървинг Клей.

Забелязвам, че лицето му се е променило и сега изобразява недоверие.

— Приятел ли ви беше? — информира се.

Тръгвам с рогата напред!

— О, не. Запознахме се в Париж. Имам фирма за коли под наем и той искаше непременно открит мерцедес. При нас кабриолети няма, ей Богу, изприщих се (на ивици и звезди), докато му го намерих. Толкова беше доволен, че ме покани на вечеря. Каза ми, че се занимавал с бизнес.

— Хубав бизнес! — измърморва старият.

— Какво има? — сепвам се аз. — Нещо май ви притеснява?

Той се дръпва.

— Не си пъхам носа в живота на другите, и без това не ми е лесно да завърша моя достойно.

Все пак ме открехва къде се намира бараката на тоя Ървинг Клей. Осведомява ме, че бил ритнал камбаната от рак и го кремирали. От години живеел с една, на която завещал всичко. Засукана пацавура, блондинка с огромни очи като незабравки, ако разбирате какво искам да кажа. След кремацията тя си вдигнала дърмите и отпратила за Ню Йорк.

— Сами ли живееха?

— Имаха чернокожа прислужничка, която идваше всяка сутрин, и камериер шофьор, който си беше през цялото време там. Замина едновременно с вдовицата — хотелджията се изхилва: — Може да се е утешила с него, беше пич, та дрънкаше.

— Сега има ли някой в къщата?

— Не, празна е. Жената може да я даде под наем или да я продаде, току-виж се върнала да живее в нея, казва ли ти някой...

— Как изглежда тая дама?

— Не я ли видяхте в Париж? — чуди се старчокът. — Тя не се отделяше от Клей.

— Оная вечер я нямаше.

— Руса, парче и половина. Виждам съм я един-два пъти по бански на плажа: очите да ти изтекат! Дори на моята възраст бих й показал това-онова.

Добре, измъкнах от него главното. В крайна сметка калцификатът излезе отзивчив.

Колим лангусти, дебели колкото кълката ми, в капанчето, което ни препоръча нашият домакин. Нощта е тиха и топла, синьото кадифено небе е прободено от звезди, както беше писал забравих кой, ама мамка му, талант е бил!

— Малко са жилавички, а? — отбелязва Совьор. — Като от гума.

— Тренирали са културизъм — отвърщам. После го питам тихо: — Мислиш ли, че Циганина може да е духнал с така след смъртта на боса?

— Не. Първо, Циганина никога няма да стане камериер, не му е в стила. Голям го вадеше. Нали ги знаете иберийците, всичките се мислят за Карл Петнайсети.

Милостиво не му обяснявам, че такъв няма. Совьор не е от ония, на които лесно можеш да кажеш, че са сгафили.

— Значи вече не е бил при Клей, когато той е опънал петалата?

— Може и да е бил, но дъртакът от мотела не знаеше.

— Ървинг не се е радвал на добри отзиви в местната преса — добавям.

— В такива дупки хората клюкарят — въздъхва Коджапул, който знае за какво говори. — Ровят ли, ровят, винаги са готови да ти лепнат лайнян етикет на муцуната.

— Трябва да научим повече.

— Така си е.

— След вечерята смятам да отида да разгледам. Хубаво е, че бараката е необитаема. Няма нищо по-приказливо от празна къща. Много си падам.

— Идвам и аз — заявява Совьор. — Мога да свърша някоя работа.

— Не се съмнявам.

Той зарязва лангустата.

— Ще ми счупи ченето — оплаква се. — Имам протеза, откак при една заварка вашите колеги размахаха сопите като в стрелбище.

Мариза пита:

— Да не би да възнамерявате да влезете с взлом във въпросната къща?

— Не е изключено — съгласявам се с усмивка. Тя въздъхва:

— Всъщност вие използвате еднакви методи.

— Но целите ни са различни.

— Вървете без мен, изморена съм от пътуването.

— Не сме имали намерение да те каним — отвърщам засегнат.

След бетонираните лангусти изсърбваме по кафе. Совьор плаща сметката и се изнасяме. Мариза слиза от севилята на поляната пред бара. Надписът озарява нощта. Музиката от бара се носи над тъмното море. Топлият нощен вятър развява стоманената тел за вдигане на байрака и тя дрънчи по металния пилон отпред. Девоичето въздъхва:

— Лека нощ, мъже — и тръгва към бунгалото си.

— Не се е оправила още — казва баща ѝ.

— Виждам.

— Трябва... да ѝ обърнете повечко внимание — съветва ме тъстът.

Ех, тия татенца! Нотариуси или бандюги, всичките са еднакви! Загрижени за порасналото си момиченце. Остава да дойде със свещ, за да се увери, че ѝ го слагам правилно, не ѝ прежулвам нито туфичката, нито душичката!

Тръгваме да търсим бърлогата на покойния Ървинг Клей според указанията на стареца и я зърваме в дъното на една алея заобиколена от борове. Класика. Бели колони, гръцки фронтон, парадно стълбище. Наоколо ливада с декоративни храсти, ниска конюшня с дървена ограда, боядисана в бяло и червено като препятствие за езда.

Скриваме кадилака в страничния проход, обрасъл В лаври, и се връщаме пред гнезденцето на свидния покойник. Луната огрява двора и се опасявам да не ни зърнат комшиите. Предупреждавам Совьор, че не трябва да вдигаме шум. Командвам: „Командосите атакуват

призори“ — и двамата тръгваме яваш-яваш по главната алея. Докато се качваме по широкото стълбище, той ми шепне:

— Нека аз да преслушам портата!

— Имам си метод.

— Аз също — подсмивва се дъртият разбойник.

— Не се съмнявам. Някой път ще организираме състезание.

Разбиване на солидна порта по хронометър.

Измъквам моя сезам и оглеждам вратата. Бравите са две, доста гадни.

— Колко минути ти трябват, за да я проснеш по гръб? — шепна.

Той се навежда, преценява.

— Десетина — отвърща.

— Засечи времето!

Пъхвам моята вълшебна флейта в по-яката ключалка. Малко запъва. Бравата потръпва, сякаш я гъделичкам. Опъва се, не ѝ харесва подходът ми. Добре, ще подхванем от другия край. Съсредоточавам се. В такива случаи ухото е важно, колкото и пръстите. Щрак! Готово! Както предвиждах, втората ключалка е по-лесна.

— Тя каза „да“! — подхвърлям. — Колко време?

— Две минути и половина — отговаря Совьор. Опитвам се да запазя непосредствеността си. Той пита:

— А сега какво ще правите?

— Ще бутна вратата и ще те пусна да влезеш пръв, защото си по-възрастен, а аз съм възпитан човек.

Той слага върху ръката ми лапата си, очукана в безброй прекеждия.

— И ще ви го нафърфорят до сливиците! — заявява Коджапул.

— Така ли мислиш?

— Yes, sir, защото тая колибка е бъкана от аларми, които не забелязахте! Цяло чудо е, че още не са писнали.

Показва ми няколко черни точки колкото грахчета, разположени по рамката на вратата.

— Системата е „Керсозон“ — съобщава. — Жестока работа! Веднъж се насадих на нея, докато ремонтирах един бижутерски дюкян в Женева. Като се сетя, още ми се разтреперват крачетата.

Моят придружител получава червена точка колкото оная в средата на джапанското знаме.

— И какво се прави в тези случаи, господин инженер?

— Чакай тук, сега се връщам.

Минава на ти в суматохата. Незаконното посещение ни сплотява.

Той отива до колата и след малко се връща с някакъв червен цилиндър, явно доста тежък. Едва когато приближава, разпознавам, че е пожарогасител. Вдига го и започва да облива обилно черните точки. Пяната потича по рамката. Изчаква малко и започва пак.

— Става ли? — шепна.

— По принцип да. Добре, че го мушнах в багажа.

— Как действа?

— Не знам, не съм химик. Според мен в пяната има някаква киселина, която парализира релетата. Приложих го при един взлом на авеню „Ниел“. Рецептата ми я каза един тарикат от Бомет.

— Можем ли вече да влизаме?

— Не бързай, малкият! Това е като при бърсенето — трябва пяната да попие, преди да застържеш.

Явно професионалната му подготовка е солидна.

— Не мога да разбера — шепна — защо храбър и умен мъжага като теб е поставил способностите си в услуга на престъплението. Можел си да се издигнеш и в нормалния живот, а си се оставил да гърмят по теб и да гниеш толкова години в какамангата!

Думите ми не му се нравят. Намръщва се. Казва троснато:

— Баламурниците не могат да загреят как така ще те изкуши тръпката, забраненото... — хвърля поглед на светещия си часовник. — Още малко сиропче — и изстрелва нова струя.

Някакво нощна птица се опитва да ни каже нещо от върха на близкия бор. От морето се носи влажен топъл полъх. Совьор вдига глава, за да огледа фронта на сградата. Все едно сме пред Партенона — умален и не толкова I олющен.

— Питам се чий го е крепил Циганина в тая барака — разсъждава той. — От такъв живот сигурно го е стягала простатата. Него не го свърташе, сякаш беше болен от паркинсон. Гъбясваше и от един ден безделие. Веднъж го бяхме позакършили и се покрихме в един селски хамбар. Да не мислиш, че Мигел си седна на задника? Как не! Ходеше да джоби тонковците в черквата, да не губел форма!

Интересно как се променят отношенията ни. Допреди малко за него си бях ченге. Симпатията, наистина, но стой по-далеч. С общо

извършения взлом преградата падна и вече съм аверче, от което няма защо да се притеснява. Приказката му се отпусти и ме залива с откровения. Отпусна се. Бута вратата и обявява:

— Моментът на истината!

Тишина.

— Моля, заповядайте, господин комисар! — хили се той.

И се дръпва, за да мина.

Най-особеното в преддверието са две дървени магарета и черен покров. Явно тук е бил изложен ковчегът на Покойния Ървинг Клей. Защо обаче местното погребално бюро не си е прибрало такъмите? В застоялия въздух мирише на нещо сладникаво и тежко: ароматът на смъртта. Помещението е овално, оброчено от двойно стълбище, отгоре има стъклен купол, вижда се Млечният път. В дъното е просторната всекидневна с модерна мебел, с бели килими и завеси, които ми напомнят за апартаментата на Совьор в Париж. Забелязал съм, че бандюгите много си падат по бялото, сякаш се мъчат да забравят чернилката на занданите, в които са гнили.

Трапезария, че и библиотека! Дръжте ме, ще падна! Кабинет и накрая килери с всякакви запаси: консерви, бидони, сандъци с плюскане, ще речеш, хранителен склад на едро!

На горния етаж има пет-шест спални, всяка с баня и гардероб. Едната, явно на „господарите“, е много по-просторна, обзаведена с крещящ лукс: кожи от бели мечки, легло с балдахин върху подиум, застлан със синьо кадифе, разгащени картини по стените, мебели от имитация на слонова кост в бароков стил. Не си е поплювал тоя Ървинг, като керестак в хладка вода си е живял.

В една ниша има бюро от метал и тъмно стъкло с телефон и телефонен секретар, магнетофон последен вик на техниката, телекс и малък компютър „Епъл“ — работното кътче на модерния мъж.

— Опитай се да откриеш бърлогата на твоето приятелче — съветвам Совьор. — Сигурно са останали някакви следи. Аз ще проуча сложното оборудване на шефа, може да разберем нещо за дейността му.

Коджапул кима и се изпарява. Настанявам се в креслото, за да поопипам приборите върху плота от дебело стъкло. Трудът ни е интересен, когато се практикува съвестно, без бързане, със старанието на архивар.

Грабвам бял лист от непокътнатата купчинка пред компютъра и измъквам един флумастер от медната чаша, изобразяваща изправена на опашката риба. Бърникам машинките една по една и си вода бележки. Така съм се увлякъл, че не усещам кога се е върнал Совьор, и скачам стреснато, защото от отворената стая се чува хъркане. Заварвам стария крадец изтегнат на леглото като покойник, скръстил ръце на чатала си, увесил чене. Ставам и този лек шум го изтръгва от обятията на Морфей. Инстинктивно посяга към вътрешния си джоб за Липсващата ютия.

— Майка му стара, унесъл съм се — казва.

— Откри ли дупката на Циганина?

— Без грешка, има цял шкаф с „Маркиз дьо Рискал“, Любимата му пиячка. Когато му клюмваше гребенът, се наливаше с испанско червено. Открих адреса на братлето му в едно чекмедже и няколко костюмара, които няма как да са били на друг, защото обичаше да бие на очи. Особено си падаше по райетата. Колкото по-широки и ярки, Толкова по-вирнат го носеше.

— Не е ли странно, че е заминал, без да си вземе дрехите?

— Щом ги е оставил, значи смята да се върне.

— Сигурно си прав. Нещо друго?

— Тесте карти за пасианс. В санаториума го редеше с Часове. Обаче надуших нещо много интересно, малкият.

— Какво?

— Не в стаята на Мигел. Попаднах на скривалище под стълбите. Страхотно хитро измислено, само моят изчанчен мозък и орловият ми поглед могат го засекат.

— Да видим.

Скача от леглото с неподозирана пъргавина.

Стълбището (двойно, като за честването на двестагодишнина) е добра имитация на мрамор. Първите три стъпала отгоре се падат пред някакво удебеление над тавана на преддверието, побрало водопровода и тръбите на климатичната инсталация. Перилата от плексиглас са скрепени за стълбите само на три места: горе, долу и в средата. Совьор ме кара да сляза малко и се обръща с лице към площадката. Бърка в някакъв процеп под третото стъпало и дърпа. Трите стъпала се отместват и се показва голяма кухня, където наистина минават тръби, но освен това е подреден същински арсенал. Лека картечница, автомат,

два пищова голям калибър, мощно уоки-токи, кислороден, разни касоразбивачески инструменти, боеприпаси, гранати, ножове с уравновесена дръжка (за хвърляне) и още нещо, което в първия момент ми заприличва на бронирана жилетка.

Именно този предмет особено е привлякъл вниманието на Совьор. Той го издърпва на стъпалата и отстъпва, за да го разгледам по-добре.

— Ето ти — вика — нещо съвсем шантаво.

Наистина предметът представлява толкова съвършено изработен мъжки гръден кош, че все едно е изрязан от истинско тяло. Има си зърна на гърдите, ребра, бенки, косми, вени, лунички и дори туткаме белези от рани. Голяма гнусотия!

— За какво ли може да служи? — чуди се Совьор.

— Каж ми, да ти кажа...

Опипвам фалшивите гърди. Направени са от нещо меко.

В никакъв случай не могат да предпазят от куршум. Нещо като калъп от шията до под пъпа, който се закрепва отзад с връзки.

— Може някой да го е носил, за да крие белези от изгаряне. Или да е имал шанкър или някаква татуировка?

Бившият главорез свива рамене.

— Може — съгласява се. — Но защо са го захвърлили тук? Не, усещам, че е служил за някакъв кален номер.

Той връща обратно калъпа и затваря кутията на Пандора.

— А ти откри ли нещо?

— Може би.

Вадя си тефтера.

— Прослушах от начало до край касетата на телефонния секретар и засякох откъс от съобщение, останал неизтрит. После бръкнах в компютъра, макар да не съм от най-блестящите в тази област. От цялостното разследване, господин полковник, вадя (не малкия Антоан) извода, че шефът на твоя приятел е бил заплашван сериозно от хора, на които не е бил драг, а, от друга страна, преди да умре, се е разпоредил с банковите си влогове, направил е завещание в полза на изгората си, дал ѝ е пълномощни.

„Не, нещо не е наред: един заплашван човек да умре от естествена смърт“ — мисля си.

— Съвпадение?

— Казва ли ти някой...

— По какво личи, че са го заплашвали?

— Ей по това! Записах останалото на касетата: „Няма надежда, много сериозно са се заели. Петима сте, Ървинг. Покрий се! Но се питам дали светът ще е достатъчно широк, за да...“ Ето! Това говори много! Това казва всичко.

— И какво излиза? — мърмори си Совьор. — Фалшив рак? фалшива кремация?

— Американски чудесии — отвърщам. — Ще видим!

Не ти трябва цирк в „Насладите“ на Лонг Бийч! Това е мелез между казино, нощен клуб и салуун от уестърните.

Представи си гигантски червен светещ надпис, който се вижда на десет мили околоръст. Постройката е имитация на дърво в стил „Имало едно време на Запад“. Отвред безкраен паркинг като на супермаркет. Чудовищен джангър блъска пристигация право в тъпанчетата. Над входа се издига арка от мигащи разноцветни крушки. Пред нея дежурят двама каубои, високи по дванайсет метра.

Когато влизаме в огромния хамбар, се споглеждаме унило със Совьор, за да си кажем, че да откриеш тук следа от Циганина, е все едно (е, няма да ти пробутвам иглата в купа сено) да зърнеш искрица откровеност в окоето на автоджамбазин.

Бардакът е разделен на няколко зони на различни равнища с пластмасови прегради помежду им. Има комарджийница, мюзикхол, където няколко спинаджийки друсат гъзини, уж играят френч канкан, от който на Тулуза-Лотрек (краен резултат 0-0) ще му се додрайфва, дансинг и полутъмен бар.

Щом се сафиряваме, тъкмо в тъмното забиваме по препоръка на Коджапул. Според татенцето на Мариза карачките там се навъртали. Нахакваме се в една дупка, отделена с черни прегради, тапицирани с нощно-син плюш. Отпърво нищо не се вижда. После става ясно, че това било „ориенталски салон“. Седи се на големи възглавници, масите едва се подават над мокета, тук-там се развяват прозрачни пицимали, пълно е с пластмасови растения откъде ли не, ама съвсем като истински, дори цъфтят.

Не знам как са я избачкали акустиката, но тук от оня адски рев остава само далечен фон, иначе свирят някакви американска кючеци на вреслива флейта и цигулка с една или две струни.

В лепнещия сумрак народът се натиска най-безочливо, засмуква се най-неистово, пуска езици и ръчища и спира, колкото да се олее с бърбън или калифорнийско шампанско.

Намираме свободна маса и полагаме меки части върху меките възглавници. За западняка не е лесна работа да се Намести сред такъв декор. Питаш ли ме как си сгънах амортисьорите, след десет минути ми капнаха бърбеците. Тъкмо сме се нагласили като ревматични бейове и ето ти я сервитьорката, прекрачила направо от корицата на „Плейбой“. Облечена е в шалвари (с дупка, където трябва, та да вдига пашата), на балконите ѝ някаква паяжина И нищо друго, от ушите ѝ висят халки, смъкнати от някой гимнастически салон, на китките и глезените ѝ дрънчат снопове гривни, устата ѝ направена до ушите с червило, над очите ѝ мигли като козирката на „Парк де пренс“.

Безпокои се дали не желаем да пийнем нещо. Аз си поръчвам кървава Мери, а Коджапул се навива на едно уиски. Очите ни полека-лека свикват с тъмното и се захващаме да опознаем зверюгите наоколо.

С изключение на няколко прясно образувани двойки, Клиентелата е от разгащени мъже на възраст, дошли да обарат бардамите и при нужда да поопънат някоя: текеаски фермери, бачкатори от сондите, търговски пътници. Смят се гръмогласно, сумтят като носорози, крещят като на бейзболен мач, а с майтапите, които си подвикват през масите, и банан не можеш сряза, толкова са тъпи.

Вече си имаме чаши, пийваме полека и се надяваме, че местните мърли ей сега ще ни налетят.

— Мислиш ли, че тази бюрекчийница е като за твоето цветче? — питам Совьор.

— Абсолютно! Много си пада да се вре по тъмното. Няма начин да не се е търкалял с парцаланите по тия възглавници. Да ми отрежат главата, ако не ги е лигавил и рендосвал тук на място. Дай му на него сабята да размахва. Как ще пропусне той да набучи някоя шевролетка пред публика!

Ето ги и хубостниците. Две измити блондинки, понесли храбро по чифт ей такива балкони на фасадите. Няма вид на носителки на Нобелова награда. Питат дали „тези две хубави момчета“ ще ги почерпят по чашка.

Двете хубави момчета се съгласяват и те сядат между нас, като предварително са се наговорили коя за кого да се лепне. Няма никакво значение, че сме без право на избор, защото хвани едната и удари другата. „Моята“ е Линда, на Совьор е Бети. Както се досещаш, поръчват си шампанско. Принудени сме да изслушаме обичайните тъпи въпроси: какви сме по националност, защо сме в Гълфпорт, какво работим, колко печелим...

Госпожиците са обезоръжаващо прости души. Каквото им кажеш, попиват. Със самосвалките, особено с щатските, най-готиното е, че те питат, а после не се интересуват какво им говориш. Бързо решавам, че е време да извлечем някаква полза от инвестицията в течности. Обяснявам на Линда и Бети, че сме пристигнали на гости при един роднина, обаче, изглежда, е станал някакъв фал, защото никой не отговаря в къщата, където живее.

Полека ги насочвам към Циганина. Совьор поема топката и описва приятелчето си. Има даже снимка на Мигел отпреди доста години, правена на панаира в Трон. На нея е като танцьорка на канкан — пъхаш си главата в дупката на декора и оня тарикат те щраква. Двете хубавици почват да се подхилват, ами да, това е gipsy boy, дете идваше да се забавлява. Оттам нататък стой, та слушай. Циганина всеки път пристигал с пачка и не се стискал. Зеленото му течало между пръстите.

Както си знаеше Совьор, големи джаболи вдигал. Те двете се опитвали да му обяснят, че в „Насладите“ си има праг на „приличие“, който не бива да се прекрачва. Оня шантавел редовно гърмял тук шампанското (изстрелвал пяната, ако разбираш какво искам да кажа). Коронният му номер: къдравата торта. Изглежда, при тия Дела Рока пашата си е семейно препитание. Дали ще е Мигел или Мануел, само ги пусни на ливадата. А уж не било испански специалитет езиковедството. Питаш ли някой тореро за този вид любезност, само плюе и вика... Обаче братята Дела Рока са открили Приятната страна на нещата. Пълно олигофренчване!

От дума на дума разбираме, че нашият gipsy boy не отказвал на никоя от госпожиците, но си имал любимка: мулатката Морийн. Работата май почвала да става дебела, излизали заедно в почивните дни на момичето. Мигел водел своята союигей в най-тежките ресторанти наоколо, за да я посвети в изискания френски вкус.

Познавали го навсякъде, поръчвал да му изпълняват негови рецепти. Пашата преди всичко! Какво да го правиш, френски възпитаник.

Моля Линда да ме представи на Морийн, но става ясно, че днес била в почивка. Питам и за бърлогата ѝ, но Линда отговаря твърдо, че нямала право да съобщава адресите на персонала. Било строго забранено от дирекцията, обаче на мен ми се струва, че тя вика твърде високо, та да се чуе колко е примерна.

— Разкарай за малко твоята скубла, трябва да интервюирам моята на четири очи — казвам на Совьор.

Сякаш само това е чакал. На пресния вдовец май са му подути долните сливици и няма нищо против една лека гаргара. Ако питаш мен, не кончината на мамчето му го е обрекла на въздържание, то ми изглеждаше отдавна прекратило активна състезателна дейност. В крайна сметка личен проблем на тоя рязан синковец си е как олабва жилата. Сигурно отскача в столицата на разврата до някоя дашна лелка, като го стегне шапката. Той подхваща здраво новата си изгора и двамата се омитат.

Знам, че не върви да натискаш хората по професионалния им морал, затова измъквам от джоба си една стотарка.

— Твои са срещу адреса на Морийн — шепна. — На това му викам бързо спечелени мангизи.

— Какво искате от нея?

— Просто да си поговорим за gipsy boy, роднина ни, и сме малко притеснени за него.

Линда не успява да сдържи една любопитна забележка:

— За притеснение си е!

— Защо? — на часа я засичам аз.

Прехапва красивите си устни, дебели като надуваем дюшек, но вече е късно.

— Защото работеше за един гадняр.

— Ървинг Клей?

— Същият.

— И в какво го обвиняваха?

— Че е член на Черния картел.

— На картела... за убийства?

— Е, така разправяха. Но той опъна петалата, погребяха го.

— Не — поправям я замислено, — не са го погребали, а кремирали!

— Все тая.

Вярно, само дето не можеш да ексхумираш някой, който е издимилен през комина. Разбира се, запазвам разсъжденията за себе си.

— Ще ми дадеш ли адреса на дружката си, Линда? Нали разбираш, все някак ще го намеря, просто ще ми спестиш време!

Това я успокоява.

— Има гарсонiera на Паскагула стрийт 14, в началото на Билъкси. Фамилията ѝ е Грансън.

— Окей.

Бутам ѝ стотачката в шепата (за да не вземе сега да посегне и другаде).

— Много сте мил — благодари ми тя. — Мога ли да направя още нещо за вас?

— Съжалявам, нося си ядене от вкъщи.

— Жалко, обожавам да правя любов с французи. Заради специалитета на gipsy boy, нали се сещате?

— Наистина ли?

— Вие сте шампиони. Въртите език като жените, че и по-добре понякога.

Мерси за комплимана.

— Как беше? — питам Совьор, когато се озоваваме отново в кадилака.

Той се мръщи.

— Крава! Ако нашите работнички бяха такива заспи, Париж отдавна нямаше да е Париж! Все едно бях в поликлиника под медицински контрол!

— Пазят се от СПИН, трябва да проявяваш разбиране.

— Това не променя нещата, синко. Всичко си зависи от жената. Тук, останеш ли на сухо, по-добре си хвани някоя коза както по времето на дядо ми в Турция. Всеки козар си имал любимка, която се кипрела сред другите в стадото. Че и мляко давала...

Ей Богу, можеш да си умреш от смях с тоя Коджапул! Караме полека. Тия американски бараки приличат на коли, колкото моята проза — на творчеството на Пол Клодел, обаче не може да им се отрече, че взят меко. Влезеш ли вътре, все едно в белтък потъваш. А и

шосетата им широки и равни. Отстрани струпани мотели, един от друг по-шантаво построени, осветени бензиностанции, паркинги, където се продават коли на старо, чудовищни магазини, големи колкото градове. Навсякъде реклами. Неонът вика на нощта: „Духай супата!“ Нощ няма! Отзад горят петролни кладенци, все едно си в пъкъла. Абе друг свят! Совьор мърмори:

— К’во му намира тук тоя задръстеняк Циганина? Ако щеш ме зарини с мангизи, предпочитам да си кютам в някоя от нашите панелки.

Никаква нивица не се вижда покрай пътя. Сякаш минаваме през някакво безкрайно предградие. Не натискам много газ заради тукашната speed limit. Няма смисъл да се хендрим на катаджиите им. Това тяхното не са мотори, ти казвам, а динозаври, отвсякъде святкат и мигат. Униформите им като в „Звездни войни“, а от мутрите им, брато, и говорещ часовник ще си глътне езика.

Скоро стигаме до Билъкси. Линда ме предупреди, че колежката й, Мигеловата изгора, живеела още в самото начало. Паскагула стрийт е нещо като автомагистрала, наоколо пак със същите бензиностанции, мотели и супермаркети.

Така си и отминавам номер 14 и става терсене, защото няма къде да обърна. Предлагам да паркирам и да отперим пеш до местоживеенето на Морийн Грансън. Совьор е съгласен.

Намираме място за нашата талига и тръгваме обратно по авенюто, все още бъкано от народ въпреки късния час. Негрите седят на тайфи по тротоара, подават си джойнта и си чукат лафче. Местното читалище е една зала с игрални автомати. От него се носи нечовешка врява. Живеем в епохата на шума. На днешните тъпанчета децибели им дай. Младите не могат да почувстват, че съществуват, докато не им потече кръв от ушите, когато си пуснат касетофона. Това вечерен ветрец над градината е едновременна работа, от каменната ера!

Номер 14 е малко здание от почернели тухли зад бензиностанция. Четири етажа, пожарно стълбище, стърчащи отдушници за климатичните инсталации, кръгла матова лампа над входа, до който водят пет стъпала. В преддверието има домофон с табелки. На най-горната пише „М. Грансън“ и аз стигам до заключението, че професионалистката обитава последния етаж.

Натискам съответния бутон. Обаче апаратурата е вехта, ръждясала от влажния морски въздух и както ми се струва, не работи, защото никой не отговаря. Упоритите ми опити остават безплодни.

— Какво е заключението ти, шефе? — пита Совьор.

— Ти как мислиш?

— Може да е поизлязла с приятелки, що да не я почакаме?

Лицемерно се възмуцавам:

— Как, вътре?

Совьор ми намига:

— Тарикат си, мама му стара! Гениалното инструментче е вече в ръката ми, но, честно казано, да го използваш за тая ключалка, е все едно да храниш свинете с мармалад от ананаси! Фиба или виличка за охлюви са напълно достатъчни.

Засилваме се към четвъртия етаж, защото започна да ни писва: пътуването, мотаенето насам-натам, празните приказки... А и Совьор не е в първа младост, соловото изпълнение в „Насладите“ му е поизстискало ентузиазма. Пообуздало го е. Налитаме по стълбите на двойка негърки, друсани до козирката. Сградата май си е за снежинки и давам оная ти работа да я отрежат (няма да е голяма загуба, ти и без това не я използваш често), ако наемателките не са девойки с неустойчив морал.

Намираме без проблеми апартаментчето на госпожица Морийн, понеже визитната ѝ картичка е забодена на вратата. Тая картичка е същински монумент на кича, само в щатите можеш да видиш такова нещо. Отпечатана е на оризова хартия, в левия ъгъл се мъдри сърце със снимката на притежателката в него и цветенца наоколо. Фирмата ѝ е изписана с пурпурни светещи сърчица. Нямам думи! Чисто и просто (не къпан полицай) шедьовър. Искам я за моята колекция от простотии.

Тропам по вратата, понеже не се вижда звънец. Nobody! Няма какво да се маем. Експресна манипулация с инструментчето и сме в гарсоньерката на момата. Представи си едно стайче, осмърдяно на евтин парфюм. От улицата така свети, че можеш да не палиш лампите, докато си четеш газетата. Ъглово канапенце от 30-те години със сатенени възглавници, гардероб със завеска, бойлер и мивка зад параван, кръгла маса и три различни стола. Вместо шкафове няколко щайги със заковани рафтчета, облепени с тапети на цветя (от

кретенски кретон). На стената е опънат мексикански шал, подът е постлан с килим, който ми се вижда спечелен от панаирджийска томбола, целия прогорен от фасове. На масата има кутия с консервирана манджа от месо с черен боб. Морийн дори не я е сипала в чиния, яла е от кутията с една лъжица, която още си стои отстриани.

Вързали са я на един от трите стола с ръце зад гърба и крака, сгънати под седалката. Със същото въже са стегнати и глезените, и китките. Главата ѝ е отметната назад и от устата стърчи някаква дантела. Много гадно е това, че за да е по-бързо задушаването, са ѝ приклепили носа с щипка за пране. Окончателно и безвъзвратно умряла. Облещените ѝ очи са изскочили от орбитите, сякаш някой е тръгнал да ги вади, пък се е отказал.

Полагам ръка на челото ѝ. Още не е съвсем изстинало, значи убийството е съвсем прясно. Дръпвам от устата ѝ дантелата и тя се оказва курвенски бикини — черни, изрязани, с розова дантела. Обаче не са само гащите, в гърлото ѝ има още някакви неща. Преодолявам отвращението си и се захващам с риболов. Изваждам цяла шепа неизползвани дамски тампони и продължавам. Установявам с изумление какво може да побере женската уста. Върху масата се вдига ей такава купчина.

Мистър Совьор се държи безупречно. В такива обстоятелства си личи истинският мъж. Стои с ръце в джобовете с безучастен хладен поглед, свил е устни и си подсвирква. Когато свършвам да вадя чужди тела от гърлото на горката гърла, той казва:

— Поне не са ѝ заформили тая фиеста, за да ѝ отворят устата! — хумор от килиите. Добавя: — Глезотиики на клиент садист, предполагам.

— И ти мислиш, че някоя курва ще приема мющерии, докато набива всякакви боклуци? — и му соча масата.

— Тоя може да е цъфнал неочаквано — отвръща Коджапул.

— Всичко може, обаче аз не виждам нещата по тоя начин.

— И каква ти е версията?

— Нямам версия.

Стоим от двете страни на масата и съзерцаваме скръбния пейзаж. Хубаво е било момичето, ръчна изработка! Божичко, каква страшна смърт! И тая щипка, дето ѝ стърчи на носа...

— С двата крака скочихме в говната — въздъхва Совьор. — Кифлата от „Насладите“ не може да не изтропа на куките, че двама frenchmen са питали за адреса на момичето; видяха ни и ония двамата на стълбите. Как го правят.

В Мисисипи: на електрически стол, в газова камера или с Инжекция? Не ми се вярва в щат с толкова чернилки смъртната присъда да е премахната.

Той си говори, а на мен косите ми щръкват. Совьор хич не преувеличава. Така сме се насадили, че като нищо Намазваме въжето. Това, че съм ченге, не преде пред благородното родословие на приятелчето. Ще си рекат, че съм зарибен от френските мутри. И най-захлупеният американец на повече от пет години няма да повярва повече от десет секунди на лигавата история за тариката, който останал без вести за брат си.

Не мога да откъсна очи от убитата. Точно в почивния ден да ѝ дойде! Докато е разпускала в бърлогата си. Идва Някой, чука. Тя отваря. Трябва да са били поне двама, за да я вържат, без тя да разхвърля всичко. Шегичката на Совьор, че не са искали да ѝ отворят устата, всъщност не е толкоз тъпа. Дошли са, за да я убият, единствено за да я убият. И са садисти, личи си по избрания начин. Гледали са да съчетаят полезното с приятното.

— Свързано е — мрънкам си под носа.

— Какво е свързано? — пита Коджапул.

Иди, че му отговори. Моят нюх на ченге ми шушне, че цветнокожата работарка е пречукана заради „особените“ ѝ (както казват те) отношения с Циганина. Смъртта ѝ е свързана с изчезването на Мигел дела Рока. Как? Защо?

Бандюгата зачита безмълвието ми. В неговия свят не е прието да се досажда на хората с неуместни въпроси. Тъй че не настоява.

— А ако я вдигнем и я метнем в морето? — предлага.

— Господинът е човек със замах — сопвам се. — Господинът е готов на всичко в името на спокойствието си.

Обаче неговото предложение ми разкрива нови перспективи. Връщам се в антрето, понеже ми се струва, че съм мярнал на влизане и друга врата. Точно така. Има си малка баня. Започвам да пълня ваната.

— Помогни ми да развържем момичето и да го съблечем, Совьор!

— Удавяне? — подхилва се той. — В такъв случай не трябва ли при аутопсията да намерят вода в дробовете?

— Въпросът е дали властите ще си дадат зор да искат аутопсия за една курва, умряла в банята си. А и да си дадат, това ще забави разследването.

Горе-долу е убеден и се залавяме за работа. Не е върхът! За щастие момичето още не се е вдървило. Смъкваме ѝ дрехите, цамбурваме я в пълната вана. Поспираме да разгледаме картината.

— Не е от баните, в които можеш да се подхлъзнеш — промърморва старият пандизчия.

— Въпрос на нагласяне! — отвърщам.

Безстрашно хващам с носната си кърпа едно голямо шише тоалетна вода, което стои на мраморната поличка над ваната. Зъбите ми скърцат от ужас, докато го стоварвам върху главата на Морийн и го пускам. После издърпвам убитата за краката, така че само главата ѝ да остане във водата. Версия: докато се къпе, решава да вземе шишето, то ѝ се изплъзва от ръцете и я тряска по черепа. Момичето е зашеметено и пада във ваната. Совьор кима:

— Ти си ченге, цъфваш в апартаментчето, оглеждаш мястото, умрялата. До такъв извод ли стигааш?

— Не — отговарям честно.

— Е, добре — въздъхва, — уплаших се да не съм си хабил уважението.

Вече се каним да събираме палатката, когато ми Светва: един от присъщите ми неударжими пориви (както би рекъл Берю). Връщам се при диванчето на покойната, за да огледам нишата над него. В нея е подслонена цяла сюррия идиотски дрънкулки: порцеланови гадинки, изсъхнали цветя, лъжички за кафе с дръжки в прослава на разни градове и туристически Забележителности, плюшени играчки, пепелници сувенири, че и две-три любовни романчета за прехласнати сервитьорки. Вземам аз книжлетата и ги прелиствам едно по едно. В моя занаят най-важното е психологията. Действията ми са продиктувани от следния ред на мисли: „Аз съм курвата Морийн. Сърцето и пудриерата ми са безбрежни, но мозъчето ми може да влезе в шишенце за хапчета. Хлътнала съм по един, който в пашата на рунтавелки е талантлив колкото Пикасо в картините си. Изведнъж този дъвкач отличник току ми тръсва, че скоро заминава. Аз, опечалената

девица, му искам адреса. Казва ми го. Не съм някоя интелектуалка. Вкъщи, с трън да завъртиш, няма да закачиш чист лист хартия. Къде да го запиша? Прибягвам до единственото си спасение: титулната страница на едно от розовите романчета.“

Откривам го в третия book с изтънченото заглавие „Твоето и моето сърце ще бият ведно“. Не е на титулната страница, а от вътрешната страна на корицата. Със сигурност не го е писала мис Морийн, защото почеркът не е американски, текстът — съвсем.

Чета: Мими, кралят на къдравата торта. Следва номер, който трябва да е телефонен. Показвам находката си на Совьор.

— Това да не е почеркът на Циганина?

— Нищо чудно, стилът си е негов. Когато пишеше на Женска, винаги така се подписваше: „Мими, кралят на къдравата торта.“

От възхитеното пламъче в зениците му ми капе мед на сърцето.

— Кое те накара да посегнеш към тия книжлета? — не се сдържа той.

— Няколкото милиграма сиво вещество, които съставляват разликата между моя мозък и перфоратора за билети в трамвая — отвърщам с известна нескромност на слога.

ТОНКА В КРАКАТА

Упорстваше да играе голф, макар да знаеше, че никога няма да постигне нещо. Пречеше му шкембето. Огромен бирен търбух, твърде тежък товар за хилавите му крака. Трябваше да се наведе много напред при замахването със етика, за да не закачи благоутробието Си, и ударът излизаше никакъв. Шибаната топка хвърчеше навсякъде, само не и където трябва. Отдавна се беше отказал от уроците на тренъора, един смръщен дългуч с лице на англичанин, който му одираше кожата и му крещеше, както никой не си бе позволявал да крещи на Чарли Рендъл след изправителния дом, а това значи отпреди новата ера. Ставаше рано и винаги цъфваше пръв на терена. Не наемаше носач, за да не му се налага да търпи подигравателни погледи и криви усмивчици. Придвижваше се с една от онези смешни моторни колички с раирано навесче, които напомнят луноходи: Чарли се наместваше с много усилия и пъшкане и се смъкваше с още по-голяма мъка все заради проклетото си туловище на болен от воднянка.

Тази сутрин се чувстваше в изключителна форма. Теренът се простираше до безкрая, над тревата трептеше синкава омара и придаваше на пейзажа нещо романтично. Първият удар затвърди усещането за блаженство. Топката описа красива дъга и тупна на няколко метра от един бъзов храст. Чарли пъкна етика си в сака, закрепен вертикално на количката, и запърпори натам. Един градинар от неговия клуб, кацнал на огромна жълто-зелена косачка, пресече пътя му далеч отпред.

— Ей там е! — извика на Рендъл и му посочи с пръст някъде в полето.

— Окей! Много сте любезен! — благодари Чарли. Беше му се сторило, че топката падна по-надясно, и си рече, че без този добронамерен служител щяха да му трябват поне пет минути, докато я открие. А дебелак с корем като чувал брашно, който търси топка за голф, винаги е тъпа гледка.

Когато зърна малката грапава топка, градинарят вече беше заминал далеч, иначе щеше да получи петарка. Чарли Рендъл винаги бе щедър към скромните хора.

Избра един от стиковете, без да е сигурен, че е подходящият. Всъщност просто „си даваше вид“. Цял живот беше правил това: да си дава вид, за да е „от ония“. Заложник на дебелината си, той се преструваше пред самия себе си, включително с това заинатяване да играе всеки ден голф, макар че никак не го биваше, а, честно казано, нямаше и желание.

Разположи огромните си идиотски ходила пред топката и стисна етика в ръцете си на борец тежка категория. „Гъвкави колене — крещеше треньорът му. — Завъртане на торса, добре изтеглено дясно рамо, за да се придаде сила на удара...“

Чарли затаи дъх. Макар че беше сам, играеше за един безмилостен зрител, за самия себе си. Беше неизмеримо по-критичен наблюдател от останалите, на които изобщо не им пукаше за неточните му попадения и за тюленската му тромавост. Погледна към дупката, после съсредоточи вниманието си в топката. Призова цялата си енергия, за да я изтръгне поне за миг от размекнатата отпуснатост на тялото си.

— Мамка му, Господи, ще видите вие как ще я прасна! — изпъшка той.

Приличаше на молитва. Замахна и от гърдите му се изтръгна едно „Хаа!“, както викат някои тенисисти при сервис. Чарли едва успя да разбере. Долови експлозията, преди да усети болката. Стигна му времето да помисли: „Мамка му, Господи, как се събира такава мощност в толкова малко нещо!“ Свари да зърне с окото, което му оставаше, как от него рукна някакъв гнусен Поток — собствените му черва, тъпкани с лайна. После се досети, че не е останало много нещо от левашката му муцуна — така хвърчеше и се лееше над раменете му.

„Мамка му, Господи, вече нищо не може да се направи за мен“ — помисли си. И всичко изчезна в червена мъгла. Едва в този породен миг чу трясъка на експлозията.

ТОВА БЕШЕ ТРЕТОТО УБИЙСТВО.

Прибрахме се със Совьор късно. Не ни беше до смях. Хич не ни се говореше за това, но пред погледите ни още беше малката мулатка,

задушена с тампоните и с курвенските ѝ гащички. Абе некрасиво убийство! Извратеняшка работа. Пред колибките се разделяме с едно кимване, като мъже. От известно време имам чувството, че и аз донякъде съм част от подземния свят на Совьор не му мига окото. Отдавна е изчерпал въпроса: за него животът е като минаване през границата трябва да прекараш без мито колкото може повече и да не те олепят. Печелят печените! Заради щерка си е окачил на пирона снаряжението на дребен гангстер, обаче акълът му си е същият. Всъщност вече не очаква нищо, дори смъртта. Мисля си, че човек като него, който не се надява дори на смъртта, сигурно се чувства напълно изоставен, по-самотен от самотните: прокълнат!

Щом влизам в бунгалото, разбирам, че „тя“ е тук. Уханието! Няма по-голям палаш от моя нос. Сигурно съм бил ловджийско куче в някой предишен живот.

Паля лампата. Няма грешка, Марица се е изтегнала в моето легло, гола и прекрасна, подпряла глава с длан, забила лакът във възглавницата. Младите ѝ корави гърди сякаш ме приветстват с добре дошъл.

— Доста се забавихте — упреква ме тя, — вече започнах да се тревожа.

Присядам на ръба на леглото, прегръщам я и нейната топлина ми влива нови сили. Нищо не казвам, чувствам се уморен и развълнуван. Сещам се за далечната Мари-Мари, която всъщност вече не ме иска. Намерила си е нещо по-добро от мъж: бачкане, което я поглъща. А за мен шут отзад. Тъкмо си решил, че си голям пич, че нямаш грешка, и ти го нафърфорват! Няма прошка в живота.

Марица ми е като утешителна награда, но както отдавна съм забелязал, утешителните награди не утешават. Е, както си му е редът, намлясквам я едно хубаво за зареждане. Чакала ли те е дълго девойката, това направо я вдига от пистата. Когато „устните ни се разделят“, както пише в романчетата, печатани на тоалетна хартия, коленича на постелята пред нея и отварям копчелъка. Онова, дете се подава отвътре, е нещо двусмислено, нещо като на утрепан мъж. Обаче си знам, че с едно-две опъвания на хармониката совалката ще легне на курс. И Марица го знае. Щом подхваща нещата с ръчица на фея, а после се доближава с устни, разбирам, че няма нужда от разяснения. Докато тя се изказва по микрофона, аз не оставам назад, а минавам

към лингвистични упражнения в областта на междубедрието й. Постигнатата интертекстуалност ме подсеща за Мигел дела Рока, чиито езикови разработки са направили такова впечатление на дамите от „Насладите“, че са го превърнали в звездата на този непросветен регион.

След известно време Мариза ме подканва към по-задълбочен анализ, тъй че прониквам в същността на въпроса, без да се събличам, стил „изнасилване във Виенската гора“. При този подход известна грубост на аргументите води до отличен резултат и тя я оценява на много висок глас. За щастие нейният старец спи през едно бунгало, иначе щях малко да се притеснявам от ентусиазма, проявен от дъщеря му в научния дебат.

Мамчетата се очароват от подвизите на щерките си, но, виж, на татенцата им е терсене. Много сме сантиментални това мъжете, и бандюгите, и другите.

Сънувам странен сън. Пиянски кошмар, макар да не съм близвал капка. Совьор е в пандиза (ще кажеш, че дотук няма нищо особено), в килията на смъртниците. В ранния morning го събуждат някакви биячи, ядосани, задето са ги вдигнали толкова рано. И аз съм с тях, като какъв — не знам. Съобщават му, че молбата му за помилване е на боклука, обаче на него не му мига окото. Совьор си е Совьор, дори в шантавите ми сънища. Палачът казва, че трябва да го подстриже, и вади една огромна ножица с крокодилски челюсти вместо остриета. Но вместо косите започва да реже гръдния му кош Откъсва едно голямо парче като пушена сланина. Премията тая гадост върху облегалката на стола. По пода на килията капе кръв.

Изглежда, съм се събудил, защото кошмарът свършва дотук. Пръстите на Мариза гаят вълната по гърдите ми.

— Не спиш ли? — питам.

— Не.

— Горещо ли ти е?

— Не, страх ме е.

— От какво?

— От това място, от всичко. Имам някакво мрачно предчувствие, сигурна съм, че ще ни се случи нещо ужасно.

Опитвам се да я успокоя:

— К’ви ги разправяш!

Но и на мен ми се е свило гърлото. Мисля си за пластмасовия торс, от който явно е тръгнал кошмарът ми. Толкова е ни в клин, ни в ръкав, че кръвта ми изстива.

След дълго мълчание Мариза ме пита:

— Ще ти задам един въпрос, можеш ли да ми отговориш честно?

— Обратното ще ми е трудно! — засягам се.

— Мигел, приятелят на татко...

— Какво?

— Мислиш ли, че още е жив?

Без да се замислям, отговарям „Не“. Призори тя се прибира в бунгалото си, защото все пак „й е неудобно“ от татенцето, както казват по нашия край.

Защо казах на момичето, че Мигел е опънал жартиерата? Ей така ми дойде. Не го виждам той любител на Торти рунтавелки. Как баеше на жените малкото му братче? „Два часа ще ви паса ливадата без прекъсване, преди да забия в нея якия си кол.“ Абе сигурно е раздувка, кой знае колко му е голям на този Маноло!

Вадя от куфара семейното тефтерче с телефони и набирам номера на моето американско приятелче от ФБР. Все по-гадно ми става, чувствам се като летовник, отплавал навътре с надуваем дюшек, който вижда как от хоризонта се задава циклон. Поне за нещо да се хвана. Нямам късмет, отговарят ми, че човекът заминал за Филипините. Добре де, ще опитаме друго. Звъня на Стария в Париж. Провал и по тая линия: отишъл да открива нещо си, някъде си, с не знам кой си политик.

И тогава знаеш ли какво? Дръпвам на верния инспектор Пинюш. Трябваше на всяка цена да снеса всичките тия лайна на някой приятел, ама истински. Аз да си му разкажа, а той да ме потупа отдалеч по рамото и да рече: „Няма страшно, пич!“ Във Франция е пладне и нашият новобогаташ тъкмо се гласи да дегустира петдесетте грама черен хайвер, преди да се натъпче с две варени яйца и една ябълка. Малко му трябва на Цезар въпреки стоварилото му се имане, не налита на плюскане.

— Мислех, че си на почивка при белокожите в Сенегал! — възкликва той.

— Да, ама не. В Щатите съм.

И му изсипвам наведнъж целия батак: срещата с Маноло, после Совьор, предложението му, дъщеря му, пристигането ни в Гълфпорт, посещението в къщата, оръжията, заплахите към Ървинг Клей, вероятен член на Черния картел, гастрола в „Насладите“, намирането на задушената Морийн Грансън и откриването на телефонния номер на корицата на книгата. Моят Пинюшет ме изслушва, без да гъкне. Като в черква!

— Разбираш ли — завършвам, — може да ни лепнат убийство на двамата със Совьор, а с неговата биография като помийна яма в тая шибана страна си изгаряме за нещо, дето не сме извършили.

— И какво смяташ да правиш?

— Не знам, ще видя.

— Внимавай с тоя телефонен номер — предупреждава ме Цезар, — сигурно заради него са пречукали момичето. Що не ми го кажеш?

— Защо?

— За да не си единственият, който го знае. Това е истинска бомба!

— Раздуваш.

— Знаеш, че не е така. Не ми разправяй, че няма да се опиташ да разбереш на кого е. Пази се, Антоан!

Друга работа си е да поговориш с приятел! Страховете ми се изпаряват като тежка умора след леден душ. Отивам в бара да си поръчам кафето на бистрата мисъл. Совьор вече седи там мрачен, с клюмнала глава. Облякъл е черна фланелка „Лакост“ и бял панталон, все едно марсилски запалянкo преди мач на „Олимпик“. Викам му „Гепи!“ и сядам срещу него. Подсвирквам си, а той ръмжи, докато си духа кафето:

— Свежарка си тая сутрин!

— Преди десет минути бях като препикано мушкато.

— И на какво дължим разцвета?

— На душевното спокойствие. Не ща да те обиждам, обаче едва ли можеш да стоплиш: на теб подобни умонагласи сигурно са ти непознати.

Изглежда ме свирепо. Тъпото с бандюгите е, че според тях всеки ги работи. Невинните ми очи го обезоръжават. Сръбва от чашата си.

— Не си ли тормозиш прекалено мозъка за ченге? — процежда през зъби.

— Човек никога не мисли достатъчно, брато.

— Е, ти мисли ли за нашата попара?

— Първостепенно!

— И какво измъти?

— Една начална хипотеза. Но което си е вярно, ако ми я предложат, няма да дам и един бон от масовата Приватизация за нея.

Той си мълчи. Крокодилчето му „Лакост“ се подхилва и поклаща опашка в ритъма на дишането му.

— Може ли да ти задам един много важен въпрос, Совьор? В живота на майка си се кълна, че ще си остане между нас — той не трепва, дори не ме поглежда.

— На Циганина случвало ли му се е да очисти някого?

Совьор, разбира се, е готов да реже глави за такъв въпрос. Лицето му става каменно. Явно ще трябва да вдигна градуса, ако искам да снесе камъчето.

— Слушай, пандиз, ти ме насади на тия яйца! Приех само защото случаят ми стана интересен и...

— Прие, защото опъваш Мариза — изръмжава тъстът.

Гледай го ти, още малко и ще каже, че сме тръгнали да се правим на каубои само за да топим чушките.

— Сватбените пътешествия ги правят във Венеция, Совьор, а не по петите на някакъв убиец, потънал изамериканските потайности. Питам те що за птица е Мигел дела Рока, защото трябва да сме наясно с какво се е занимавал при ония двама безупречни данъкоплатци. Нали според пощенската картичка, която ти е пратил, и телефонните разговори с братлето бил си хванал пътя? Затова аз, тъпото гадно ченге, те питам дали е възможно твоето аверче да се е пуснало на мокро. Каж ми „да“, кажи ми „не“, кажи „майната ти“, но недей да ми се цупиш, защото в тоя шибан свят има две неща, които не понасям: тъпотията и несправедливостта.

На това място опъвам от моето кафе, в което съм наблъскал един чувал захар, та да стане поносимо.

Достигнатите от мен словесни висоти явно засягат една чувствителна струна в душата на събеседника ми, както се казва в ония книги, подвързани с кожа от мъде. Коджапул решава да сложи оръжие:

— Виж сега, ако се случи някой път играта да загрубее, Циганина може да извади желязото. Кипнат ли му говната при някоя

разправия — също. Но не е убиец! Никога няма да приеме договор, ако питаш за това. Да позвъни на нечия порта и да натъпче с олово на някого куфалницата? Честно ти казвам, такова нещо не е правил и няма да направи.

— Значи Ървинг Клей не го е взел, за да го пуска в такива операции?

— Забрави! — забива в мен двете черни дупки, които му служат за очи, и повтаря: — Забрави!

— Окей, вярвам ти. И все пак тия американци, обикалящи Европа, са го цанили, така да се каже, и са го довели с тях. Сигурно не за да им затваря бурканите с туршия! Мигел имаше ли си специалност? Ти ми каза, че след историята с щипнатия ролс оня баровец в черно го пуснал на някаква далаверка и Мигел се оправил като змей. Каква е била работата според теб?

— Нямам идея. Виж сега, Циганина е стабилка, но си пада пенкилер. Може да ти отвори касичка, стига да не е много засукана, да успокои клиентите на някоя банка с учтиви приказки, да пердаши из града с газ до ламарините, за да се откачи от досадни мотористи, да прибере торбичка с камъчета от някой бижутер... Обаче не е Моцарт в нищо. Добър работар, съвестен, сериозен. На ти е с техниката, не го е страх, ако потрябва, да наръси с нитроглицерин. Най си падаше по мятане на ножове. Можеше да си вади хляба в цирка. Само че не му беше целта да закове някой гьотферен за стената, а да покаже на непослушковците, че няма мърдане — Совьор се отпуска, очите му се позасмиват от сладки спомени. — Спомням си, един директор на банка не щеше да отключи хранилището със сейфовете. Мигел метна камата от другия край на салона и тя се заби в дървенията точно до ухото на директорчето. Да знаеш как му висна ченето! Като от небето му дойде! Циганина си прибира ножа и вика: „Хайде да ловим бас, че мога да ти прережа гръцмулчето на две?“ Оня хукна да ни отключва всички места, чак и отходните.

Поръчваме си още по едно кафе. Времето е хубаво, но водата е по-лайняна на цвят и от вчера. Пфу, тия картички сигурно ги ретушират! Океанският прибой е като безнадежден хленч. Заслушаш ли се, друго не чуваш.

— Слушай сега аз как виждам историята, Совьор! Ървинг Клей е важна клечка в престъпния свят. В кой бранш? Не се знае. От някакъв

консорциум, американка му работа — Черния картел. Абе нещо като мафията. Сега имат преструктуриране и някои от най-важните Шефове трябва да заминат с еднопосочен билет. И Ървинг Клей е от тях... Обаче някой пропява и Клей включва. Наясно е, че си е отишъл! Няма отърване, освен ако не извърти някакъв изключителен номер. На първо време обикаля Европа, за да види не може ли да се завре някъде. Нали се сещаш! Светът е много малък, за да се Скрие. Но ето че от една тъпа история му прищраква. Някакъв карък му забърсва ролса. Неговите хора сигурно са го гледали, докато се поти, защото за нула време цъфват в твоя гараж. Господата си прибират собствеността и отвеждат Мигел. Какво се е случило после между твоя ортак и Клей, няма никога да научим. На американеца не му е било трудно да събере очите на Циганина, защото е къде-къде по-висока топка. Мигел ококорва ей такива очи. Клей размахва пачката и твоето приятелче, което не го свърта на едно място, кльвва. Заминаване за САЩ. Ървинг Клей има наум следното: осъдили са го на смърт, но той ще умре, преди да го убият! Вареното яйце на Христофор Колумб! И го тръшва ракът. Слага всичко в ред и подготвя бърлога, където да си живее като Симеончо, след като умре. Обаче за да бъде официален спокойник, трябва да има някой на негово място за опелото и кремирането.

От гърлото на Совьор се изтръгва отчаян рев. Той слага голямата си, нашарена с белези лапа върху ръка та ми.

— Мигел! — измучава той.

— Опасявам се, че е така, брато. Един полулегален, дошъл от друг континент, където също няма почти никакви близки. Идеалният труп! Когато операция „Покойник“ започва, Ървинг изработва нещата така, че официално да регистрират смъртта му. Трябва му съвсем редовен смъртен акт, защото хората от Черния картел за разлика от приятелчето ти и брат му не са тревопасни.

— Мама му, пластмасовите гърди! — възкликва Коджапул.

— Браво, бързо стопляш! Малко гримче, съответно осветление и повиканият доктор преслушва парче пластмаса. Остава само заместникът да гризне дървото и плющете, платна, вейте се, знамена! Циганина да гори със син пламък! Двойката се потапя, жената като вдовица, фалшивият покойник като неин секретар, шофьор или каквото щеш. Нали включваш, Совьор, какъв концептуален размах! Полъх от крилото на гения, да не се свеним да го кажем!

Лицето на моя превъзпитан гангстер е изопнато. Дъвкателните му мускули играят, очите са присвити, устните леко потрепват.

— Гад! — изръмжава той. — Гадина! Така е станало, както ти казваш!

— Виждаш ли — му викам, — не е безполезно едно ченге да може да мисли. Планът на Клей е осъществен безупречно. Единствената песъчинка в колелата е, че Циганина е научил телефона на явката, където двойката възнамерява да се покрие. Разбира се, не са му го дали нито Ървинг, нито жена му. Дали не е претърсил спалнята им? Или чантата на госпожата? Възможни са много хипотези. Според мен са имали нужда от съучастието на Циганина, за да мине номерът с фалшивата смърт. Включили са го в комбината — разбира се, без да му обяснят каква роля са му отредили за после. Тоя мастафур Циганина да вземе да хлътне и иска на всяка цена да научи някакъв номер, за да го даде на своята си Наоми Кембъл. Те не му го казват или му казват фалшив. Но понеже си е откачалка, твоят приятел го проверява и стига до истинския. Дава го на Малката Морийн. И понеже тя няма вести от своя коцкар, след известно време позвънява. Представи си само физиономиите на покойника и вдовицата, които смятат, че са се омъглили югеуег, а изведнъж чуват женски гласец да пита за препечения им съучастник! Няма начин да не са си глътнали езиците. После обаче загръват какво е станало. Разпитват мацето, прекарват го да си каже адреса. Сигурността им зависи от живота на Морийн Грансън. Тя трябва да млъкне на часа. Операцията е мълниеносна. Вчера се явяват при момичето и го убиват. Какво ще кажеш за това повествование, амиго?

— Няма грешка. Така е навързано всичко, че не виждам друго обяснение — мрачно се съгласява съотборникът ми. — Какво излиза, Циганина е издимил през комина?

— Опасявам се, че е така.

— Няма прошка за тях! — уверява ме дъртият бандит.

Изкопаемото на рецепцията ми се хили подканящо. Заварвам го да дипли на пачки куп банкноти от по един долар, на които се зъби Вашингтон с килната перука. Тази сутрин старчокът е като репичка. Нищо чудно да си е поиграл на чичо доктор с чистачката, засукана мексиканка с шавливи очета, четина по скулите и задник на баварска перачка. Много рунтавите не привличат особено моя... вкус, ти какво

си помисли? Дай ми на мен мъхести. Е, ако си падат по перверзни (то им личи по погледа), мога да ударя един карамбол, без да им искам данък добавена стойност.

Мексиканката, за която ти разправям, ме бройка с око като газова горелка. Търка стълбището и както се е навела, можеше да ѝ провериш цвета на гащите, ако носеше такива. Чичко Паричко проследява моя взор, засича белтъците на красавицата и показва витрината с порцелановите си зъби.

— Готина малка доставка, а? — пита като в лош превод на американско криминале.

— Бъди сигурен! — отвърщам в същия стил.

— Много е миличка — осветлява ме натъртено, за да ме открехне, че е такава с него.

Аз обаче не съм се домъкнал в главната квартира, за да бруля смокини. Вадя от джоба листчето с телефонния номер, който открихме при Морийн.

— Може ли да се разбере в кой щат и къде е този номер?

Той смъква джамовете до върха на хобота си.

— Не е цял! — отбелязва.

— Знам, но искам да разбера поне от кой район е. Едва ли е толкова трудно, а?

— Мога веднага да ви кажа, че е от Калифорния. Покойната ми сестра живееше там, нейният номер започваше така.

— Чудесно! Можем ли да научим нещо повече?

— Трябва да се питат телефонните услуги.

Запознавам го с десет наполеона.

— Ще бъдете ли така любезен и да им позвъните? Не е лесно за един чужденец да общува с администрацията.

Има си хас! За тия пари ще смени и гърнето на кадилака ми.

Мексиканската дева горе на стълбите е спряла да парцальоти стъпалата. Муцунката ѝ като месечина е мушната между две пречки на перилата. Зяпоти ме вторачено без никакво притеснение. Полата ѝ се е набрала и честно ти казвам, брато, такава гъста леха не можеш да видиш и в пийпшоуто на Львов мост!

Оня Кастанет зад касата ме бута по ръката. Обръщам Се. Подканя ме да се кача. Ти включваш ли, детето си сгрява спаружените кайсии със сводничество? Тоя столетник го раздава пиргиш, за да си

припомни гъдела в изпърделите плондири. С брадичка, с поглед, с пръст ме подтиква да вървя към екстаза и ми обещава неописуеми наслади. Ти ме знаеш, нали? Цял живот съм (се) Изхождал от принципа, че на стената с ловните трофеи Винаги ще се намери още едно място. Често съм намирал съкровища в партенките на живота, там, където на теб никога няма да ти хрумне да си завреш носа.

Пристъпвам аз към стълбите. Щом засича маньовъра ми, госпожица Саански балдър припва нагоре. Отваря първата врата вдясно. Следвам я по петите. Стайчето е мижаво, цялото изпълнено с креват, на който е метнат само долен чаршаф, вярвай ми, братино, нито в първа, нито във втора свежест. То си е цял атлас, картата на света с океани от сперма и лайняни континенти (с планините). Абе лукс!

Ако хващаш дебелия край на моята мисъл, оня старчок долу се занимава по малко със сводничество, за да си докара нещо отгоре. Щом усети някой мераклия, вика малката мексиканка със звънец и момето се появява на сцената с коронния си номер „виж ми котенцето, докато мия стълбището“. Клиентът кълве или не кълве. Клъвне ли, дъртакът включва светофара на зелено. Установил е, че на мен гащите ми от само себе си падат (в хотелите ги усещат тия работи), и си е рекъл, що пък да не го запържа.

Влизам в операционната (точно това е). Сиромахкинчето, дете си няма дори гащи, залоства вратата. Резето едно мъничко, бяла мишка да му тегли едно рамо, отиде, та се не видя. После с красиво примирение смъква разкошната си престилка, под която няма нищо! О боже господи, чувствам се като жътвар пред неожънатата нива. Такова чудо не сте виждали, Ваше високопреосвещенство! Това не ти е Златното руно, а астраганеното палто на графиня Миготури. Като махнем една ивица гола кожа от вътрешната страна на кълките, всичко друго е козиняво. Милата, сигурно е кръстоска между гризли и пиренейска овчарка. Осмелиш ли се, ще имаш чувството, че си се борил с родопски китеник!

Съзерцавам я, зашеметен от този разкош. Стига и до над пъпа, съединява се с масивите под мишниците, усуква се като рунтави лиани до брадата и от там до бакенбардите. Да не бях ветеран от бойните полета, щях да изхвърча като куршум навън. Трябва да си сериозен извратеняк, за да се съешиш с такъв природен феномен, да си мечтал

за съвкупление с ирландска овца, да си лъскал бастуна с четка за дъски.

Усмивка ми се благовъзпитано и поляга на въшкарника, като диференциалът ѝ се приземява над един проток, чиито очертания напомнят петното, което Горбашеф си е сложил на черепа, за да разсейва събеседниците си, докато им пробутва за подпис договорчета за разоръжаване.

— Колко парички искаш, сладурче? — питам я.

— Колкото ми дадете — прошепва тя. Щипвам още една десетачка.

— Толкова стигат ли?

Тя кима (вече) възбудено. Подавам гущера. Като вижда, че не посягам да смъкна някоя дрешка или поне да освободя ракетата носител, ме пита:

— Няма ли да дойдете?

— Днес вече го правих. Нали ще ме извиниш?

В погледа ѝ пробягва разочарование. После ми маха да доближа ухо до пухкавите ѝ устни. Подчинявам се, въпреки че мустаците ѝ ме боцкат по врата.

— Трябва да се престорим, ако нямате нищо против — шепне тя и сочи вратата. — Господин Стивънсън слуша...

Както си знаех, почтеният тъмничар грее остатъчното си мъжество на чужда жарава.

Намигам ѝ, събувам си мокасините и се покатервам на Леглото. Започвам да изпълнявам акробатични съчетания на батут и да издавам дрезгавия вой на разгонен тюлен. Развеселено, момичето преплита сопранче с моя баритон и ние изнасяме на дъртия пиргиш концерт за издънен матрак в ла мажор. След известно време (за което не се церемоня с нея) от гърдите ми се изтръгва ревът на царя на джунглата, който и сега изпълва ухото ти с триумф, освобождение и благодарност. Госпожица Рунти колоратурничи хармонично и двамата много се кефим.

Когато решавам, че е време да изплувам на повърхността, си вземам довиждане с дъщерята на мечката и слизам на рецепцията, където музейният експонат ме поглежда невинно иззад касата си.

— Според желанието ви ли беше? — пита той.

— Още по-добре — отвърщам. — Сещах се за едно приятелче, кожухар в Париж. Нещо разбрахте ли за телефонния номер?

— Разбира се, казах на вашия приятел.

— На моя приятел?

— Онзи, който пристигна с вас и с момичето. Мистър... (завира нос в тетрадката си и срича) Коджапул.

— Но защо?

Прекъсва ме:

— Той плати сметката и остави съобщение за вас.

Подава ми фирмен плик на мотела. Отварям го. Изваждам лист за писма, изписан с Несигурен почерк:

Ченге,

Мисията ти свърши. Аз поемам играта. Връщайте се с Мариза във Франция, преди да е станало горещо. Разчитам на теб. Шапка ти свалям за помощта: ти си Копой първа класа. За мен не се коси: обзаведох се добре с ония неща под стълбата на известната ти къща.

До скив, печен, благодарско.

Совьор

Майната му! Тъстчето да ми извърти такъв номер! Честно, не го очаквах. Все пак влизам му в положението. Вече знае, че аверът му е опънал петалата, и не му остава друго, освен да им го върне тъпкано. За тая работа аз не му трябва. Сметката си е негова. Притеснява се за безопасността на порасналата си дъщеря и ми поверява грижата да я върна у дома. Смачквам проклетото съобщение. Сега накъде?

— Добре, дали сте справката на моя приятел, но я помните, надявам се?

— Както и предполагам, в Калифорния е, в района на Фресно.

— Благодаря — не мога място да си намеря: — А как замина моят приятел, взе ли колата?

— Не, извиках му такси.

— Кога дойде тук, веднага след като се качих или малко преди да сляза?

— Докато се качвахте. Мисля, че ви е наблюдавал от верандата. Влезе, докато се обаждах за справката. Беше си приготвил писмото. Записа си на едно листче данни те за телефона, после ми каза да му поръчам такси и да му направя сметката.

— Сигурно сте подскачали от нетърпение — казвам.

— Защо?

— Защото е нямало как да се качите, за да слушате на вратата. Жалко за вас, беше галаспектакъл, двамата със слугинчето направо се изстреляхме в космоса. Какво си мислите, совалката ми е четирийсет и два сантиметра и като я стиковам на някоя женица, тя започва да дере мазилката по стените и да вика ойларипи на бретонски.

Притеснението му преминава в отчаяние.

Забавям, докато преминаваме покрай памучните полета, прекопавани от негри. Отнесени от вихъра! На възвишението в далечината внушително стърчи сграда с колони, заобиколена от величествени високи дървета. Трябва да е на Скарлет.

— Красиво, нали? — питам Мариза.

Тя едва поглежда и не отвръща. Струва ми се, че е наследила от баща си ината и самообладанието, които ѝ помагат да посреща ударите през ашиците без хленчене.

— Къде отиваме? — пита.

— Вече ти казах: на летището в Джаксън.

— Това разбрах, а оттам?

— Оттам има две възможности.

— Аз съм за втората — казва тя. Пускам го покрай ушите си.

— Или хващаме самолета за Ню Йорк и после за Париж, както иска баща ти, или летим до Сан Франциско, откъдето ще стигнем до Фресно.

— Аз съм за втория вариант — повтаря тя твърдоглаво.

Бащичко, нали ти казвам!

— Твоят старец сглупи, като тръгна да се прави на Самотен каубой — мърморя аз. — Разбирам какво му е, обаче ще се насади в много мръсен капан. След издънката с Морийн ония двамата сигурно са на тръни.

— Затова трябва да помогнем на баща ми.

— Ако го намерим.

Тя свива очарователните си рамене.

— Не е много напред. Може да го настигнем още на летището.

Обаче в Джаксън няма помен от Коджапул. Проверявам разписанието за Калифорния и разбирам, че самолетът за Лос Анджелис е излетял рано сутринта, а За Сан Франциско има полет чак следобед.

— Ако не е тръгнал за Нови Орлеан, ще вземе същия самолет като нас — казвам й.

Мариза не е такава оптимистка.

— Още не познаваш татко — уверява ме тя. — Той никога не постъпва така, както се очаква.

Бъдещето ще докаже, че е права!

4.

Дебаркираме на летището във Фресно, когато денят е на свършване (с тази часова разлика колкото и да пътуваш, все си е следобед). Хребетът на Сиера Невада, огрян от залязващото слънце, е като стена на изток; в подножието ѝ настъпва нощта. Не знам дали е заради отпускарския период, но градчето ми се струва малко умряло. Движението е слабичко, светлинните реклами още не са се развихрили в здрача, пронизвай от последните слънчеви отблясъци, идващи от запад. Горещите талози на зефира носят над града облаци фин жълт прах. Жегата те затиска в същия миг, когато вятърът поотслабне.

За начало наемаме кола, сетне тръгваме да засечем явката на семейство Клей, чийто адрес вече съм открил по телефонния номер. Издирванията доведоха до място, което намерихме без проблем.

Изненадата ми може да се сравни само с разочарованието ми, когато установявам, че там има бензиностанция. Очаквах богаташка къщурка сред парк, а откривам три червени колонки за бензин под навес от бял бетон и стъклена будка за бензинаджиите и касиера. Отдалеч виждам рафтовете с туби масло и автомобилни джунджурии — ремъци, крушки за фарове, чистачки, свещи и разни други.

Мястото ми изглежда абсолютно невинно. Паркирам талигата малко по-далеч, прегръщам Мариза през кръста и преминаваме пред бензиностанцията като влюбени на разходка. Двама-трима от бачкаторите са снежковци, другият мяза на мексиканец. Касиерът е спаружен янки с болнав вид.

— Има някаква грешка — заявява моята спътница. — Не е възможно семейство Клей да се скатава тук. Не виждам дори място за спане.

Кимам, засега нямам никакво желание да споря.

— Ей там на долната пряка има телефонна кабина, ще попитам.

Натъпквам апарата с няколко цента и един обратен глас (на мъжествена женска или на женствен мъж) флегматично потвърждава грешката: телефонният номер наистина е на въпросния адрес.

Разделям се с още една жълтица и набирам бензиностанцията. Обажда се треперлив гласец:

— „Билъкс сървис“, слушам ви.

Явно онова хилаво човече. Моя милост скрива благородното си френско произношение зад еврейски акцент, с който при случай си служи успешно:

— Правите ли спешни ремонти на място?

— Не. Обърнете се към Бау апс! Ще намерите номера им в указателя.

— Благодаря.

Отношенията ни (временно?) спират.

— Иди, че разбери! — казвам.

Мариза се обляга на вратата на телефонната будка и шепне:

— Ами ако тази бензиностанция служи само за свързка на Клей? Я си представи, че в бърлогата им няма телефон!

— Майтап ли си правиш, скъпа? Ако се наложи, звънете ми при бакалина! Тоя пич е осъден, опитва се да се изсули, като се прави на умрял, похарчва за целта едно клето момче, домъкнато от майната си, а ти искаш да се остави в ръцете на някакви бензинаджии? Абсурд!

— Сигурен ли си, че си записал правилно номера? Да не си сбъркал някоя цифра?

— Не. Циганина беше изписал цифрите съвсем четливо, а аз винаги внимавам, когато преписвам такива неща. Ей би си на занаята.

— Има нещо гнило — мръщи се тя.

— Тук вече съм съгласен: има нещо гнило и то не с гнила джанка, ами цял мамут!

Напълно объркани се връщаме към возилото, но този път по отсрещния тротоар.

Нощта вече се е спуснала. Улиците все повече опустяват. Няколко млади тъпанари с дълги кечета и цветни татуировки бръмчат на мотори с високо кормило, а мацките на задните седалки са с миниполички колкото черупките на мида и кълките им са разголени до раменете. Чернилки се мотаят насам-натам и раздават как то винаги снежнобели усмивки. Дърт дрипльо, издокаран като проскубан каубой от предвоенен уестърн, предлага на минувачите нещо неизвестно, което се кламбичка в торба, завързана на кръста му. Какъв ли е ужас да живееш тук. Във Фресно или в Шатору, и Манчестър или в Солун в

такива летни вечери те стяга черепът. Пуснат ли населението в отпуск, няма спасение, меланхолията те сгепзва за гушата. Ни свирка ти се ще, ни шампанско, ни да научиш, че синът на гадния ти съсед се е издънил на матурата или пък че диарията на тъща ти ще излезе нещо по-сериозно. Усецаш как се вмирисваш откъм главата. Без да искаш, оцапваш гащите: даже сфинктерът ти дава фира!

Мариза въздъхва:

— Какво прави в такива случаи едно ченге, скъпи.

Пошепвам ѝ:

— Води сладкото си жабче в хотел, после се връща и се скатава до бензиностанцията. Чака слаботелесния на касата да си събере партакешите. После му се лепва за кокалестия задник, та да види къде ще се подслони и с кого.

— Това ли е всичко?

— Продължението зависи от хода на събитията. Или нещастникът се прибира в барака, бъкана от сополиви дечица, които надуват гайдата, защото са негови, и ченгето продължава да виси; или се оказва, че мърльото се държи като благочестив християнин, и тогава ченгето го подхваща, както му е редът.

— Така ли смяташ да действаш?

— Да, ако нямаш никакви съществени възражения.

— Само едно малко, за началото на програмата. Няма да се завирам в никаква хотелска стая, приятелю. С теб съм и с теб ще бъда.

— Снощи поиска да си останеш в мотела и рече, че нямаш нищо общо с нашите нощни излети.

— Снощи беше вчера, Антонио!

Добре тогава, ще чакаме.

Висим четири часа и половина на борда на нашата таратайка и слушаме радио, без да изпускаме от поглед осветения аквариум, където маломерният касиер дипли петродолари. От време на време удрям по една разкошна шпакла на моята съратничка. Воден от принципите на свободната любов, дори успявам да поразходя ръчица из бермудския ѝ триъгълник, което тя оценява високо и ми отвърща с небрежна импровизация за цугтромбон през панталоните. Тези леки закачки бързо ни подтикват към нещо по-съществено. Трудно се устоява на чувствата.

Тъй като телесните ни пориви стават все по-неукротими, си режисираме очарователно акробатично съчетание, което изисква дързост (не ми липсва), гъвкавост (тя има и за продан) и неудържима страст по съешаването в полуразкрач (присъща и за Мариза, и за мен). Възхищавам се от решимостта на това девойче, което, вместо да оплаква кончината на нещастната си мама или изчезването на храбрия си татко, се отдава така пламенно на деликатното начинание да осъществи полов акт посред града в автомобил марка „Форд“, който дори не е с опущени стъкла!

Приплъзвам бързо и елегантно обекта на моите безпокойства в нейния уют за бездомни и вече съм се отдал на махалоподобни движения, чиято бавност е извор на екстаза, когато в най-набъбналия, в най-влажния момент на дискретното ни преплитане дребният мухъл от бензиностанцията става от мястото си, за да го отстъпи на риж дебелак, на когото малко не му е стигнало на устния изпит, за да се докара до истински албинос. Казах вече, че кльощавият е хърбищал, сега, когато с излязъл от своя батискаф, го потвърждавам. Навън изглежда още по-гърчав. Тоя приятел го работи отвътре туберкулозата или някакъв още по-бърз сифилистак.

Уви, трябва да прекратим нашето тъй очарователно събеседване с Мариза. Изпълнението, което дългът ни принуждава да прекъснем, според скромното ми мнение е присъщо изключително за елита. Принуден съм да призная, че в тази област съществува известна сегрегация: неграмотният не копулира като интелектуалеца, нито пък селянинът (ти не го мисли за захлупен) като секретаря на посолство. В любовта са възможни изобретателни и изискани комбинации, които ѝ придава пикантност и привнасят в този привидно животински акт особено желателното в тази дейност изящество.

Прибирам човека в раницата и дръпвам ципа, който спестява толкова време и съответно толкова лицемерни, обикновено неубедителни доводи, и паля колата. Фордът изръмжава тихо. Включвам автоматиката и потеглям леко по все по-пустия Мейн роуд.

Мухълът е облечен в зеленикаво яке от изкуствена кожа, което подчертава болнавия му вид. Крачи бързо нагоре по широкото авеню, сякаш няма търпение да се прибере у дома. В центъра спира пред една каравана и си купува двоен сандвич. Подават му го опакован в станиол.

— Сам живее — обяснявам на Мариза.

— Така ли мислиш?

— Който се прибира посред нощ и си купува манджа от улицата, си няма вкъщи добра женица, която да го чака с тенджерата на печката.

— Може жена му да е на почивка?

— Възможно е.

Нещастникът отминава още две преки и кривва по лошо осветена уличка, където са наблъскани къщички с ламаринени покриви. Пред всяка има градинка колкото билиардна маса, наемателите спокойно могат да поддържат тревата с бръснач. Спира пред шестата постройка отдясно, вади ключове и отваря вратата. Аз паркирам до отсрещния тротоар и гася светлините. Нашият човек пали своите в бараката.

След малко започва да гъгне телевизор, по стъклата заиграват млечните отблясъци от екрана.

— Виждаш ли, че е сам — прошепвам.

Мариза най-откровено подхваща досегашната си дейност. Лявата ѝ ръка посяга към скута ми, за да се закатери по Еверест. Мен не че ме няма на срещата, обаче не протуберирам.

— Чакай ме тук! — възпирам я.

Слизам от сандъка и пресичам улицата. Хърбавелът дори не е дръпнал пердетата на немития си джам. Седи си пред телевизора. Захвърлил е якето и патъците и хапе сандвича без особено настървение, като държи станиоловата паничка под брадичката си, за не ръси трохите. Не виждам екрана, понеже щайгата е с гръб към прозореца. Затова пък нещастникът ми е в едър план.

Тоя шпригльо наистина е тежко болен. Някаква неизлечима гадост: рак, СПИН? Изглежда сдал багажа, но упорства да направи още няколко крачки. Какво ли, по дяволите, го ръчка да изстиска последните си силици? Толкова ли е надървящо, толкова ли е омайващо да броиш кинти или да осребряваш кредитни карти зад тезгяха в някаква бензиностанция? Това бачкане ли крепи горкия човечец? Какво друго има в живота му? Паянтовият сайвант с три стайчета, в който живее сам? Преглъщането на сух сандвич, докато гледа буламачите по телевизията? После да си ляга, вероятно след като е зобнал хапче, за да може да спи до сутринта? И сутрин друго хапче, за да може да си отвори очите?

От дясната страна на колибата е неизбежният гараж, който върви с тоя вид къщички. Сглобен е от готови панели, вратата му се вдига на ръка.

Каква печал! Ей тези неща те светват най-ясно за гадостта на живота. Загриваш, че всичко е проиграно, напразно и абсурдно. Че изобщо не си е струвало труда майка ти да надува тумбака и после да се напъва, за да те изтърси на белия свят.

Зад дебелия двоен сандвич, подпухнал като мокра гъба, той прилича на болен плъх, който гризе, за да оцелее. Преглъща с мъка мизерните витамини, които ще му помогнат да се потътри още малко по пътя на агонията си. Какво можеш да очакваш от тоя тип? От него е останал само полъх, изсъхнала гъба праханка, която дори не е отровна. Сбогом, малко човече! Като си помисля, че се изкушавах да смутя твоя унес! Хайде, чупката, Сан А.! Стига си се пулил в този отломък! Не се занимавай с перде кириз, великане, не ти отива! Готвя се да напусна наблюдателния си пост, когато Мариза започва да кашля от колата. Кашлица сигнал. Стоплям, че по улицата се задава някой, на когото моите придвижвания могат да се сторят съмнителни и който може да опищи орталъка. Тъй че се пъхвам в тесния проход между бараката и гаража. И наистина, някаква дърта брантия си разхожда псето и пуши. Помиярът има обоняние колкото на месомелачка, защото отминава, без да ме усети. Само вдига крак пред металната стойка на пощенската кутия. После маминка и нейният годеник продължават нощните си похождения.

Чакам да се отдалечат. Точно над мен има прозорче, което би трябвало да осветява гаража. Американската луна излива през него обилни потоци мъртва светлина в помещението. Вроденото ми любопитство ме кара да пусна един перископ вътре просто така, за всеки случай. Онова, което виждам, ми отнася главата. Знаеш ли какво е? Ферари! Повтарям, ако не си прочел, както трябва: фе-ра-ри. И не какво да е, а „Тестароса“! Тоест една колица, която удря стоте бона в зелено на портала на завода. Тъй че има защо да си я къташ и да си я Лъскаш. „Тестароса“ във Фресно, в някакъв попикан гараж, годен да приютява само брамки, преди да ги завлекат на гробището! Червеното чудовище дреме в Мрака. Стрескащо е като заспал динозавър.

Тогава, готини, сърцето ми се изпълва с благодарност. Без онази самотна женица, решила да разходи Милото си помиярче в нощта, щях

да подмина като Нищо откритието. Щях да се разкарам, както си ръсех жалостиви тъпотии за съдбата на нещастника.

Изглежда, зяпа някакъв военен филм, защото стаята Направо се тресе от откосите. Няма засечка за картечницата на мистър Рамбо, който мели виетнамчетата на кило.

Влизам си като у дома с моя сезам. Човечецът така се е залисал в касапницата на екрана, че изобщо не усеща лекото прищракване, с което ключалката отстъпва пред моята напоритост.

Обстановката е скромна и макар да бие малко на бардак, издава доста добър вкус. Две кожени кресла, уредба И камина в ъгъла създават уют, който се допълва от няколко литографии с подписа на Хуан Миро. Затова пък в носа ме блъска неприятната миризма на лекарства.

Гърчавият вече е приключил с угощението. Близо половината сандвич се въргаля на пода в станиоловата си опаковка. Пули се към екрана, потънал в креслото. Не е Рамбо, но пак се гърми яко — някакви наемници в Африка. Тъкмо фламбират тумба диваци, нашарени от гримьорите на „Метро“. Имат безумно войнствен вид с копията си, натопени в кураре, и накачените по поясите им сушени човешки глави.

Пристъпвам безшумно. Тилът му е тесен, целият на гадни пъпки с бели върхове. Под рядката му прошарена косица прозира пикливожълта плешивина.

— Е, какво — изгърсвам изведнъж, — тия хубавци май заформят страхотен въргал.

Касиерът се панира напълно! Не му се отразява добре. Подскача двайсет сантиметра над седалото си, извъръща се, пули белтъци, сгърчва джуки и изпуска една струйка в издънените си гащи.

Моя милост пристъпва небрежно до прозореца и дръпва пердето.

— Така ще сме по-спокойни — казвам. — Знаете ли, че се виждате от улицата?

Разгледан отблизо, изглежда още по-зле. Оловносив тен, дълбоки сенки подчертават ужаса в очите му. Хлътналите бузи сякаш се допират една до друга вътре в устата му. Нещастникът вече се е уредил с мъртвешка глава. Взел си е довиждане. В залата за заминаване е. Муцуната му казва „сбогом“ преди останалото.

Прекрачвам към съседното кресло и пътъм гася телевизора.

— Няма да изпуснеш нищо важно — казвам му. После сядам. Гледа ме като изнемощяла муха, сгачена в паяжина. Знам, че няма да се дърпа, не му стигат силиците. Трябват му хиляда и петстотин калории, за да живне, а едвам е глътнал триста и се чувства като пред края на света.

Тъкмо се готвя да завържа лаф, когато незаклучената врата се открява и през нея надничва муцунката на момата Мариза. Дава ми знак да отида при нея. Което и правя.

— Как е? — шепне тя.

— Работата заспива!

— Защо реши да влезеш?

— В гаража му има ферари, последен писък на модата.

— Ясно. Знаеш ли как му е името?

— Не още.

— Това исках да ти кажа, прочетох табелката на пощенската кутия. Нарича се Фредерик Клей.

Бум! В черепа ми трясва гонг! Трябваше да се сетя да погледна. Голям гаф за едно ченге. Ще ми се да си заповядам да си смъкна гащите и да се самонакажа със сто и двайсет камшика по топките!

Всичко се изяснява, осветява, озарява!

— Мерси, пиленце. Връщай се да бдиш в каляската, остави двигателя да работи и при тревога ми бипни с клаксона.

Лепвам й един възторжен целофан по устата. От онези кратки, но красноречиви целувчици, наситени с обещания за бъдещето. Дамата, която я получи, се досеща, че скоро ще препуска на място, яхнала личния си треньор по езда. Омита се.

Връщам се при Клей. Въпросът, който го терзае в момента, е: „Кой сте вие?“ Обаче е толкова разтреперан, че не смее да го зададе. Прематам крак върху крак и си разкопчавам сакото.

— Кажете ми, Фредерик, вие сте брат на Ървинг, нали?

Трептенето на миглите му, изразително като биенето на барабаните при обезглавяването на Луи XVI, потвърждава хипотезата ми.

Сега вече ми просветва. Семейство Клей са решили да се покроят във Фресно, защото тук може би е родното място на братчетата. Явно Мигел Циганина ги е чувал да си говорят за този

град. Чогшал е телефона на братока от тефтерчетата им и го е подшушнал на красивата снежинка.

— Как е той? — питам небрежно Фредерик.

— Кой?

— Ами Ървинг!

— Той умря!

— Знам, но след това? — Човечецът гледа, сякаш не е в течение.

— Но той умря — повтаря, както се говори на откачалка.

Поглеждам го право в зъркелите. И тогава през кухнята ми пробягва една кисела, чак клисава мисъл: ами ако въпреки привидностите управителят на „Билъкс сървис“ не е наясно с далаверата? В разцентрования му поглед се чете неподправена невинност. Раздвижвам сивото си вещество на бързи обороти, както ми е присъщо в подобни случаи. Фойерверк от мисли, които се разхвърчават във всички посоки и осветяват бегло нощта на моето неразбиране, както писа още миналата седмица Етиен Продефф в уводната си статия в „Дермократия“.

— Бяхте ли на погребението на брат си в Гълфпорт?

— Не, болен съм.

— Ще бъде ли недискретно да ви попитам от какво страдате?

— От неизлечима болест.

Не настоявам повече.

— Блондинката, с която живееше Ървинг, засели ли се тук след кончината му?

— Не, нищо подобно!

Опа, сега лъже! Невинността в очите му вече бие на менте. Коемо може би доказва искреността му, когато твърдеше, че братчето му е гушнало китката. Впрочем, ако си хукнал да спасяваш кожата, ще открянеш ли на братока си каква си я забъркал? Толкова съдбоносна тайна! Дори и да му имаш доверие, винаги може да сгафи по непредпазливост или от неопитност.

— Да, мой скъпи Фредерик — казвам, — тя се подвизава в околностите и ти ще ме осведомиш къде точно.

— Но уверявам ви, че...

Правя се, че го оставям на мира:

— В добри отношения ли бяхте с брат си?

— Да, в отлични.

— Често ли се срещайте?

— Не, но това не променя чувствата.

Говори със сдържано вълнение. Поразен съм от съвпадението: два пъти по двама братя, Дела Рока и Клей. Братът на Мигел ме отваря за изчезването на братлето си, а сега съм при брата на Ървинг, за да разплета този възел от загадки.

— Знаете ли с какво се занимаваше?

— Внос-износ.

— Точно така! Зад тези две думи обаче се крият купища гадости.

— Защо говорите така?

— Защото няма да е нормално да си умрете глупав!

— Да не искате да кажете, че Ървинг е вършил нещо незаконно? Не е вярно! Нали знам, „Билъкс сървис“ беше негова собственост и притежаваше още много предприятия из цялата страна.

— Съдружници ли бяхте?

— Да, в известен смисъл, защото получавам дял от печалбата.

Оглеждам скромната обстановка. Тази мижава барака няма нищо общо с лъскавото колониално имение Гълфпорт.

— Тези печалби ли ви позволиха да си купите Ферари „Тестароса“?

Започва да преглъща като риба на сухо. Мъртвешката му физиономия се смъква още повече. Не е никак благочестиво да тормозя този пътник.

— На вашия покоен брат ли е, мистър Клей? — Той клати глава.

— Не? Значи принадлежи на вдовицата му? — Липсата на отговор е равносилна на съгласие.

— Е, виждате, че тя живее някъде тук. Шепне „не, не“, но по инерция.

— Нещо друго, Фредерик. Преди няколко дни в бензиностанцията се е обадило едно момиче. Търсело е някой си Мигел дела Рока, за когото е твърдяло, че работи при брат ви, така ли е?

Поколебава се, после кимва.

Добре, напредваме. Пъгнахме прът между зъбчатите колела. Това му е майката на разпита. Номерът е да хванеш края на канапа. После само трябва да дърпаш, но полекичка, за да не го скъсаш.

— Момичето ви е оставило координатите си и ви е помолило да предадете на „вдовицата“, че търси въпросния Дела Рока. Точен ли съм?

Ново кимане.

— Тъй като сте изпълнителен човек, вие се обаждате на снахата и предавате съобщението. Не се опитвайте да отричате, защото няма да ви повярвам — мълчание. Който не казва нищо, се съгласява. — Вижте какво, Фредерик, започвам да си създавам за вас по-скоро положителна представа — подхващам пак. — Вие сте един много болен човек, който влага цялата останала му енергия в работата, за да запази достойнството си. Вашият брат Ървинг ви е поверил управлението на тази бензиностанция и вие му се посвещавате, без да мислите за здравето си. За вас е въпрос на чест да браните интересите му дори сега, когато вече го няма. Честно, намирам всичко това за красиво, мистър Клей. Сега смятам да ви предложа интересно преживяване, даже незабравимо.

Най-после успява да изрече въпроса, който не му дава мира:

— Кой, за Бога, сте вие и какво искате?

Вадя картата си на ченге и му я тиквам под носа.

— Думата е еднаква на двата езика — казвам. — Полиция! Основният ми бизнес е от другата страна на Атлантическия океан, но ми се случва да действам и навън. Неофициално, уверявам ви. Аз съм нещо като документалист, който прави някои справки в Съединените щати, за да напише книга. Нямам никаква власт: ето, свалям картите на масата.

Смъртникът съвсем видимо се освестява. Поне престава да се страхува.

— Как се казва съжителката на Ървинг?

— Джоан.

— Сега ще ѝ се обадите!

— Но аз...

— Да, да, Фредерик, знаете ѝ номера. И ще ѝ се обадите.

— Но какво да ѝ кажа?

— Само това: „Дай ми Ървинг!“

Той рипва:

— Невъзможно е, Ървинг...

— Ървинг е жив, мистър Клей!

— Безумие!

— Обаждайте се, по дяволите! Ще кажете абсолютно спокойно: „Джоан, Фредерик е, дай ми Ървинг.“ Естествено, тя ще отрича, ще усуква, ще ви нарича луд. Но вие ще повтаряте неумолимо: „Дай ми Ървинг, въпросът е на живот и смърт.“ Напишете си го на един лист, Фредерик, защото думите може да ви избягат от напрежение.

Тършувам из холчето, отварям чекмеджетата. Най-после намирам една тетрадка, в която си е записвал емотките. Откъсвам последната страница и му я подавам заедно с писалката си.

— Пишете!

Разплаква се, явно нервите му не издържат. Сълзите се стичат по сбръчканото му лице. Бърше ги с ръкав и почва да пише под диктовката ми: „Джоан... Фредерик е, дай ми Ървинг... Въпросът е... на живот... и... смърт.“

Прибирам си писалката.

— Няма да отстъпвате, драги. Каквото и да ви говори, не обръщайте внимание на въпросите ѝ. Ще ви пита дали сте сам. Вместо да отговаряте с да или не, ще повтаряте изречението.

— Ужасно е! — стене той.

— За вас — съгласявам се. — Само за вас. Тя няма да ви свърже с Ървинг.

— Естествено, той не е жив!

— Когато ви дам знак, че е достатъчно, ще затворите. Ако тя веднага позвъни тук, ще повторите същото. Още по-добре, ако реши, че сте си изгубили разсъдъка.

— Ама вие сте демоничен! — хленчи горкият човечец.

Що за дума! Ще го пусна на човекоядец да ми духа, Но не ме наричат така за пръв път! Мен, Антоан, твоя Иалавник Сан А.! Принцът на карамбола, който пръска семе, достатъчно да удвои за една година населението в Бразилия!

— Не аз съм такъв, Фредерик.

Още малко увещаване, потупване по гърба и той извърта шайбата! Хайде, дами и господа, залагайте!

ИЗВЪНРЕДНО ЗАСЕДАНИЕ

Заседанието беше на четирийсет и първия етаж на един стоманеносинкав небостъргач в Манхатън. Въпреки че беше един часа през нощта, много от прозорците на лъскавата сграда сияеха, а стъклата на неосветените помещения отразяваха светлините на града.

Набит, немного висок мъж на около четирийсет години гледаше в нощта към четириъгълника на Сентръл парк. Алеите, които го пресичаха, бяха очертани от лампи, а червените задни светлини на колите се нижеха като безкрайни гирлянди. Мъжът си мислеше за съмнителната фауна, която гъмжи в тъмните къшета на парка: дилъри, мъжки проститутки, въоръжени бандити в дебнене на окъснъл минувач, дребни измамници търговци на крадено. Пиявици, каза си мъжът пред панорамния прозорец, готови и на най-лошото, но малцина от тях са способни на поне малък размах.

Друг, много по-възрастен човек с белоснежна коса и очила със златни рамки смучеше дебела пура, положил ръце на коленете си. Единият от клепачите му се беше смъкнал и му придаваше сънлив вид. Той изръмжа:

— Какво слухтите, Гросби?

Широкоплещестият се обърна:

— Гледах Сентръл парк. Оттук изглежда малък, обаче докато го прекосиш пеш, можеш да оплезиш език.

В този момент една лампичка започна да мига, придружена от електрическо бръмчене. Старецът с пурата натисна някакво копче и промърмори:

— А, най-сетне...

Двойната врата, покрита с тъмнокафяв лак, се плъзна настрани и даде път на трима мрачни мъже. Най-младият приближаваше четирийсетте и приличаше на герой от шпионски филм. Светлорус, добре сложен, със блуждаещ поглед и квадратна челюст на човек на действието. Вторият явно беше арабин и изглеждаше малко по-възрастен. Започваше леко да затлъстява. На внушаващото му тревога

лице изненадваха гъстите вежди: същински храсталак. Очите му на сладострастник лъщяха като черни полирани камъчета. Имаше пълни устни, които придаваха мекота на постоянната му усмивка. Третият новодошъл не беше в тон с останалите тради небрежното си облекло. Докато събралите се мъже бяха облечени с повече или по-малко търсена елегантност, той носеше мръсни дънки, омачкано яке и кецове. Косите му, сякаш обезцветявани безброй пъти, бяха изгубили естествения си цвят, а понеже оредяваха, ги беше зализал с някакъв лепкав гел, съсирен като перли на върха на някои кичури. Носът му беше тънък и леко извит като клон на хищна птица. На врата под дясното ухо имаше червен белег като петно от вино. Новодошлите поздравиха двамата, които ги чакаха, с унило „Здрасти“. Не бяха хора на бурните излияния. Онзи с якето измърмори:

— Странен час за заседание.

Старецът с белите коси отвърна:

— Такъв е, какъвто трябва.

Каза го безстрастно, с нотка фатализъм в гласа. С едно махване на ръката даде знак на посетителите да седнат в полукръг. Мъжът, който допреди малко съзерцаваше Сентръл парк, остана прав, опрял лакти на облегалката на един стол, сякаш за да покаже, че се ползва с известни привилегии в този кабинет.

— Положението става критично — атакува старият. — Ръководството на Черния картел е много недоволено.

Взе от бюрото листче с колонка имена и започна да ги изрежда като учител, който проверява отсъствията.

— Чарли Рендъл! — извика той.

— Премахнат! — отговори правият мъж.

— Куентин Дюър! — продължи старият.

— Премахнат! — каза русият.

При всеки отговор белокосият задраскваше името и списъка. Продължи:

— Франк Стъдър.

— Премахнат! — съобщи арабинът.

— Ървинг Клей.

— Починал! — въздъхна сякаш със съжаление зализаният.

— Сигурно ли е? — настоя шефът.

— Знаете, че е сигурно: рак на белия дроб. Показахме снимката му на доктора, който е подписал смъртния акт, и той е категоричен.

— Добре!

Старецът задраска с енергичен замах името на Клей.

— Остава Том Лимбер — каза той и остави молива. Вие ли щяхте да се заемете, Карл? — вторачи се той н русия.

— Да, но е изчезнал.

— Щом е изчезнал, значи някой го е предупредил. Сега е хиляди пъти по-опасен, защото се чувства преследван. Чуйте ме, приятелчета, „онова“ трябва да стане вдругиден. Връщане няма. Значи Том Лимбер трябва да предаде Богу дух преди това. Трябва, по дяволите! Всички да се захващат със задачата. Изчезнал нищо не значи! Няма изчезнал в тая игра! В наши дни никой не изчезва, с изключение на момиченцата, които дух ват от семействата си, за да въртят свирки в Южна Америка. А и те изчезват, защото на полицията ѝ дреме колкото за първия ѝ гаф! Остават ви трийсетина часа да ми намерите Том Лимбер. Вас ви имат за най-добрите по тая част в страната. Действайте! Открийте го и пречукайте тоя мръсник по какъвто ще да е начин. Неуспехът ще провали много неща, включително и вашето бъдеще. И на четиримата. Не искам да дремва те дори десет секунди, преди да видите сметката на Лимбер. И аз не горя от желание да се озова на дъното на Хъдзън с обувки от бетон. Имам други представи за собственото си погребение. Вие също, предполагам? — огледа ги настойчиво един по един. — Обаче ви имам доверие — добави с успокоен глас. — Вие сте страхотни. Настанете се в съседния кабинет. Там ще ви бъде главната квартира. Не мислете за разходите, това е операция празен чек, приятелчета. Ако стане нужда, пуснете И ченгетата по следата, Черният картел плаща! Не ви задържам повече.

Те станаха и излязоха безшумно. С тях тръгна и парколюбителят. Щом напуснаха помещението, белокосият натисна едно копче на телефона, което набра предварително запомнен номер. Обади се женски глас. Той каза:

— Тревогата е обявена — и добави: — След като решим проблема, ще трябва да разберем кой от нас е предупредил Том Лимбер. Не обичам да си играят на чувства на мой гръб.

Спирам таратайката на циментираната алея пред един частен гараж, за да не привличаме вниманието и да можем да наблюдаваме

бараката на Клей от президентската ложа. Болникът седи на задната седалка и протестира с отпаднал глас:

— Слушайте, нямам понятие от вашите интриги. Страхотно съм уморен и искам да си легна.

Изпитвам известни угризения, че го карам да будуна в моето возило, обаче ми е необходим.

— Няма да трае дълго, мистър Клей.

— Кое няма да трае дълго?

— Някой ще дойде.

— И кой ще е той?

Това е изненадата.

Длъжен съм да призная, че изигра великолепно ролята си по телефона. Много по-добре, отколкото очаквах, а знаеш ли защо? Заради изнемощялостта му. В неговото „Джоан, дай ми Ървинг“ имаше нещо патетично. Повтаряше го като лайтмотив, като псалм, който го раздираше. От другата страна оная женска бълваше змии и гуцери. Чувах я да крещи „Фредерик, какво ти става? Ти си полудял!“ с глас, в който се четеше нарастващ страх. Когато той най-сетне затвори по мой знак, тя веднага позвъни, но понеже той продължи да хленчи жалните си молби, накрая прекъсна връзката. После подканих Фредерик Клей да ме последва до колата, за да изчакаме продължението на събитията. Чувствах смътно, че начинанието ми го плаши, но в същото време ми има доверие. Повечето хора, особено ако не са лоши по душа, ме намират за симпатяга, направо си падат по мен.

Минават още петнайсет минути.

— Тя далече ли живее? — питам.

— На двайсетина мили.

Как ли живее човек, ако го преследват и току-що си е сменил самоличността? Всъщност не е ли най-вероятно Ървинг сега да се нарича Мигел дела Рока? Няма начин да не е свил и обработил бумагите на Циганина, за да продължи пагубния си земен път.

— Ходили ли сте при нея? — настоявам.

— При Джоан ли?

— Да?

— Не. Знаете ли, нямам сили за друго освен за работата в бензиностанцията.

— Сама ли живее?

— Каза ми, че си е довела слуга французин от испански произход.

— Същия Дела Рока, когото търси по телефона онзи [женски глас?

— Може би. Нямам представа.

В този момент се задава една кола, която пълзи със скоростта на катафалка. Открито бяло порше. Кара го руса жена. Съвсем забавя пред колибата на Фредерик Клей, хвърля поглед към осветената къщичка, където телевизорът си работи, после отминава.

— Джоан беше, нали? — питам Фредерик.

— Да. Тръгна ли си?

Сякаш съм длъжен да знам намеренията на блондин-І ката. Обаче аз, нали ме знаеш?

— Не. Ще се върне — отвърщам.

С увереност. Все едно съм в течение на тайните 5 помисли на всички.

Минават още няколко минути и жената се появява пак, този път пешачката. Сигурно е зарязала поршето по-надолу. Приближава до къщата и се опитва да надникне през прозореца, но пердето, което дръпнах, ѝ пречи да види какво става вътре.

Смешна работа: второто нещо, което прави, е да надзърне през прозорчето на гаража дали ферарито е още там. Порше, ферари, май количките са хоби на семейство Клей.

Наличието на престижното превозно средство, изглежда, я успокоява, тъй че се връща при къщата. Портата не е залостена и тя влиза. Обилна порция време изтича бавно като оздравяване от трипер. Джоан изскача (поради сериозността на момента не добавям, какъвто весел навик имам, „като кукувица от часовник“, макар да ми е на сърце). Забързва към улицата почти бегом и — о, изненада! — (както пишат в най-тъпите романчета), вместо да хване надясно към колата си, завива наляво, което не закъснява да ме заинтригува (както казват в същите писания). Веднага се подавам от главата до кръста, за да видя какво става.

Жената се насочва към зелен нисан, маскиран като фалшив рейнджроувър. Зад волана му седи мъж, нахлупил кепе с дълга козирка.

Подкарвам право към зеления нисан. Спирам до него, така че да не може да потегли.

— Фредерик — ръчкам го, — слезте и идете да кажете здрасти на господина в оная бракма!

— Но...

— Мърдайте!

Подчинява се. Паралелно и едновременно русата с пируетирала около себе си и сега ни съзерцава с дълбоко неразбиране. За един кратък миг си мисли, че съм спрял, защото пътят е тесен, а тя е на платното до колата. После лицезрява „девера“ си и възкликва:

— Фредерик! Не!

Обаче аз вече съм рипнал и се хвърлям към Джоан Булката обаче е напарфюмирана до смърт.

Първата ми грижа е да кихна. Втората — да ѝ бръкна под хрилете. Което и правя, но усещам изгаряща болка в хълбока. Повлеканата ми е боднала чекийка в мрънкаш. Откъде я измъкна? Дали я е крила в калъф между гънките па полата, или е била закрепена на китката? Чувам как изскързва по ребрата ми. От рязването направо ми се огърчва сърцето. Щом е така, забивам една тупалка с ръба на дланта през глътката на мадам, тя се свлича надолу и поляга върху грациозната си сянка на асфалта.

— Ървинг! — възкликва Фредерик Клей, който е разпознал скъпото си братче.

Всичко, което ти пресъздавам с онези авторски скрупули, крепящи репутацията ми (на косъм, но все пак здраво), става за нула време, колкото да пръцнеш. Не би успял да преброиш и до четири.

— Hallo, мистър Клей! — подмятам на Ървинг. — Тоя Крематориум май е бил инкубатор, поздравявам ви пламенно!

Копелето обаче ми е приготвило ответен удар на професионалист. Бил е нащрек. Виждам как през смъкнатото стъкло на вратата се подава впечатляващата муцуна на такова чудовищно пушкало, с каквото досега не съм се срещал лице в лице. Чувам едва доловимо цъскане, ще речеш, че някой пука червени балони с карфица. Пуф, пуф, пуф, пуф!

Всичко в мен се парализира, още по-зле, застива на Пластове. Превръщам се в минерал. Дишането ми блокира. Разтърсваща агония

ме възнася при Даш, перукера на зуавите, както казваше бабето ми. Студът, мракът и Мълчанието се сливат с пълната ми обездвиженост.

Нямам усещания. Само предчувствия за впечатления за усещания. Всичко е неуловимо, неусетно, несъществуващо. Плъзване по повърхността на реалността И после потъвам. Пропадам. Нищо.

Мъжете са стари. Със спретнати костюми, с хубавки кърпички в джобчетата, с патъци, лъснати до мрамор. И с ордени. Внушават си, че не са чак толкова възрастни. Но аз знам, че за тях всичко е свършено. Времето, този голям лош вълк, ги е оглозгало. Още се преструват и се оглеждат един друг. Всеки си мисли, че е по-млад от другите. Но всичките са непоправимо дърти. Свършват, скапват се. Прехвърлили са шейсет и пет и вече им е влязъл отзад. Преминеш ли тази граница, само отчаянието може да те запази млад. Освен любовта, разбира се, ако някоя палавница още те иска, още желае все така щръкналия ти приятел. Но колцина са запазили яростта да оцелееш, кажи ми, Джими? Колцина се борят още с течението и плуват? Провалът на другите е в това, че вече не ги ревнуват. Мъжът остава в състояние на съществуване, докато събужда желание. Пропука ли се и тази опора, пиши се пукнал, заупокойната молитва е заръчана!

Старчоците изпълват зора ми от край до край. Какво говоря, преселения! Великото заминаване! Бягството при Дюнкерк, но вместо британски войничета товарят на борда старчета. Игла за вратовръзка с перличка! Кърпичка в джобчето! Лосион „Гродюк“!

— Вървете! Вървете, вехти контета! Вървете, залитаци към жизнения заник! Оо! Оо! Животът духа фенерите и обръща столовете върху масите. Затваряме!

Тълпата изкопаеми се сгъстява. Набирам височина. От птичи поглед гледката е завладяваща. Все повече и повече дядки — фризирани, фалирали, напудрени, напарфюмирани, за да прикрият миазмите на прокрадващата се смърт. Издигам се по-нагоре. Никнат отвсякъде. Само мъже, само одъртели красавци. Цяла Европа е покрита с тези странни вкаменелости. Ето че крачат по водата, летят из облаците. Заливат, завладяват всичко. Надавам пронизителен крясък.

Мамка му, колко ме боли! От друсането на микробуса, от раната в хълбока и, естествено, от струята парализиращ газ. Не мога да дишам! Повръщане, парене, лайна! Струва ми се, че съм се свестил, но още виждам да прииждат дъртаци. Не, не, оптическа измама.

Внушение. Всъщност изтерзаната нещастна физиономия на Фредерик Клей ме зарежда с тези кошмари.

И той си е получил дозата. Братокът не го е пропуснал по братски. Още е кпоскош и изглежда толкова зле, че хич не знам дали ще се осефери. Мариза? Не я виждам, но я усещам, „вдишвам“ я. Пак дарбите на прословутия ми нос. Ако можех да мърдам, щях да се надигна на лакът и, сигурен съм, щях да я видя на пода.

Отдясно. Само че трябва да се обърна, а толкова ме боли! Дишам спънато, на малки глътки. Да му таковам таковата, в какво състояние съм! Аз, който хвърлях пламъци отзад. За няма и минута съм превърнат в парцал. Съсипан съм! И може би обречен.

Едно е сигурно, движим се по разнебитен път. Откога? Не знам къде иска да ни закара Клей, но отиваме там, за да ни очистят. Какво друго да очакваш от тип като Ървинг и от неговата тигрица? Пред очите ми е малката Морийн, удушена в гарсоньерата ѝ. Струва ми се, че дочувам някакъв разговор. Досега не бях в състояние да го схвана. Двойката си говори отпред. Наострям ухо и се опитвам да придам някакъв замисъл на сричките, които улавям. Под черепа ми е пълна каша! Струва ми се, че жената пита дали е сигурен в мястото, където отиваме. Той се киска и отговаря, че няма да сме първите. Там вече имало доста народ, за който не се е чуло нищо повече. Било толкова усамотено, толкова зловещо, че дори влюбените не смеели да се натискат там. Понякога банда пънкари намирали подслон за ден-два, докато поделят плячката I от някой обир, но и те стояли до входа на мината, не им стискало да влизат в галерията. Без светлина ти се разтреперват мартинките. Млъкват, защото возилото друса толкова силно, че можеш да си прехапеш езика. После става малко по-равно и пак подхващат приказка.

— И Фредерик ли смяташ да оставиш там?

— Ако хората от Черния картел разберат, че е изчезнал, може да се усъмнят и да поръчат разследване на специалистите си.

— Тогава какво ще го правим?

— Фреди ще пукне от собствената си смърт. СПИН-ът му е в крайна фаза (сmee се цинично). На връщане ще го закараш в болницата.

— А ако дойде в съзнание?

— Няма.

Ей, тоя Ървинг зачита семейните ценности.

— Кои се другите двама?

— Нали видя сама, че той е френско ченге.

— Какво има срещу теб френската полиция?

— Предполагам, че издирват Мигел.

— И понеже ти стана Мигел...

— Ами да.

— Значи всичко пропада?

— Не още. Трябва да разберем съвсем точно какво са научили двамата. Ако само те са в течение, има още надежда.

— Иначе?

— Ще измисля нещо.

— Ти си голяма работа, Ървинг!

— Това изненадва ли те?

— Не, скъпи. Обожавам те. За теб няма прегради.

Очарователен диалог. Чувствам се не толкова зле, малко пободър, но всъщност страданията ми се усилват заедно с проясняването на главата ми.

Колата още дълго танцува по пътя. Руски планини! Вирази. Бабуни. Най-последно спираме. Последният удар на спирачките ме преобръща. Погледът ми се забожда в очите на Мариза. Тя също е живнала. И е чула приказките на милата двойка. Дали смъртната ѝ бледност се дължи на вдишания газ или на чутото от двамата злодеи? Тия хора са аристократи на гадорията. Не им пука за нищо, а за живота на ближния — по-малко, отколкото за останалото. Вратата на микробуса се плъзга настрани и ни лъхва свеж въздух. Същински еликсир, жива вода!

Мариза се опитва да ми подшушне страховете си, незнае, че и аз съм в течение на положението.

Ървинг и другарката му изникват в отвора на вратата. Силуетите им се очертават на фона на нощта като? Китайски театър на сенките.

— Вижда ми се пусто, а? — пита Джоан.

— Така е. Подай ми големия фенер. Ще ида да хвърля едно око в мината. През това време ти извади инструментите.

— Сигурно ще е трудно да се копае — мрънка жената.

— Ами, земята не е твърда. А и само ще ги хвърлим по-навътре, да не сме на военното гробище в Арлингтън!

Отдалечава се. Чувам как под стъпките му хрущят камъчета. Трябва да се опитам да направя нещо сега, докато го няма и вратата на микробуса е отворена. Само Че, какво си мислиш: стегнали са ни китките и глезените с белезници, но съм бил така зашеметен, че го осъзнавам едва сега. Освен това оня газ е бил толкова токсичен, че нямам силици да вдигна и лъжичка за кафе.

и Стържене, потракване на метал. Женицата подготвя нашата инхумация. Лопати, кирки, всичко необходимо I За експресни погребения се вади от отделението за инструменти.

Ървинг се връща. Най-послед да го зърна в едър план. Един лунен лъч ми осигурява гледката. Поглеждал ли си някога змия в очите? Е, това е!

Доколкото мога да съдя, зениците му са вертикални, като на някакъв сатанински звяр. Правилни черти на лицето, гръцки нос, леко изпъкнали скули. Оглежда нахвърляните ни артистично тела на пода в микробуса. На замръзналото му лице не се изписва никакво чувство. Сигурно през шибания си живот е очистил повече хора, отколкото са загинали в битката при Вердюн, при това с удоволствие. Хладнокръвен, решен на всичко убиец, когото нищо и никога не е трогнало и няма да трогне. Изважда ключове от джоба си и освобождава Мариза.

— Госпожице, станете, ако обичате!

Горкото момиче се опитва да се помръдне, но проклетият газ ни е лишил от всякаква воля за движение. Все още сме абсолютни дрипи.

— Ще ви помогна — продължава Ървинг. — Подайте ми ръка!

Властно сграбчва за китката очарователната ми приятелка и я издърпва. Когато се озовава седнала на ръба на каросерията, той се навежда и я мята на рамо с рязко движение. После тръгва с товара си към дълбините на изоставената мина, понесъл и мощния фенер, който се люлее и осветява тунела като прожектор на противовъздушната отбрана. Безмилостно заслепяващата светлина танцува в земните недра. Галерията върви надолу под лек наклон и това навярно усилва още повече ужаса на Мариза, защото пътят напомня за спускане в преизподнята. Смътно различавам подпори, разхвърляни талпи, преобърнатата вагонетка, която, изглежда, ръждясва тук от години. Лъчът се стопява до светла точка, точката до отблясък, а после мракът

възвръща правата си, както възхитително написа Андре Жид в „Пази си дупето, бейби, идвам!“, втория том на „Ела с мен в пещерата“.

Джоан се покатерва във возилото, за да ме огледа на спокойствие. Драмата е в това, че тя е красива, изпълнена с чар, със секедодупка и с каквото още си пожелаеш. Хич няма вид на убийца. Иде ти да замъкнеш тази дамичка, която леко закача четирийсетата, в климатизирана стая, да пуснеш желязната завеса, като оставиш само щипка светлина, и да ѝ разкажеш голямата игра. Пада си по борбите на голо, надявам се. Погледи като тези, които ми хвърля, ги разчитам като по книга. Изписано е „Ъщ мръсница“, „вулкан между полукълбата“.

— Вие сте страхотно секси — подмятам аз. — Надявам се, че Ървинг ви насмогва, макар че е американец, защото би било безумие да не стопанисваш, както трябва, такова съкровище.

Усмивва се заинтригувана.

— Смятате, че американците не са достатъчно надарени за любов?

— Не малко, а никак! Е, сигурно има и изключения. С Ървинг играете ли понякога на „горски телефон“?

— Това пък какво е?

— Ами „разхлабена мандолина“? Правил ли ви е „разхлабена мандолина“?

Тя свива рамене.

— Говорите глупости!

— Така ли мислите? Знаете ли, Джоан, вие сте храбра жена, доказва го и вашият удар с ножа за добре дошъл тази вечер. Авантюристка без скрупули сте, но се обзалагам, че в любовта не знаете и една стотна от това, което може и върши последната загубена масажистка у нас!

Не се съмнявам, приятелю читател, че ще ти се стори съвсем не на място този фриволен флирт в така съдбовен момент от съществуването ми и ще си кажеш със своя критичен дух, от който толкова ми е писнало, че твоят Сан А. не взема на сериозно обстоятелствата, чиято развързка би била фатална за Мариза, за Фредерик и за мен. Разбира се, съзнавам твоята изненада, дори възмущение, но ще ти възразя, че когато на съществуването му се слага край, човек трябва да го посрещне с ведро лице, па макар и само заради уважението, която дължи на самия себе си.

Опитвам се да постигна непостижимото. Кое е мой дълг, тъй като Господ е дарил мъжа с вечно недоволство от постигнатото, а жената — с вечно постигане на недоволството.

Тъй че, читателю приятел, когото толкова ценя, независимо от чувствата, които будиш у мен, казвам ти, аз предприемам едно отчаяно начинание. Съблазняване, което се е практикувало редовно в епохата на римския упадък. Открил съм путро\уотап [???] у тази мадама и си казвам, че това е ахилесовата ѝ пета. Макар и слаб под мижавата светлинка на плафона, насищам погледа си с цялата порочност, на която съм способен.

— Чух разговора ви с Ървинг по пътя и не си правя никакви илюзии за съдбата си. Знам, че ще убиете и трима ни. Защо тогава, докато вашият тъпкач „разпитва“ моята другарка по нещастие, не ми окажете една последна милост, която никога няма да забравите, честна дума на Казанова!

— Каква е тя?

— Позволете ми да вкуся вашата торта, Джоан. Не ми казвайте, че не ви изкушава. Вие сте така чувствена, че перспективата да ви извърти език един победен гладиатор сигурно ви възбужда до полуда. Няколкото минути отсъствие на вашия човек, нощта на това усамотено място, обреченият ми живот, фактът, че съм окован, дори присъствието на брата би трябвало да са за вас извор на свръхвъзбуда. Вдигнете си плисираната пола, смъкнете си слипа, коленичете над мен и ви обещавам усещания, за които даже не сте подозирали, красавице.

Тя се размива неистово. Изръмжава една дума, която би трябвало да значи „глупости“, но както си забелязал, не владее достатъчно блеенето на сънародниците на Тони Блеър, за да съм сигурен.

Поглежда крадешком към зейналата мина. Долавят се кънтящи в дълбините звуци. Надигат се и ехтят далечни вопли. Изглежда, Ървинг наистина „разпитва“ Мариза. Дали я наранява? Мисля, че по-скоро я заплашва да я изостави в мината, като ѝ обяснява какво я чака заедно с всички екстри: студът, мракът, плъхове те, големите като вампири прилепи.

— Елате бързо! — казвам на Джоан. — Нямаме нито секунда за губене.

И тогава, подкокоросана от дявола, от пожара в пещерата, от бунта на сетивата, госпожичката извършва действията, които съм ѝ препоръчал. Светкавично разголване. След което ме яха, намества се, осигурява ми достъп. Шило създание, понесено от пороя на преливащата си сексуалност! Не ми остава друго, освен да мина в настъпление с моето тържествуващо тиролско ойларипи на уста. О, алпийски пасища на Австрия! Господи, колко е трогателна песента на тялото в дълбините на леса! Как участва, влажната ми! Предлага се цялата, подканя ме към крайности, като се полюшва бавно с вроденото умение на закоравяла ездачка. Внимание, очите! Ноздрите! Консумацията на къдрава торта може да завърши със задавяне, ако не я владееш до съвършенство. Но аз действам с лекота и блясък, придобити след дълга практика и тежки тренировки като в морската пехота. Тя стене сладко и се разтапя от моята лакомия. Сигурно си казва (ако още е в състояние да формулира мисли), че трябва да свърши, преди да се е върнал лошият чичко. Ако Ървинг завари музата си, както ѝ настройвам арфата с моя език на хамелеон, макар и покойник, ще изпадне в нервна криза и ще ѝ покаже къде зимуват раците! Тъй че тя развихря целия си бурен темперамент и дори си акомпанира със соло на китара за един пръст.

Стегнатите ѝ мускулисти бедра обгръщат главата ми и притискат ушите ми, но все пак чувам онзи гегпйс крясък, който се носи от дълбините на мината. Вик на Ясена, изпълнен с неописуемо страдание. Това пришпорва моята ездачка. Тя пъшка от удоволствие. Но не и дълго. Събирам цялата си смелост и докато ѝ прецтраквам лекичко ключето за рая, притискам устата си като вендуза и разширявам сладкия тунел с полиглотския си мускул. После правя върховно усилие, за да карам до шах хищните си челюсти в нейната уличка на удоволствията. Отначало изохква тихо от приятна изненада, но аз съм се превърнал в побеснял вълк, заривам зъби в нейната интимност и захапвам!

— Чу ли, Пульо? Захапвам с мъртва захапка. Акробатът, който се прави на летящ пумпал горе под купола, като се държи с кътници за мундщук, закрепен на въже, едва ли стиска по-силно от моя милост. Вкус на кръв веднага изпълва устата ми, парче плът, което, ако не се лъжа, доскоро е служило за клитор на мадам, пропада в гърлото ми и ме задавя.

Джоан изпищява. Викът ѝ приглася на крясъците пи храбрата ми Мариза. Подскача, за да се изтръгне от хватката ми, но нещо я задържа. Не загревам веднага с какво се занася (както би казал Дебелия). Тя се дърпа назад, като увлича със себе си някаква тъмна сянка. Вече не пищи, а само издава приглушено скимтене. Цялата оплетена навалица изпада от микробуса и чак тогава ми се разкриват измеренията на драмата: Фредерик е изплувал от отвъдното. Тъкмо когато съм впивал остри зъби в деликатните части на Джоан, той е прехвърлил през главата ѝ окованите си ръце, омотал е веригата около шията и е увиснал с цялата си тежест на гривните, тъй че мръсницата сега е не само обезклиторена, но вероятно и обезгърлена.

Клей брат бая се е вкиснал, като е усетил как го е изпържило братчето му, особено след като е чул да му произнасят смъртната присъда. Тотално е превъртял. Хвърля последните си сили в тази убийствена мисия. Исква скалпа на снахичката си. Знае, че печалният Ървинг с хлътнал безпаметно по нея и смъртта на дамата ще бъде най-страшното наказание за нейния гнусен рицар.

Плюя като побъркан, отвратен от кръвта и от парчето плът, което, докато беше на мястото си, ме докарваше до екстаз, но веднъж откъснато, ме кара на драйф. Сцена пи интимен канибализъм в изпълнение на неотразимия Тап тонио, звездата на парижките концерти. Артистът, който всичко е видял, всичко е преживял! Че имало ли е някога безбурен период в шибаната ми кариера?

Светлината се задава обратно на подскоци, придружена от шум на тичащи крака. Ървинг Клей е чул страдалческите вопли на пастирката си и сега препуска насам в галоп. Изскача запъхтян от тунела и се натъква на странна гледка: мадамата му е окървавена отдолу и удушена отгоре, ако мога да се изразя така. И кой ѝ обтяга гушката? Полуумрялото му братле, което едва бе крепи на мотовилките си!

Да беше видял как се разбеснява благородникът! С ритници в ребрата на Фредерик. Шутира го по тиквата, по корема. И понеже проведеното лечение му се струни недостатъчно, грабва един камък и го стоварва върху черепа му. Фредерик спира да мърда, Ървинг вдига пак камъка и трае! Още веднъж! И още! Каин довършва Черното си дело. Черепът на завеждащия бензиностанция се пуква, пръскат кръв, белезникави късове, парчето кост. Трае! Още. Трае! Пак. Накрая

портретът на горкия Клей представлява само разплескано петно. Изтощението, което следва човекоубийствения пристъп, спира Ървинг. Остава на колене с опръскани дрехи, с омазани ръце и обезумял поглед, без дъх, без сили. Съзерцава творението си. Опитва се да размотае веригата от шията на Джоан, но какъв е смисълът? Положението на русата ѝ глава показва ясно, че е предала мерзката си душа на своя Създател, но се питам за какво ли ще му е на него? Та фалшивият мъртвец е напълно зашеметен. Остани си клюмнал над двата трупа.

По време на последните събития, които току-що доверих на читателя, моите сили, източени до санитарния минимум от лошите обноси, на които бях подложен, са се възстановили донякъде. Енергия издува мускулите ми. Волята ще довърши останалото. Надигам се бавно, тихо, като черна шантонера (е, според Александър — Беноа, Непогрешимия). Стягам се в себе си (я Гледай, ама че тъп израз, да „се стегнеш“, и то „в себе си“!) и рипвам с цялата си тежест върху Ървинг. В отчаяното си вцепенение (или във вцепененото си отчаяние, по твой избор) той не успява да реагира. Бум! Нацелвам го право в гръдния кош. Прекатурва се на страни. Не губя нито миг: тупаник в ченето. Изпращава, което е добър признак. Още! Сега да утроя мизата. Той се обезсъзнава. Вече мога да си взема солука и да стана. Пряк свободен удар по топките: тъй като неговата Жулиета гризна дръвцето, Ромеото спокойно може вече да си разкарва балоните с ръчна количка или да си ги смени с топчета за пингпонг. Ето ти го повечето гроги: направо е хвърлен в оркестъра!

Одеве зърнах, че слага ключовете за белезниците м левия джоб на сакото си. Измъквам ги и си възвръщам свободата. Това е! Ти си все така единствен по рода си, Сан Антонио! Грабвам фенера и препускам към мината.

Теренът е опасен, не става за тичане. Разкривени релси, едри камъни, дървета, изоставени вагонетки, други трудноопределими, странни предмети, които никна: на всяка крачка. Бягам с най-голямата възможна бързи на и викам Мариза. Внезапно ме обзема страх. Страх, че оня гадняр Ървинг е извършил непоправимото. Тропотът от тичането и виковете ми, които се отразяват и се връщат кълтящи и изопачени, усилват кошмара.

— Марииниза!

Продължавам напред. Тунелът се спуска още надолу. Отвсякъде се стича вода. Шуртенето ѝ се слива и бучене на река. А вашият Антонио с подгъващите се крака, с подскачащото сърце, с пулсиращите слепоочия, с парещото гърло задълбава навътре в планетата Земя с безумния устрем на отчаянието.

Дали онзи е наранил смъртно щерката на Совьор? С какво око ще погледна стария апаш, скъпи мои, ако му поднеса труп? Какво ще му обяснявам? Че вместо да се върнем във Франция, както искаше той, съм я помъкнал да си троши главата? Как ще го преглътне шугавия турчин? В графата му за разходи не са предвидени средства за рицари на Митерановата република, които тръгват за приключения в чужди земи, повели млади девизи, а се натъкват на най-закоравелите гангстери на САЩ.

— Марииииза!

Струва ми се, че долавям някакво стенание. Ускорявам ход, като си кълча глезените по изровената почва.

От мощния лъч на фенера стените на този адски проход към бездната танцуват, сякаш пътувам по северната линия на парижкото метро. Галерията завива и излиза до нещо като кръстопът, където се разклоняват два тунела.

— Марииииза!

— Антоан!

Слава тебе, Господи! Продължавам надясно и я различавам на предела на лъча като светло петно върху Калния под. Лежи в неестествена поза: кракът ѝ е заклещен между спиците на колелото на една вагонетка. Разбирам причините за ужасяващия ѝ крясък: мръсникът ѝ е счупил крака, като е използвал желязната джанта за опора. Извергът не си поплюва. Ако трябва да разпита жена, първо ѝ чупи щеката, за да създаде подходяща обстановка, да я предразположи.

Криво-ляво освобождавам Мариза, а тя пици от болка. Търся с какво да направя шина, най-сетне изравям две железни пръчки и ги стягам с колана си на крака ѝ, който е счупен над глезена. Безкрайно предпазливо вземам момичето в ръцете си.

— Дръж се, сърничке, стискай зъби!

Опитва се да сдържа риданията си, но я боли толкова, че изпищява при всяка моя крачка.

— А те? — прошепва между две изохквания.

— Жената ритна камбаната, той не е много по-добре.

— Ти успя?

— На жената Фредерик ѝ видя сметката. Аз се позанимах с мъжа.

Е пътят е дълъг. Нея я боли, аз се измъчвам. Ето го най-сетне свежия нощен въздух.

Мариза плаче от болка. Казвам си, че ако гадът е Още жив, този път ще го пречукам. Но не е имало смисъл от тези угризения на съвестта: той е духнал. Чува ли?

Взел е микробуса и е зарязал двата трупа на земята. Минал е през тялото на брат си, докато е маневрирал. Това бягство ме обърква. Разполага с оръжие и е можел да ни убие, преди да се разкара.

— Разпитва ли те кой е в течение на мнимата му смърт?

— Да.

— Ти каза ли му?

— Да, проговорих за баща си, но добавих, че сте предупредили френската полиция.

— Окей, ясно. Предпочел е да спечели време, отколкото да ни очисти, което не би променило нищо в неговия проблем.

Шибан държелив боклук. Тоя трябва да има девет живота като котка, щом е успял да реанимира след толкова шутове в черепа и в орехите! Распутин на подземния свят.

Полагам клетата си малка дружка на сухата трева. Мината зее в хълбока на Сиера Невада. Зад нас, леко на юг, се издигат снежните склонове на връх Уитни, а отпред ниските хълмове се спускат към крайбрежната равнина. Виждат се светлините на Фресно, а в далечината, много по-далеч надясно, огнени отблясъци, кои то трябва да са Сан Франциско.

Мястото, където се намираме, е пусто и мрачно. Мината не се използва от много отдавна и лакомата природа скоро ще погълне и последните следи от човешко присъствие. Добре сме се насадили! Километри пустош ни делят от всякаква помощ! С тоя лошо счупен крак, който сигурно се нуждае от спешна операция.

— Как се чувстваш, сърчицето ми?

— Не съм много добре!

— Знаеш ли какво се налага да направим?

— Ще ме оставиш и ще отидеш да търсиш помощ.

— Нямаме избор.

Тя шепне:

— Единственото, за което те моля, е да ме отведеш по-далеч от... от тези...

— Естествено.

— На някое скрито местенце, много скрито, в случай че той се върне.

— Добре, но не се бой: няма да се върне. Сега се чувства преследван и го води само една мисъл: да се покрие. Ние сме второстепенна опасност за него. Той бяга от много по-ужасяващо зло — от Черния картел!

— Какво е това?

— Най-могъщата и най-добре организирана престъпна организация в САЩ. Пред нея мафията е като отряд скаути. Ървинг Клей е забъркал целия този батак, защото шефовете на картела са решили да го премахнат. Изглежда, е успял да им върже тенекия с естествената ви смърт. Но разберат ли, че ги е прекарал, ще му строят страхотна корида.

— Какво може да направи?

— Най-напред ще си смени пак самоличността. Ще използва, че вече не е следен, за да потъне някъде. Но така само ще отложи неизбежното.

Докато ѝ обяснявам, се оглеждам за мечтаното ѝ скривалище. Зървам съвсем наблизко нещо като ниша в залата, покрита с мъх и затулена зад няколко храста. Там ще може да чака. Завивам я със сакото си, оставям ѝ фенера.

— Събери кураж, скъпа, защото може да не стане бързо. Гледай да не мърдаш и си дръж крака изпънат.

Мокра целувка по трескавите ѝ устни. Тя въздиша:

— Звездите не са същите като при нас.

— Така ти се струва — отвръщам. — В същото полукълбо сме.

И заминавам.

Ей сега ще те спукам от ташак.

Едно приятелче от времето, когато дебютирах в ченгесарницата, почваше всяко второ изречение с тоя лаф: „Ей сега ще те спукам от ташак.“ И ръсеше пълни дивотии без капка майтап в тях. Тъпизми, брадати вицове, от които ми гноясвах евстахийевите тръби.

Обаче сега наистина ще те спукам от ташак.

Представи си, че само на два километра надолу от мината тече буйна река. На брега на реката се шири ливада. На ливадата са опънати една до друга две палатки. Пред тях има огнище от събрани наоколо камъни, в което още тлее жарава. По-нататък — америчко возило, мастодонт от ламарина, в който можеш да натъпчеш багажерията на цял полк.

Промъквам се до колата и опитвам да отворя вратата. Не срещам съпротива. Ключовете са на таблото. Който е решил да бивакува на такова пусто място, не го е шубе от крадци. Теренът е наклонен и летовниците са подпрели гумите с големи камъни. Изритвам ги настрана и започвам да бутам, изгърбен като разярен бик. Сандъкът се размърдва и набира скорост. Само стой, та гледай как Сан А. рипва чевръсто зад волана и оставя ракетата да се търкаля надолу.

Изключил съм от скорост, за да не блокира колата. Танкът, боядисан като патладжан, се спуска триста-четиристотин метра и запъва пред една бабуна. Тук вече включвам двигателя, обръщам и изфучавам с пълна газ покрай палатките. Всеки левак от бивака си е рекъл, че минава някой друг празноглавец. Горски патрул на нощна обиколка.

— Вече се връщаш! — възкликва Мариза смаяна. Мислела си е, че ще чака с часове, ако не и с дни! Грабвам я като перце и я настанявам в самосвала. Вилата гори, кракът я боли все повече. За късмет на борда на влекача се намира аптечка за първа помощ. Веднага ѝ предписвам два аспирина и закрепвам шината с лепенки. И газ!

Пак сме при ливадата. На Шипка всичко е спокойно. Ивтовниците продължават да си летуват, ние — да отлитаме, нощта — да просветлява, а омразата ми към изроди Тървинг Клей — да расте, без да старее.

Изровеното корито преминава в що-годе поддържан път, що-годе поддържаният път преминава в истинско шосе и скоро вече сме в предградията на Фресно. По тротоарите още клечат и смучат джойнт друсани до веждите чернилки. Криво-ляво успявам да разбера от тих къде е болницата, и отпрашвам натам, за да оставя горката Мариза. Версия за пред докторите: автомобилна злополука. Неизбежната бумацина, внасяне на Депозит. Приемат момичето. Тя е смазана от болка.

— Кураж, миличка — шепна ѝ на ушенцето, — ще дойда през деня да те видя.

— Какво ще правиш, Антоан? — намира още сили да се тревожи тя.

— Ще спипам оня убиец.

— Толкова ли е важно?

Я виж ти, дъщеричката на печения Совьор сдава дрешките! Още малко и ще потупа по рамото мръсника, който я инквизира, видя сметката на собствения си брат, на Мигел и на цветнокожото курве? Да не говорим за останалите злодеяния, които е натрупал през дългата си кариера.

— Да, Мариза, важно е, ужасно важно. Няма да си тръгна, докато ходи на два крака.

Му ортюп е, че трябва бързо да зарежа тая сметосъбирачка и да си взема собствената браква, която, предполагам, още си стои на адреса на Фредерик. Тъп че се изтърсвам при колибата на злополучния „Авел“ и, вярно, намирам си колицата пред гаража на Клей питер ауто. Ключовете са си на мястото. Ървинг явно е действал под пара, след като ни дезинфекцира, и ми е преместил каручката само за да изкара своята си.

Продължавам с големия сандък и го изоставям ни някакъв паркинг по-далечко от скромното жилище на Фредерик. Връщам се пеша. Ресорите ми съвсем са сдали. „Денят ще е тежък“, рекъл цареубиецът Дамиен, когато разбрал, че му предстои да язди кон в четири посоки едновременно. За моя милост нощта е тежка!

Готвя се да скоча на капрата на моя файтон, когато забелязвам, че порталът на имението Клей е откренат, макар че преди няколко минути е бил затворен.

Я виж ти! — така пък рекъл Наполеон, когато открил в кюлотите на Жозефина къдрав косъм и той не би и негов. Прокрадвам се към къщичката. Жалко, че нямам желязо. Случайно тегля едно око през процепа, после ей така си пъхам главата навътре и какво да видя? Клечи някакъв тарикат пред скрина и го пребърква. На това отгоре хитрецът май има очи и на дирника си, както се казва на висок стил, защото аз не съм шукнал, а той ме надушва. Внезапно се претъркулва назад, измъква пушкало, с което можеш да перфорираш и възрастен слон, и го вирва насреща ми.

— Не постъпвай невъзпитано с приятелите си, Совьор!

Препарира се на място с играчката си, с тая муцуна на наемен командос, опулен в мен. Стойката може да те накара да се подмокриш, когато е на място, но си е чист майтап при неоправданост^[1]. Моят съотборник изглежда като изтресен! Представи си Мариус Куркински в ролята на Рамбо.

— Я вземи да станеш, помисли за ревматизма си! — съветвам го аз.

Той най-после се ухилва и се изправя.

— Така или иначе, имаме много да се питаме, затова давай да започваме — казвам. — Какво прави, след като ме заряза като съдрани чорапи в мотела?

Свива рамене и изръмжава:

— Както виждам, последвал си препоръката ми относно вашето репатриране.

Тоя път старият улучи адекватния стил. Че като ми падна пердето!

— Твоята препоръка! Каква препоръка бе, тикво зелена! Ама ти съвсем си превъртял! Да не би от килийната влага да ти е мухлясал малкият мозък? Ти ли ще даваш препоръки на един главен комисар! Недей бе, момче, не ни изоставяй! Пази си пипето, ей! Тикай си памуци в ушите, да не изтече всичкото! Да вземеш да си я завреш отзад твоята препоръка! Когато тръгна да приемам препоръките на рязана ханъма като теб, ще трябва да ми вържат лигавче на шията и да ми дават супата с лъжичка! Какви са тия лафове! Не на мен тия, пробутвай си ги на Кемал Ататюрк!

Всичко му се сбръчка на горкия Коджапул.

— Не се стягай толкова — мрънка той. — Препоръката ми беше заради Мариза, а понеже ти... ти си й опекун...

Ще му дам аз един опекун! Опечен, с лимонче в зурлата!

Изведнъж карезът ми се скършва и сега пък аз се вкисвам. Совьор ми разправя какви ги е дробил. След като ни изпързала, отишъл пак в дома на Клей в Гълфпорт. Нещо го човъркало.

— Какво?

— Мраморната урна в кабинета. Мъдреше се на специален постамент. Отдолу бронзова плочка с надпис „Ървинг Клей. 1937-1989“. Мярнах я още когато се намърдахме двамата. Включих, че вътре

трябва да е прахът на покойника. Искаше ми се да му хвърля един последен поглед.

— В какво?

— Циганина си носеше от двайсет години куршум н тялото. 9-милитрова шикалка, заседнала в гръбначния стълб. Докторите рекли, че само два милиметра по-вляво, и Мигел щял да се вози на количка. Цяло чудо! Тъй че предпочели да оставят бонбончето на мястото му, вместо да направят някоя беля със скалпела.

— Аха, решил си, че ако наистина са препекли Мигел вместо Ървинг, в пепелта трябва да е останало нещо от този куршум?

Изважда кърпичката си, разгъва я внимателно и ми показва една метална люспа.

— Ето го — вика. — Стопило се е в крематориума, но пак си е бонбончето на Циганина. Имаме доказателство. Не исках да ми остават съмнения. Телефонът, който намерихме при малката снежинка, ме докара до една денонощна бензиностанция с шеф Клей. Поприказвах си с нощния дежурен, той ми снесе тоя адрес и ето ме тук. Няма никой, навсякъде свети. Влизам и проучвам. Чудна дупчица!

— Този Клей не е оня Клей, Совьор.

Открехвам го набързо какви случки са се случили през безумната нощ — смъртта на Джоан и на брата счупеният крак на Мариза. Тук вече се поуплашвам да не ме стисне за гушата и да ме нарече говедо. Той казва само:

— Ще ми дадеш честната си дума на ченге, че ще го оставиш на мен, когато го пипнем.

— Честна дума на ченге!

— Мъжки ли се държа Мариза?

— Без грешка е. Личи си соят. Усмивва се.

— Моя щерка е!

— С такава щерка не ти трябва син!

Иди повярвай, че е само четири часа сутринта! Всичко стана на четвърта, съдбата се беше разбързала. В някои моменти животът е като оципан, зарязва всекидневната си дрямка и хуква. А когато отново забави крачка, струва ти се, че не си същият. Не че си станал някой друг, а че отвътре си различен.

— Имаш ли представа, накъде да поемем? — пита Совьор, когато запалвам таратайката.

— Донякъде. Братлето ми каза адреса на Джоан, преди да ѝ позвъни.

— И къде е?

— Имение „Еспирито санто“! Намерил къде да свие гнезденце Светият дух!

— И ти мислиш, че се е върнал там?

— Налага му се. Преди да се пусне по допирателната, трябва да се зареди със сухо и с фалшиви документи. Нали се сещаш, че единак като него си има нещо подготвено, ако играта загубее. Сега си мисли, че разполага с няколко часа спокойствие, защото ни заряза пред изоставената мина на петдесет, шейсет мили от Фресно. Дъщеря ти беше със счупен крак и нямахме превоз. Убеден е, че ни е откъснал с голям аванс. Ама ти не се стягай, Совьор, ще го пипнем. Той сега е в траур заради женичката си. Видях го да пада на колене пред трупа ѝ, много го заболя.

— Малко му е! — просъсква Совьор. — Малко му е!

Еспирито санто може и да ти хареса. Сградата е в стил бял бункер, нали си представяш? Кубове върху зелена морава, която съвсем неотдавна си е била пущинак. Няколко фиданки, които може и да пораснат на тукашния климат, но засега са като велосипедни спици. Голям гараж до железната ограда, която опасва всичко. Вижда се, че строежът е съвсем скорошен, мазилката още не е изсъхнала. Бас държа, че Клей е купил терена и е построил къщата на името на вдъхновителката си. Но сега, когато незабравимата Джоан е пречукана, ще трябва да вдига дърмите, каквато и самоличност да си е измъдрил. Като туриш п преследването от небезизвестния Черен картел, ето ти две основателни причини да изгълта една шепа лексотан и да се гмурне за дълго на двеста метра под морското равнище.

Порталът зее, вратата на гаража също. Зървам вътре микробуса, с който ни откараха до мината. Но поршето го няма. Кой знае докъде е изпърпорил мръсникът! Не му е трябвало много време да отскочи, да натъпче дисагите с дрешки и жълтици и да щипне. Пари му на яйцата! Някъде нещо е заяло в съдбата на баровеца. Изживява черни часове. Дори не си достави малкото удоволствие да ме накълца на парчета, преди да духне. Обяснявам на Совьор, че е заминал с порше.

— Сега навърта километрите като хамстер във въртележка — заключавам. — А ние като последни гурели ще бъхтим по пътищата да

търсим бяло открито порше.

— Че толкова ли са много? — пита Совьор.

— Повече, отколкото можеш да си представиш, хеле пък в Калифорния. А и магистрали колкото щеш. Да не мислиш да ги обиколим всичките?

Но Совьор е като африкански дънер, оформен на тотем. Стои и не мърда, чак физиономията му се е разкривила от напъна да измъдри нещо.

— Трябва да помислим — мърмори си.

— Аз ще полегна, докато свършиш!

— Значи рахатува си той оная вечер в колибката с гаджето. Може и да са били заспали. Братчето ги буди и се почва гасенето на пожара. Тръгват към него, но са тарикати и вземат две коли. Жената отива да види какво става, той се скатава отстрани. Появяват се вие с Мариза. Те ви прекарват с пропан бутан и ви замъкват в изоставената мина, за да ви накарат да пропеете и после да ви видят сметката...

— Не ми разказвай този филм, Совьор, гледал съм го!

Но той е почнал мисловната копан и няма спиране. То да не е като да размахваш колт...

— После палачинката се обръща — продължава Совьор. — Докато той троши кокалите на моето момиче, ти и братчето му очиствате мадамата. Ървинг се явява, открива, че кифлата е гушнала китката, пречуква вероломния си брат (каква дума в устата на стария бандит, почва да му личи, че общува с мен!) и изпада в отчаяние. Ти, бодрият френски комсомолец, използваш случая, за да го препарираш. И хукваш да спасяваш Мариза. Обаче тоя гад не е чак толкова нокаут, колкото ти се е сторило. Освестява се, докато те няма, и духва. Мисли си, че има малко време, преди да стане мазалото, но не много. Ценна му е всяка минута. Връща се във Фресно, прибира колкото може по-голяма пачка от тая кочина, скача в най-бързата кола и се чупва.

— Какво резюме! Моите издатели ще те глътнат като топъл хляб, да им пишеш анотациите. Директорката ще те позлати.

Казва, сякаш рецитира научен наизуст текст:

— Опитвам се да му вляза в кожата. Комбината му е издънена. Гаджето, дето му лежи на сърцето, е в студения бюфет. След няколко часа историята ще гръмне из целите Щати. В организацията ще почнат едни съмнения, ще пуснат цяла глутница по дирите на Мигел дела

Рока, чиято фирма носи. Федералните също няма да си Поплюват. На това му се вика суматоха, чичовото! Как може човек да мине между капките в подобен случай?

— Ти ми кажи, нали си бил златар! — отвръщам.

— Беж през границата! — уверява ме Коджапул.

— Коя?

— Най-близката!

— Мексико?

— Така да е: Мексико — сочи ми таратайката: — Скачаме ли?

— С тая трошка! С два тона старо желязо да гониш порше с три часа аванс?

Той тропва с крак.

— Не те карам да идваш, ченге! Ако не искаш, вземам нисана от гаража и тръгвам. Ако не настигна хубавеца преди границата, ще го настигна след нея! Разполагам с остатъка от дните си, за да го пипна. Тоя боклук, да ти призная, стана смисъл на живота ми. Страх ме е да не му се случи нещо, преди да съм го сгепил!

Омразата му е неумолима, стряскаща като шедьовър на изкуството.

— До Мексико може да се стигне не само по магистралата. Не забравяй, че тоя е истински дявол.

— Дявол със смъртта, завряна в гащите, Антоан! Единствената му мисъл е да се измъкне колкото може по-бързо.

В този миг ме хлопва по главата една гигантска идея, както казва приятелчето ми Берю.

— Совьор — шепна аз, — намират ли ти се малко мангизи?

Той мига изненадан.

— Има си хас! Да не мислиш, че съм тръгнал да освобождавам Божи гроб с празен резервоар?

— Цифра, искам да кажа.

— Сто хиляди в зелено, сто хиляди в пътнически чекове плюс едно тесте за белот кредитни карти!

— Тръгвай тогава, знам какво ще направим!

---

[1] Знам, бе, трябваше да напиша „в ситуация, която я прави неоправдана“, но да ти пикая на стилистиката. ↑

ДОБРИ НОВИНИ

Над Манхатън се развиделяваше. Очите на тримата мъже бяха зачервени от безсънието. Чашките за кафе от автомата в преддверието препълваха кошчето. Климатикът не смогваше да разпръсне цигарения дим, който се стелеше във въздуха и размиваше очертанията на предметите и хората. Русият беше метнал сакото си на облегалката на стола. Арабинът си беше събул обувките, защото го болеше палецът, премазан наскоро от изпуснато тежко куфарче.

Прозвуча тих звън. Трътлестият вдигна слушалката. Попитаха го кратко и той отговори кратко:

— Още нищо!

Събеседникът му от другата страна явно изруга. Мъжът затвори телефона.

— Старият! — съобщи на останалите: — Псува от спалнята. Лесно му е!

Арабинът вдигна втория телефон, за да се обади на един букмейкър. Досега не беше се сетил за него. Явно го събуди, защото го засипа поток от ругатни. Представи се и ругатните престанаха.

— Том Лимбер — каза арабинът.

— Какво?

— Картелът има нужда от него не-за-бав-но!

— Не съм му бавачка.

— Приятел си му.

— Ей! — даде заден другият, надушил нещо гнило. — Просто сме познати и толкоз!

— Изчезнал е, а ни трябва. Къде да го намерим? — и добави, преди събеседникът му да каже нещо: — Пол, ако имаш някоя добра идея, ще можеш да си направиш ташаци от платина! Днес ни е ден за благотворителност.

— Знам къде живее майка му — отвърна оня. — Той обича майка си.

— Да не мислиш, че не сме проверили там?

Другият беше разочарован.

— Сигурно знаеш, че си пада по момченца? Ходихте ли при Лоли? Тя винаги държи подбрани пуерториканчета за ценители.

— Бяхме и при Лоли.

— А в китайския квартал? Том има там един приятен от Виетнамската война.

— Чан Ли? Проверен е.

Букмейкърът изръмжа:

— Мамка му! Остава ви да проверите в Белия дом. Може да се е пъхнал под юргана на президента!

— Не си прави майтап, Пол! — каза хладно арабинът.

— Нещата са сериозни.

— Досещам се, но не мога да направя нищо повече.

— Ако се сетиш за нещо, обади се. Ще ти продиктувам един номер.

Онзи обеща, записа номера и се опита да заспи. Другите двама слушаха този диалог, без да отронят дума.

Винаги съм смятал тоя Лимбер за печен тарикат — каза русият. — Кой го знае какъв номер е извъртял.

Замълчаха като кризисен щаб, който чака доклади за развитието на природно бедствие.

Вратата се отвори и се появи опърпаният негодник — младежът със зализаните редки и безцветни коси. По охлузените му дрехи блестеше утринна роса.

Другите го познаваха и се досетиха, че носи някаква новина. Извитият му нос трептеше, в хищните му очи блестяха от добри предзнаменования. Не го питаха за нищо, защото знаеха, че изпада в парализа, ако му задават въпроси.

Новодошлият се тръшна в едно ниско кресло и провеси ръце от двете страни на облегалките.

— В кърпа ни е вързан! — обяви той. — Далеч ли е?

— На десет преки отук, а ние го търсим на другия край на света. Точно в негов стил! Много е силен в мозъка.

Арабинът попита:

— Какво е измъдрил този път?

— Нещо гениално! — отвърна мъжът с клюнестия нос.

Топчиците изсъхнал гел по кичурите му се разшаваха. Засмя се безмълвно. Стана и взе бутилка „Четири пози“ от масичката. Напълни чашата от дялан кристал до половината. Пиеше бърбъна като вода.

— Нали го знаете оня дърт сляп негър, който проси на ъгъла на 43-та улица и Шесто авеню? Има бяло куче, което прилича на псето от плочите на „Хиз мастърс дойс“ ...

Тримата кимнаха.

— Том е заел мястото му от известно време — обясни Им той. — Почернил си е кожата, сложил е перука и е Навлякъл дрипите на слепеца. Може и някой от вас да му е пуснал нещо.

Другите го гледаха невярващо.

— Ти не си добре! — каза русият. — Това са пълни тъпотии.

Мъжът с якето го изгледа зло.

— Знам какво говоря, Дюкън. Лимбер е взел търговийката на черното. Нещо повече, взел му е и апартамента, който, между нас казано, не е никак лош, защото просякът е изкарвал добри пари. Можеш ли да си представиш, а? Сменил си е не само живота, а и цвета.

— А истинският негър?

— Пратил го да си грее кокалите в Луизиана. Трябва да му е бутнал солидна пачка, за да го убеди.

Набитият мъж попита:

— Как разбра? Зализаният повдигна рамене.

— Както винаги — случайно. Мой човек дочул разговора между двама черни. Единият продава пуканки том но срещу слепеца. Неговият приятел огледал просяка и попитал: „Тук вече не е старият Сами?“ „Не — отвърнал продавачът, — отстъпи си мястото на един бял. Най-доброто в Манхатън!“ На моя човек нещо му светнало и щракнал новия слепец с телеобектив — Орловият нос извади от джоба си няколко снимки: — Ето го човека! Ако не можете да познаете Том Лимбер под перуката, вземете си лупа!

Нахвърлиха се на снимките.

— Окей! — каза трътлестият. — Наистина е той.

Грабна слушалката, за да съобщи на мъжа с белите коси. Той тъкмо се къпеше. Спря струите вода, които го шибаха от всички страни, и вдигна слушалката на стенния апарат в банята. Без очила приличаше на сляпа риба. Изслуша информацията на набития и

почувства как гърдите му се издуват от радост. Наистина, страхотен екип! Момчетата нямаха грешка.

— Отлично — похвали ги старецът. — Нали знаете какво да правите, милички? — другият се досещаше, но остави шефа да се доизкаже. — Преди да очистите тоя боклук, ще го заведете на някое закътано място и ще го накарате да изплюе кой го е предупредил, ясно ли е? — поколеба се леко и нареди: — Предупредете ме, преди да почнете разпита, държа да присъствам.

Том Лимбер беше обръснал старателно главата си, за да легне плътно гъстата бяла перука. Не можеше да си позволи риска да щръкне някой от собствените му рижи кичури.

Кучето му Бътерфлай привикваше трудно с него. Макар да го обсипваше с ласки и с лакомства, животното си оставаше омърлушено и го „водеше“ с нежелание. Докато той просеше, Бътерфлай лежеше свит на кълбо, вместо да гледа с оня умоляващ израз, който така привличаше милосърдните души, когато бяха от бор със стария Сами.

Том си оправяше леглото. Жилището миришеше на пожар. Колкото и да пръскаше с какви ли не дезодоранти, мирисът бе пропил целия апартамент. Постепенно се примиряваше, всепроникващата миризма му помаеше да се вживее в образа си. Беше остра и жива. „Ние белите смърдим на мърша, мислеше си той, с тая кожа? Цвят на разложение“.

Когато свърши с леглото, занесе в умивалника чашата, от която беше пил кафе. После си взе сгъваемото столче и тарикатската табелка, която бе осигурила благополучието на стария Сами: „Чувал съм, че животът е хубав. Вие можете да го видите, аз не.“ Истински Шедьовър на психологията.

— Хайде, Бътерфлай!

Кучето остана да лежи на постелката си. Том изръмжи:

— Ставай, стара дрипо, че сега ще те сритам! Животното, изглежда, разбра заплахата, надигна се и тръгна с подвита опашка към вратата. Сами го държеше на каишка. Беше сложил класически черни очила и нахлупил старото бомбе, в което после събираше подаянията. Отвори вратата и замръзна.

Четиримата стояха неподвижни на прага, насочили пистолети към него.

— Здравсти, Том — каза набитият. — Тази сутрин не си н много добра форма.

Лимбер носеше оръжие, но разбра, че няма смисъл да опитва каквото и да е.

— Здравсти — отвърна. — Не знаех, че сте толкова ранобудни.

Всичко продължи в една частна спортна зала, разположена под земята. Имаше гимнастически уреди, кон, висилка и цял комплект щанги, подредени грижливо на отделен килим.

Когато влязоха, старият вече беше там, седнал на единствения стол в помещението. Том Лимбер го поздрави с обичайната почтителност, която му засвидетелстваха всички. Белокосият го изгледа със смразяващ поглед.

— Хубаво сте се маскирали, Том. Човек ще рече, че сте клоун.

Атмосферата беше странна. В цялата сцена нямаше нищо войнствено. Хората от Черния картел не бяха ядосани на Лимбер. Просто бяха доволни, че са го спипали, преди да е изтекъл срокът. Смятаха за логично да се опита да отърве кожата, след като се е почувствал обречен. От своя страна Том изпитваше огромни примирение. Твърде често беше носил на другите смърт, за да не приеме своята, когато виждаше, че е неизбежна. Чакаше спокойно, без дори да му дойде на ум да моли за прошка. В неговия свят знаеха да губят. Не беше изпитвал ни най-малка милост към жертвите си, затова сега не очакваше никаква и за себе си.

— Том — попита старецът със златните рамки, — кой ви предупреди?

— Никой — отвърна Лимбер. — Сам се досетих.

— Бъдете разумен — каза босът. — Не искате ли всичко да мине възможно най-добре?

Лимбер разбра, че събеседникът му държи непременно да узнае кой го е предупредил. Фактът, че беше дошъл лично, макар да го отвращаваше мръсната работа, показваше какво значение придава на въпроса. И в този съдбоносен миг, когато се решаваше съдбата му, Том Лимбер си каза, че последното удоволствие, което може да си достави, е да стовни живота на мъчителите си.

— Нали не искате сега да си измисля нещо — възрази той. — Пак ви казвам, почувствах, че отношението към мен се променя, и си направих изводите.

Старият поклати глава. Падналият клепач закриваше почти изцяло окото му и той се дърпаше назад, за да вижда човека отсреща.

— Изборът си е ваш, Том — мирно отрони той.

И махна на останалите, за да покаже, че им предоставя инициативата. Сякаш по уговорка те се обърнаха към русия, защото именно на него беше наложило първоначално да „неутрализира“ Том Лимбер. Руеиш помисли за миг и каза на Том:

— Ще те окачим за краката на тази висилка.

— Окей, Карл! — отвърна Лимбер.

— След това — продължи Карл — ще вържем на ръцете ти най-тежката щанга.

— Страхотно! — сви устни Лимбер.

Помисли си, че постъпи като глупак. Когато одеве ги свари на прага, трябваше да опита нещо, което да ги накара да го застрелят. Нямаше да се мъчи толкова, а сега щеше да е страшно!

Четиримата инквизитори се разшетаха. Жестовете им бяха отработени като на помощник-палачи.

След миг Лимбер висеше, но не за глезените, а за сгъвката на коленете, защото беше необходимо разстояние между ръцете му и пода, за да се окачи тежестта. Изпитваше ужасното чувство, че нещо в корема му се раздира. Кръвта изпълваше мозъка му. Всичко му изглеждаше червено и парещо.

— Ще пукна, момчета! — едва простена той.

Тогава старецът стана от хромирания стол и се надвеси над поморавялото му лице.

— Искаш ли да се спазарим, Том?

Лимбер чувстваше, че прешлените на гръбнака му се измъкват един от друг.

— Как не! — задъха се той. — С вас... никога... не става... сделка...

— Предположете, че ще си направя това удоволствие и знак на уважение към храбростта ви. Нали знаете, че разполагаме с един пансион, където се грижим за някои хора? Кажете ми името на вашия информатор и ще ни изпратя в този център.

— До живот? — попита Том.

— Поне докато забравите някои факти, което е твърде вероятно, защото нашите лекари правят там чудеса.

Том промълви със замъглен от болката разсъдък:

— Защо не!

Чувстваше, че нещо не е наред. „Жаждата за живот те подвежда, Том! Оставяш се да те премятат като първия левак.“ Но не можеше да пренебрегне последния си шанс.

— Ървинг Клей ми каза.

— Лъжете, Том!

Изпитваше смразяващото усещане, че тялото му се разкъсва на парчета. Мускулите, плътта, костите му полека-лека поддаваха на безмилостната тежест, която го разпъваше. Дробовете му се задъхваха, червената мъгла пред очите му бързо почерняваше. Но мозъкът му продължаваше да анализира ситуацията и да му предлага решения.

— Откъде можех да разбера, че и Ървинг е от осъдените, ако не ми го беше казал сам? — направи Лимбер последен отчаян опит.

Разсъждението хвана почва. Белокосият не каза нищо. Свали очилата си и започна да ги бърше с копринена кърпичка.

— А кой е предупредил Ървинг? — настоя той.

— Нямам представа. Бяхме много близки. Една нощ ми се обади и ми каза: „Том, току-що ме информираха, че в картела предстои реструктуриране. И двамата сме в списъка. Дойде време да се погрижим за себе си.“ И затвори. На другия ден замина за Европа. Повече не съм се чувал с него.

След тези думи, произнесени с последен напън, Лимбер загуби съзнание.

— Развържете го! — заповяда старият.

Мъжете се втурнаха. След секунда Том беше проснат на пода и дишаше на пресекулки. Лицето му на фалшив негър беше сгърчено, виждаше се, че зад уши те са останали небоядисани места. Русият попита шефа дали смята наистина да го изпрати в почивен дом.

— Да, на вечна почивка! — изхили се цинично той.

Зализаният отиде в умивалнята и се върна с мокра кърпа. Захвана се грижливо да трие лицето на Лимбер.

— Като мамичка си! — присмя му се трътлестият.

Остроносият сви рамене:

— Смъртта му няма да е подарък! — позасмя се той. Стояха в кръг около жертвата и дебнеха реакциите В, След малко Том отвори очи и изхленчи жално.

— Боли ме! Сякаш съм накълцан...

— Интересен негър си ти — каза русият. — Вярно ли е, че си падаш педал, Том? Чувал съм, че обичаш да опъваш поопушени момченца, пуерториканчета.

Въпросът подсказа на Том, че присъдата му е подписана. Беше се позапънал за чест и слава, сега се навяваше да пукне възможно най-бързо. Невъобразимата ролка, която го раздираше отвътре, щеше да му помогне да понесе съдбата си.

Русият разкопча панталоните на Лимбер и ги смъкна до глезените му. Под дрипавата дреха той носеше изискан лилав слип на нежни зелени райета.

— Бельо точно като за черен прошляк! — изсмя се арабинът.

Русият изтръгна гащите с едно дръпване. Малкият член на Лимбер беше сивкав — не си беше дал труда и да си го да боядиса. Космите му бяха светли и това още повече подсилваше странната разлика.

— Отзад сигурно си широк като вход на метрото, Томи! — процеди русият.

Той извади пистолета си, раздалечи отпуснатите бутове на Лимбер и грубо напъха цевта на оръжието в ануса му.

— Хубаво ли е? — попита със садистична усмивка.

Лимбер затвори очи и зачака. Русият натисна спусъка три пъти. Том Лимбер само потръпна леко. Странно, но очите му се отвориха и той умря, вперил поглед в белия таван на залата.

Русият издърпа пистолета с отвращение и отиде да го измие на умивалника. Другите гледаха стария, който кръстосваше залата със спъната походка. След малко овладя нервите си и застана пред своите хора.

— Клей ни е прекарал с тоя рак — заяви той. — Том ни изнесе добро представление в ролята на черен просяк от квартала, обаче Ървинг е същински виртуоз! Направо се е зачеркнал от гражданските регистри. Момчета, остават ни по-малко от двайсет и четири часа, за да нагласим будилника на Клей на последната му минута — усмихна се на думите си и добави: — Не ви казвам да търсите жената, това си е азбуката на занаята. На конете, каубои мои, трябва да настигнем влака!

ТОВА БЕШЕ ЧЕТВЪРТТО УБИЙСТВО.

10.

Напомня ми за Мариза. Не за Мариза Коджапул, на нея хирургът сега ѝ тропосва пищяла, а за Мариза Бастие, оная прочута авиаторка, която през 1936 г. прелита сама над Атлантика и загива тъпо (кой ли умира умно?) на въздушен празник в Лион. Същият тип решителна жена с къси коси и волева брадичка. „Не ѝ е студено на очите“ (както ще рече Берю).

Да можеше да я видиш как юрка хеликоптера в бледозеления си гащеризон. Бас ловя, че и от карате отбира и ще те просне възнак, само да си ѝ посегнал. А, Бога ми, не само на теб ти се иска! Щом я видиш, и бушонът ти изгърмява, стига да клатиш поне сто грама между краката си.

Седнал съм до нея и мога да я съзерцавам в профил. Кестенява, с един особен бял кичур, лунички, очарователно носле, уста, която веднага си представяш върху твоя, едноокия, светлокафяви очи, „засенчени“ от дълги мигли, както казват колегите ми, дето дращят романчета за пестовни домакини.

Само едно ме стряска в нея: пуши. Фасът ѝ дими в ъгъла на устата, но не я кара да мижи, както става обикновено.

Твоят покорен слуга е недоспал, размазан от умора, неспокоен като въшка в гащите на Стефани, принцесата на Монако, но въпреки всички притеснения неспособен да забрави какви магистрални пътища би могъл да прокара по снагата на тази привлекателна личност.

Въпреки че коефициентът ти за интелигентност е малко понисък от този на домашната амеба, не може да не си стоплил, че гениалната идея, която ме накара да викна еврика пред нелегалната бърлога на Клей, беше да наемем хеликоптер, за да уловим пиленцето.

В Щатите този начин на придвижване е доста разпространен — сума народ си има машинка, а фирмите, които ги дават под наем, са легион, както би казал Цезар.

Без проблем намирам онази, която задоволява нуждите на Фресно. Собственичката е госпожа Симпсън (фамилия, прославена покрай фърфалото на покойния Едуард VIII, мимолетен крал на

Англия). Срещу добра сумичка тя приема без дърпане мисията, която планира ме, тоест настигане на един симпатяга с открито бяло порше преди мексиканската граница. За по-сигурно и показвам полицейската си карта, но си е ясно, че тя би си почесала с нея венериния хълм. И Ал Капоне да бях, пак щеше да приеме, стига аз да приемех условията ѝ. Намисляме следната стратегия: летим над магистрала та на отиване, а ако не стане нищо, се връщаме над съседния път. Речено — сторено! Възнасяме се като три малки дяволчета.

Тя поддържа ниска височина, така че лентата, която се вие под краката ни, може да се разглежда като семеен албум. Разполагаме и с бинокъл, за да разпознаем по-лесно Клей, ако случайно го мернем.

Машината е чисто нова. Лъскава. В бяло и оранжево, да се вижда отдалеч. Върти ѝ се шайбата (което си е важно за един въртолет). Г-жа Симпсън дава газ, обяснихме ѝ, че нашето приятелче има с три часа аванс. Обаче неговата скорост е ограничена със закон, а нашата не е. По сметките на красивата ни пилотка, ако е тръгнал по магистралата, щели сме да го зърнем след около час и половина. Но аз си се блещя, защото Ървинг може да не е надул веднага по шосето. Отзад Совьор прави същото. Дъртият бандит е като паметник на омразата. Не обелва и дума, целият се е стегнал, точи врат и цъкли очи, сякаш се кани да рипне от хеликоптера веднага щом го засечем.

В един момент решавам да поразмърдам пласта пушилка в кабината.

— Пречи ли ви димът от цигарата? — пита.

— Малко — отвръщам. — Само вкусът му. Усмивва се.

— Е, значи не ви засяга.

— Засега — казвам. — Но не и след малко. Тя не включва.

— Как така?

— Откак ви видях, мисля за фатално неизбежната ни целувка.

Устни като вашите и език като моя са създадени едни за други, както, надявам се, не ви е убягнало! Не е възможно да се разделим с едно тъпанарско Вуе. Ние сме човешки същества, Мариза, а не говорещи роботи.

— Не се казвам Мариза!

— Вие го твърдите!

Зад мен гръмва саркастичният глас на Совьор:

— Ти си бил голям тъпкач бе, ченге! Няма да си умреш от срамежливост! Да викаш на тая друсла Мариза, докато моето момиченце го човъркат с ножовете, много мило!

Бях забравил, че пустият му турчин е научил английски в пансиона! От този гаф ми пресяда. Не съм такъв човек, уважавам бащинските чувства. Но пък майната му, да не съм се годявал за църката! Не можеш да се поразсееш с някое гадже, без да се препънеш в условностите? Не му е работа на пандизчията да се репчи на господин графа, задето конярят му бил понабримчил пилчарката!

— Слушай, пенсио — му отпервам аз, — таз девойка ми напомня за Мариза Бастие, авиаторката. Трябва да я знаеш, от твоето време е. Затова й сложих тая фирма. Това първо. Второ, ако имам желание да опъна мадам, няма да ме спре недодъвкан мелез като теб! Ако не ти е ясно, да ти нарисувам картинка?

Моето избухване го кара да си свие рогата. За да му покажа, че може да си завре настроенята там, където хората си слагат свещички, термометри, че и гъвкави мембрани, започвам отново да си чуруликам с госпожа Симпсън.

— Ако тръгна на сватбено пътешествие — й разправям, — ще е с този въртолет, пилотиран от вас! Няма да има нужда да си вода булка.

— Вие май сте непоправим сваляч? — пита тя през смях.

— Така разправят хората, но не е вярно — отвърщам. — Свалячът говори, но не действа. А аз и говоря, и действам.

— Май освен това сте и фукльо? — пита пак госпожа Симпсън.

— Фукльоето се перчи, че е извършил постъпки, които всъщност не е. А аз мога да ги върша дори без да се хваля. Впрочем възнамерявам не след дълго да ви докажа истинността на твърденията си. Омъжена сте, надявам се.

— Да, защо?

— Забелязал съм, че омъжените често са по-благоклонни от ония, дето им викат „свободни“. Деца?

— Едно момче.

— И играе бейзбол?

— Точно така.

— Съпругът ви също ли е в авиацията?

— Не, той държи спортна зала.

— Рйпезз? Ясно. Заклет враг на директорските шкембета, масажист на госпожите, сдобили се с целулит к остъклените си офиси. В края на работния ден е като пребит и заспива пред телевизора, додето вие разтребвате масата. Малка ваканцийка няма да ви се отрази зле.

Отзад Совьор ръмжи:

— На това ли му викаш преследване на хора? Преследване на пици, може! Подир синковеца си вървиш ти, ченге!

— Мъжът трябва да поддържа естествените си функции, за да е във форма, готин. Слушай, според мен има сърдечна любов и креватна любов. Първата се среща много рядко и няма нищо общо с втората. С нея свири музика, ронят се сълзи, а другата се озвучава само ОТ шуртенето на водата в бидето.

Както си плямпам, не изпускам от очи безкрайната Магистрала. Летим над нея вече час и половина.

— Сигурно приближаваме границата — казвам, колкото да се намеря на приказка.

— С всяко завъртане на перката — отвърща тя игриво.

— Имате ли право да летите над мексиканска територия?

— И още как! За всеки случай представих план за полет до Мексикали. Защо? Няма ли да направим обратен завой и да се върнем над другото шосе, както говорихме?

— Мисля, че първо ще се наложи да продължим още малко.

— Както желаете.

Замълчавам. Алармата на моя първичен инстинкт пици в кратуната ми. Имам чувството, че ще успеем да отмъстим, че развързката е неизбежна. Сърцето ми пърха като пиле в кафез. Задъхвам се, място не мога да си намеря на седалката.

— Границата! — съобщава госпожа Симпсън.

Вижда се струпване от коли, заседнали в гърлото на граничния пункт.

И моят спътник го зърва пръв! А уж в панделата не с имал много сгода да си точи острогледството, нали? Освен може би като е зяпал през решетките как надзирателят на вишката си бърка в носа.

— Ей там! — вика той. — Вдясно, до червения камион.

Опулвам се. Наистина е бяло открито порше с един човек в него. Насочвам бинокъла. Ървинг! Носи черни очила и карирано кепе, но го

познавам, той е!

От радост се навеждам към пилотката и ѝ лепвам една жарка целувка на вратлето през нежните рошави косъмчета на тила. Тя ми се скарва:

— Гъделичките ме! Забранено е да се целува пилотът по време на полет.

— Това е нищо в сравнение с онова, което те чака, достоичтаема — заявявам аз на модерен френски. После вземам на заем лафа на Маноло дела Рока и добавям: Знаеш ли, че мога да ти паса два часа ливадата, преди да...

Совьор изгърмява:

— Аман вече от грездея му на това ченге смахнато! Няма ли за теб друго освен мушкане? Да си мислиш как да набримчиш тази селянка точно когато напипваме нашия човек! Ама ти си бил пълен маниак, бе!

— Не си истински французин, Коджапул, затова т ги разбираш тия работи. Ние притежаваме освен всички земни пороци и по един болид от „Формула 1“ и там е разликата.

— Е, и? — пита госпожа Симпсън.

Добър въпрос въпреки краткостта му. Има право нашата пилотка. Е, и? Какво ще правим? Ървинг е пол нас, но няма да кацнем на шосето и да хукнем фронтално срещу негодника, нали? Такива работи стават само във филмчетата за Джеймс Бонд и в телевизионните сериали от по сто и четирийсет епизода.

— Продължаваме! — казвам.

Не бива да плашим беглеца. Хеликоптер, който лети над митница или контролира трафика, става; но ако натискаш силно молива, графитът ще се счупи.

— Накъде?

— Още напред. Намалете максимално скоростта, ще ви дам знак.

Совьор преглъща на сухо. Шепне ми:

— Както ти казах, поразгледах отново складчето на Клей под стълбите. Взех си най-доброто — шведски скорострелен, автоматче с четири резервни пълнителя. Ако пусне машината върху лайкучките, гръмвам на място тая мърша!

Аз му изръмжавам:

— Совьор, ти, освен че си тъп, с какво друго се занимаваш в живота? Да не би да възнамеряваш да очистиш гангстера със съучастничеството на тази прекрасна дама. Да светнеш някой, докато пърпори по тая претъпкана магистрала, значи долу да се получат няколко тона кайма. Толкова ли го обичаш тоя вашия таскебап? Карезът те води по лоши пътеки, великане, залутал си се.

Той избухва:

— Стига си дрънкал, куко непоръбена! Аз заради тоя гад съм готов да повторя Хирошима, само да съм сигурен, че не съм го изпуснал.

— Е, можеш да го пречукаш и без да предизвикваш смъртта на сто и петдесет хиляди души.

— Ти да не би да виждаш по-добро решение?

— Още не, но усещам, че се пече.

Тогава Симпсън пита:

— Накъде да карам?

— Още две минути така, после обръщаме, вдигаме се малко и летим над другото шосе.

Е толкоз се старае милата, че заслужава ръкопляскания (и подплясквания). Врътка маньовъра без грешка. Връщаме се. Аз не изпускам поршето с бинокъла. Ей го, пердаши там долу. Откак е на мексиканска земя, Ървинг е скочил яко на педала. Засега всичко върви добре, държим го на мушка.

— Връщаме ли се в САЩ? — пита Бриджет.

Ти не се чуди, че й знам името, каза ми го, докато си сипваше ракийката.

— Не, ще направите много широк завой, така че да го изпреварим с няколко километра, и после се връщаме срещу него.

— Хмм, хммм!

Совьор грухти като нерез в кочина. От нетърпение, мутрите като него, падне ли им пердето, стават същински носорози.

— Мотаем се! Много го усукваме! — ръмжи той. — Ще видиш, като кривне в някое отклонение... Гледай колко е застроено покрай океана! Щом излезе от магистралата, ще се гмурне между тия сгради и го пиши бегал!

Май че е прав. Наистина рискуваме много.

— Добре, поемаме обратно! — съгласявам се.

Връщаме се над четирите асфалтови платна. Спускаме се надолу. Никакво порше! Е, сега вече ми гръмнаха гумите, поне предна лява!

— Нещастно застреляно ченге! — реве Коджапул Начукаха ли ни го! Подплашил се е, като е видял пак брѝмчилката! Той...

— Млък! Гледай бензиностанцията при входа на паркинга! Ървинг е на опашката зад другите коли.

В следващия миг установявам през бинокъла, че няма къде да мърда. Пред него са три коли, отзад вече са се лепнали две.

— Бриджет! — извиквам. — Кацаме на пожар зад мотела. Няма да предизвикаме природно бедствие, надявам се.

— Шумът от магистралата ще ни покрие — обещава тя.

Веднага е включила, миличката! Описва широк завой и се снижава. Зад мотела при бензиностанцията има огромен паркинг, съвсем празен в задната половина. Кацаме като за балканско.

— Чакайте ни тук, скъпа, отиваме да си купим вестник и се връщаме.

Разкопчаваме коланите и спринтираме до ъгъла на мотела. После продължаваме, свиркайки си, към бензиностанцията.

Отдалеч виждаме, че е дошъл редът на Ървинг да пълни. Шофьорът преди него вече прибира кредитната си карта.

— Совьор — шепна му, — дай ми желязото си!

— Като ти предлагаш хората, да си беше взел, сега забрави.

— Гледай да не се издъним — моля го аз. — Знаеш, че тоя мръсник е като нитроглицерин, наострен е и е въоръжен до зъби. И най-малката грешка може да ни отреже главите. А и използва разни мръсни играчки, като газовия пистолет, с който ни препарира във Фресно.

— Не ми обяснявай, ченге! Нямай грижа, вързан ни е.

— Да не вземеш да го гръмнеш наред бензиностанцията?

— Нямай грижа, ти казах!

Той вика един мургавел бензинаджия, който се мотае наоколо. Шари му петарка и без да каже думица, му прибира фирменото кепе и си го нахлупва. И му отива на това отгоре!

Маркучът вече стърчи от резервоара на поршето. Ървинг чака, седнал зад волана, отпуснал дясната си ръка на съседната облегалка. Совьор се приближава отзад и си свирка. Голям мъж трябва да си, за да

избереш точно Кое парче да изпълняваш в такъв напрегнат момент. Май е „Камъните падат“. Много на място, нали?

Ето, изравнява се с багажника на колата, прави още една крачка. Обаче, брато, змия не можеш да изненадаш. Те си имат осемнайсет чувства, които ги предупреждават за опасността. И ако осемнайсетте не стигат, — отварят деветнайсетото.

Клей се извързва рязко. Дали не е мярнал в огледалото Коджапул?

Турчинът отървава кожата благодарение на идеята си (на пръв поглед кретенска) да нахлупи онази капа. За частица от секундата оня се поколебава. Точно толкова му трябва на Совьор. Хваща пищова за цевта и с всичка сила стоварва дръжката в мутрата на Ървинг. Така изпращава, че с всичкия шум от магистралата го чувам от Четири метра. Ървинг пада назад като посечен.

— Идваш ли? — пита спокойно турчинът.

Всичко става толкова бързо, с такава решителност, че само шофьорът отзад е видял сцената. Размахвам моята карта пред предното му стъкло, колкото да зърне главното — думата „полиция“, и да няма угризения. Резервоарът още не е пълен, но аз изваждам маркуча и го закачам на колонката. Бутам десетачка на негъра, който „продаде“ кепето си на Совьор. Той ми връща дребни. Щом приключвам с тоя малък панаир, откривам, че Совьор се е наместил на мястото до шофьора и е придърпал Ървинг към себе си.

— Карай! — нарежда. — Виж колко се обичаме двамата.

Значи сега той командва. Добре де! Сядам зад волана и отпрашвам.

— Ще отбиеш на първата детелина, ченге! Посока планините. Трябва да си намерим някое идилично кътче.

— Жената ни чака.

— Да го духа!

Нали виждаш колко ми е лют съотборникът. Никакво успокоение след победата. Както си карам, хвърлям един поглед към затиснатия между двама ни Ървиш.

— Че ти си му светил маслото! — казвам.

— Ами, има пулс.

Макар да сме в неудобно положение, Коджапул пребърква дрехите на жертвата си. Изважда един „Колт Кобра“, кама в кания,

закрепена на лявата предмишница, свръхплосък пистолет, залепен с пластир на глезена, хромирана кутия, пълна с ампули, и ей такава пачка от хилядарки. Без всякакъв свян Совьор ги натъпква по джобовете си.

— На теб не ти предлагам — казва ми. — Ти си честно ченге и ще има да ме мъкнеш по седалища за подкуп на държавен служител. Ще си върна разходите по пътуването. Щом намерим закътано местенце, ще се отдам на задълбочено търсене: надушвам, че е скътал камъчета в някой подгъв или в тока на патъците. Такива като тоя могат да пренесат щатския бюджет в шепа!

Стигаме отбивката за Санта Рунта. Навивам ѝ се. Преди да спрем на гишето за пътна такса, Совьор нахлупва кепето „Шел“ върху леко издънената кратуна па Ървинг Клей.

Вилите тип „Благодарско на живота“ се нижат една до друга по крайбрежната верига. Ваканция, та ваканция. Село без край, обаче му викат урбанизация. Пред най-издокараните се мъдри по една синя яма, наречена басейн. Много цветя. Това е то богатството на бедните страни. А пък на нас ни трябва малко самота, някое затулено кътче, където да подхванем, както си трябва, Ървинг Клей. Докато търсим това бленувано ъгълче, аз си философствам вътре в куфалницата, за собствена употреба. Подпалиха ни се подметките да препускаме, докато спипаме тоя изверг. Залагахме си кожата, пръснахме сума ти пара, а сега, като го сгацихме, като седи затиснат между нас в поршето, изведнъж съм като паниран. Казвам ти, брато, отмъщението е за зальоханите тъпанари, за дебилите, за задръстеняците с чела до веждите и меки глави. Ако притежаваш сиво вещество в излишък и голямо сърце като мен, бързо стопляш, че то е вятър и мъгла, капанче за галфони. Гнуснава работа, чак срамотна. По някое време прошепвам:

— Совьор...

— Аз!

— Наистина ли смяташ да очистиш тоя тъпанар?

Мълчание. После пита недоумяващо:

— Сериозно ли говориш, или е гатанка?

— Вярно, че е царят на изродите, но ако го пречукаш, това си е предумишлено убийство! Знаеш ли определението за предумишлено

убийство? Лишаване от живот с предварителна подготовка или от засада.

— И значи се готвиш да ме арестуваш, след като му видя сметката? — хили се Коджапул.

— Недей да тъпееш, Совьор. Слушай какво ти предлагам, господин човеко: хвърляме го на тукашните чекисти. Изтропваме им цялата история. Коварната смъртна Мигел, гадната смърт на Морийн, зверската смърт на братлето му, счупеният нарочно крак на Мариза. Само това му стига за газодухалницата, да не говорим какъв червен пояс влачи след себе си. Така го абонираме за много по-сладък край, отколкото ако му пуснеш олово зад ушенцето, сине мой. Нещата ще има да се влачат, ще се почнат едни отсрочки и отлагания: ще го бъде ли, няма ли да го бъде. И накрая ще си нагълта езика в камерата, а надзирателите ще се чудят накъде да зяпат. И ти, мъжки, ще се лишиш ли от всичко това? Импулсът е нещо краткотрайно, не засища. Ще си останеш гладен. Пред трупа му ще се усетиш прекаран, все едно са ти сложили рога. Смъртта му няма да те изкефи истински, ще трябва да се гъделичкаш, за да се засмееш. Освен това не забравяй, че Черният картел е по петите му. Когато господата разберат, че ги е изработил, ще му измислят такива гадости, за да си плати, каквито европейските ни мозъци не могат и да си представят. При това той ще е изтропал за бившите си другарчета, та да омилостиви съда.

И замълчавам. Тишината, която следва, е пак от мен (не от Моцарт).

— Това ли е всичко? — пита Совьор след известно време.

Отвърщам с жална въздишка. Голямо дърво! Всички тюрмаджии са каменни глави. Все едно говориш на стената, когато се обръщаш към тях с езика на разума.

Постройките свършват. Пътят се катери и лъкатуши нагоре по хълмчето. Няма вече цветя. Караме между бодили и кактуси (как, руси?), които са си от тук, от Мексико. Всеки от тези трънаци може да е дал венеца на Христос.

— Тук вече е по-закътано — ръмжи турчинът, изпълнен с надежди.

Земята е с цвят на рогозка. Стигаме до върха, къде то е уегу много бютифул: от едната ти страна Тихият океан блещука в далечината, от другата са накачалите бели къщи в зелената долина,

която към хоризонта прелива в суровостта на Колорадската пустиня (дето е пълна с бръмбари). Но на Совьор панорамата му е през оная работа. Не, не е поет!

— Карай бавно! — нарежда.

Покорно се подчинявам. Сочи ми с дясната ръка една изровена пътека.

— Хвани оная път, ченге!

— Може да си имаме главоболия, поршето не е рейнджроувър.

— Абе какво си се разревал, карай, докъдето стигнем!

Нещо много му е сбръчкано на моя съотборник. Сякаш го е нагазил грип, а от аспирина само го кара на апчих.

За да няма разпавии, свивам по пътеката. След неколкостотин метра тя се спуска в каменисто дефиле, което се разширява. Стоп, стигнахме до изоставена кариера. Лика-прилика с изоставената мина, в която ни завлече Ървинг Клей.

— Не смеех и да се надявам — радва се Совьор.

От едно дърво лениво излита лешояд. Крилата му плющят като гащи на простор.

В този момент рев на двигател раздира тишината на безлюдната, нажежена от слънцето природа. Вирваме носове и виждаме оранжево-белия хеликоптер на мама Симпсън. Тя се подава от кабината и ни маха с ръка.

— Голяма досада! — мърмори Совьор. — Как няма да се мъкне подире ни, като ти й обеща седмото небе, и сега сестричката идва да си получи захарното петле.

Хеликоптерът наистина прави кръг над нас и започва да се снижава. Дефилето, където сме, е цялото в камънаци и Бриджет каца на пътя пред гърлото му.

— Върви да я оправиш, докато аз се занимавам с тоя — нарежда Совьор. — Поне да седи мирна.

Слагам ръка на рамото му.

— Слушай, братино. Помисли. Не сме в джунглите на Амазонка, а на границата между Мексико и Щатите. Ако гръмнеш тоя лъохман на две крачки от гражданка на Ю Ес Ей, тя ще свидетелства, с каквото и да й за пушвам сега устата. Ще те приклещят и федералните, и мексиканските куки. С твоето минало, чисто като дупката на кенеф, ще видиш пак Париж само на картичките от дъщеря ти. Слушай, Совьор,

когато ме помоли да дойда в Америка, за да намерим Циганина, се навих, нали? Аз, прочутото в цял свят, обвеяно със слава ченге, не се погнусих да направя отбор с бивш бандит. Затова, преди да действаш, ти казвам право в очите: не е честно. Прецакваш ме, брато, защото ще ми лепнат съучастничество. За да отмъстиш за един приятел, разбиваш живота на друг. Защото ние двамата станавме приятели по време на тоя поход, и ти го знаеш. Съсипваш не само моя живот, ще почерниш и живота на щерка си, която е достатъчно измъчена от смъртта на майка си. Мъж, Совьор, е не просто оня, който има дупе да натисне спусъка, а оня, който поставя дълга пред скимванията си. Имаш право, ще се изстрелям с хубавата врътолетка и на теб също желая приятно изкарване. Всеки с хобито си.

И тръгвам към входа на дефилето, където се очертава стройният силует на Бриджет. Тя ми маха с ръка.

— Хелоу!

Така, така, кокошчице: хелоу, хелоу! И си пази трътчицата, че ида!

Знам го, открехвали са ме на много езици и с различен тон: трябва си здрав кръст. Кой може да навлажни котето в такива обстоятелства? Както казва Берю: „Като махнеш мен, оставам аз!“

И той, разбира се!

— Много сте лош, обещахте ми да се върнете. Добре, че съм любопитна и ви наблюдавах отдалеч. Като видях, че си тръгвате толкова невъзпитано, се върнах при машината и ви последвах от разстояние. Ще има да си спомням това бяло порше.

„А нужно ли е?“ — пита моят глас с вътрешно горене. Тя сочи към колата в дъното на дерето.

— Защо докарахте тук тоя човек? Искате да го убие ли? — пита просто така, без да се вълнува.

— Само ще го разпитаме. Не е трябвало да ни следите, сега ще си имате неприятности с властите, които неизбежно ще ви привлекат за свидетелка.

Свива рамене.

— За какво да свидетелствам, щом няма да го убивате?

Женски акъл!

Прегръщам я. За начало тегля една шпакла висока класа. Като на Патока Доналд ми е — ти нали само това зяпаш, какъвто си вдетинен.

Търся с очи подходящо кътче. Зървам малко по-нататък една закътана долчинка, обаче са едни бодили, едни трънаци... Тя е проследила погледа, че и мисълта ми.

— Чакайте, имам една постелка в машината.

Практична работа е американката. И не се пудри! Няма хър-мър, казваш си направо боята.

Одеялцето е дебело, подплатено с кожа. Разстиламе го (стил от мен винаги можеш да очакваш) на благоприятно за задоволяването на най-належащите ни нужди място. Неволно остря уши в очакване на една (или повече) детонации. Тя се изляга с въздишка на облекчение и кръстосва ръце под главата си вместо възглавница.

— Сега е твой ред, готин.

Нашият успех, на франсетата, се дължи на обмислената забавеност на подхода. В любовта бързата кучка планина не повдига, от мен да знаеш тая мъдра поговорка, синко. Значи почваш с воала на целувките, горещи, дълбоки, страстни: по устата, ъф корс — по корсикански де, — но и по ушите, ах, на батко меденките!, по вратлето (уегу гтройап!). Един път, втори път, пак отначало. Мадам трябва да започне да мърка, да гука. Тогава, без да прекъсваш целувката, пускаш в ход лапите. Експертна оценка за резервоарите на хубавицата. Левия, десния: да няма ревност. Ами въртолетският комбинезон? Дръп ципчето! Пътят е свободен. Я виж, не им е сложила намордници. И те изскачат, палавниците! Ах, вие, малки буйни зверчета! Елате, чичо да ви погали! И потърквам връхчетата. Така, с шепата, нали разбираш? Гледай как става! Въртиш лекичко, поне по петдесет кръга на всяко. През цялото време продължаваш да ѝ целуваш джуките. И тогава вече...

— Ченге! Ей, ченге! — гласът на Совьор изгърмява като топ, усилен от каменните стени на кариерата.

— Моля за извинение — казвам на красивата въртолетка. — Не пипайте нищо, веднага се връщам.

Тръгвам надолу. Виждам Ървинг Клей, проснат на земята. Коджапул стои прав до него, разкрячен, с ръце на кръста в завоевателска поза.

Забързвам нататък, макар леко да плета крака. Отдалеч забелязвам, че Клей е още жив, нещо повече, дошъл е в съзнание. Въпреки че е в окаяно състояние, Коджапул за всеки случай му е

вързал здраво ръцете. Совьор не е новобранец! Премита терена, преди да си извади закуската, за да не му отмъкнат червените мравки филийката.

— Какво става? — питам. Совьор ми сочи Ървинг.

— Разправя някакви дивотии, искам и ти да го чуеш.

Сядам на един камък до човека. Муцуната му е отекла, силно разместена от страхотния удар на Коджапул. В очите му е изписано отчаяние от смъртта на спътничката му. Или по-скоро... Не, чакай малко, това не е мъка, а по-скоро пълна безнадеждност, сякаш му е напълно все тая: за живота, за смъртта — неговите и на другите. Вече нищо не играе. Той е като пустинята. Да, да, напипвам истината: пустиня. В него има само празнота и белота.

— Май с палката си му поизбил чивиите на компютърчето — констатирам.

— И на мен тъй ми се струва — казва Совьор. — Още щом го подхванах, разбрах, че кара по капли. Викам си, да не би да играе на нещо, да шикалкави, за да печели време, та да се опита да ме светне между очите, обаче май наистина се е разтекъл.

— Добре ли го пребърка?

— До кожа. Нищо няма — уверява ме Коджапул. Вече по-спокоен, се навеждам над човека:

— Чувате ли ме, Клей? Кима с глава.

— Знаете ли кои сме? Пак кима.

— Тогава кажете! Кои сме ние, Клей?

— Французи. Гласът му е съвсем умрял, като от автомат. Ако някоя риба вземе, че проговори, гласът ѝ ще е точно такъв.

— Да, французи, а по-точно?

Сочи Совьор с брадичка:

— Той се занимава с крадени коли в Париж. Луксозни коли. А вие сте полицаи.

Случвало ми се е да слушам запис на магнетофон с изтощени батерии: горе-долу същият шербет от думи, лепкав като захарен памук.

Ървинг не е за пред хора. Моят авер, старият бандит, изглежда, му е счупил скулата, а е издънил и други кости от кратуната му; лявата ѝ половина е станала двойно по-голяма, портретът му никак не е на фокус. Лицето му е отстрани — ако си виждал някога нещо от Пикасо, ще разбереш за какво ти говоря. Насиненото око е пълно с кръв и

кажи-речи изхвъркнало. Страшно нещо са пътнотранспортните произшествия. Колко пъти ми е казал моят приятел Джани Версаче: „Вземи най-красивата жена на света, извади ѝ двата предни зъба и никой няма да я погледне.“ Устата му също е като кестерме. Турчинът е действал с дръжката на пистолета като израелската армия в настъпление. Вложил е цялата си мъжка сила, цялата си омраза! Размажи мутрата на мутрата! На Клей всичките му обръчи са избити, пипето му шурти през канелата. Той казва:

— Дали Господ ще ми прости греховете? О, какъв грешник съм аз! Най-долният от пропадналите! Язва на обществото. Цирей.

Ето ти сега смяна на плочата: публична изповед! Совьор ми шепне:

— Виждаш ли? Нали ти казвам, че е изтресен.

— Ървинг е завъртял кранчето и няма спиране:

— Аз съм от Питсбърг в Пенсилвания, един от най-големите металургични центрове в света. Баща ми беше пастор. Майка ми умряла, докато ме раждаше, тя беше първата ми жертва. Отгледах ме криво-ляво пасторът и сестра му, дърта откачалка, по-набожна и от него. От ранни години съм си негодник. На осем години крадах кльопачка от магазините, на десет — коли, на петнайсет обирах касиери. Когато ме пипнеше полицията, баща ми четеше проповеди. Все се молеше за мен и повтаряше да съм „се върнел в лоното Господне“. Натикаха ме в изправителен дом до пълнолетието ми. Там се запознах с Джузепе Сандрини, едно сицилианче, отскоро имигрирало, което по-сетне стана важна клечка в големия бандитизъм, докато не му изпразних един пълнител в корема, за да заема мястото му. Настаних се на Източния бряг, завъртях си далаверата, докато по някое време не разбрах, че времената се сменят. Шефовете на банди бяха прости занаятчии, идваше часът на големите организации. Ерата на Ал Капоне, Дилинджър и сие принадлежеше на историята. Престъпността, също както и икономиката, навлизаше в епохата на глобализацията. Направих си структурна реформа и влязох в Черния картел. Не знам дали сте чували за този консорциум?

— Чували сме нещичко.

— Това е всемогъща организация с политически, а дори и с военни разклонения. Полицията ѝ лиже подметките. Властта ѝ е като на Интелиджънс сървис в Англия преди последната война. Извоювах

си важен Пост в нея. Много важен, ръководех сектор „Убийства“. Създадох елитен екип, оборудван с последната дума на техниката. Безшумната смърт. Не можете да си представите колко баровци са премахнати всъщност от нас, без да се появи и най-малкото съмнение за естеството на кончината им. Бях нещо като министър на дискретните екзекуции в Черния картел. Печелех луди Пари. Водех разкошен живот. Имах щастието да срещна една изключителна жена — Джоан. Когато се запознахме, беше омъжена за един възрастен сенатор, с когото скучаеше. Стана от пръв поглед. Тя заряза стареца и заживяхме заедно. Отначало не знаеше с какво се занимавам, но постепенно разбра, че работата ми е по-„особена“. Посветих я. Тя беше... как да ви кажа... авантюристка. По душа. Окоето ѝ не мигна, много се запали и настоя да ми помага. Невероятна жена. А вече я няма, уби я собственият ми брат!

Една сълза се стича от здравето му око. Той не я усеща.

Совьор се е отдалечил да пусне една вода. Отвратен е.

— Напълно е издухал! — ругае той.

Чувства, че отмъщението му се изплъзва. Ти можеш ли да утрепеш една откачалка?

— Дали не ни пързая? — пита той, както напоява пустинята. — А ако е партенка, ченге? Като в „Лучия ди Ламермур“ — голямата сцена с полудяването?^[1] Тая мърша е способна на всичко. Я си представи, че ни разиграва! Тръшка се, кае се: Господ, угризенията и цялото арлекинско романче. Прави си сметката да ни разополиви, та да нямаме сърце да го гръмнем.

И мен ме мъчи същият въпрос. Никога не съм бил в такава двусмислена ситуация. Дали пък не си имаме работа с голям артист, който вижда, че играта е загубена, и залага на всичко или нищо?

Клей продължава да ни черпи с шербет:

— Бях щастлив, всичко вървеше чудесно до деня, в който в картела стана оня гаф...

— Какъв гаф, Клей?

— Веднъж месечно се провеждаше заседание на борда на директорите на картела. Всички шефове на сектори се събирахме в един офис в Манхатън. Бяхме петима. Старият Рей Стронг ни изслушваше и после изказваше някои съображения. Много държеше на тези малки семинари, разправяше, че така се поддържал „бойният

дух“, като във войската! По време на тези срещи бяхме на открита линия с кабинета на един баш шеф, от ония, дето държаха контролния пакет. Не го бяхме виждали, не знаехме името му, само гласа му чувахме, когато понякога се намесваше в нашите дискусии, за да разреши някое противоречие или да ни нахока. След края на заседанието Стронг излизаше, а ние оставахме да пийнем по чашка. Преди няколко месеца стана грешка: бяха забравили уредбата включена и ние чухме, без да искаме, свръхсекретен разговор между главните акционери. Беше нещо много сериозно, възможно най. Не е хич за казване! Слушахме, без да шукнем, като треснати. Изведнъж вратата се отвори, влезе Стронг, послуша малко, огледа ни и излезе, както беше дошъл. Явно се беше сетил за микрофона и дойде да провери дали чуваме какво се приказва в управителния съвет. И веднага изтърча да предупреди директорите. Веднага стоплих, че ще платим скъпо за тази неволна недискретност. И наистина, съвсем скоро едно приятелче, което навремето беше в моята банда, но влезе преди мен в Черния картел и стана много гъст с Рей Стронг, ме светна, че е взето решение за кадрово реструктуриране сред шефовете на сектори. Разбрах какво значи това: и петимата бяхме осъдени на смърт. Щяха да ни премахнат, понеже се бяхме добрали до тайна, която не ни е работа да знаем.

— Не е било достатъчно да ви елиминират. Можели сте да изтропате на някого, на жените си например — възразявам в картезианския дух, присъщ на моята нация.

— Издигнал ли си се до членство в Черния картел, никога няма да издадеш такава тайна. Ония горе го знаят.

Замълчава, главата му се залюлява, после той клюмва напред и бавно се свлича ничком на чакъла. Посягам да го вдигна.

— Внимавай, ченге! Внимавай!

— За какво? — питам.

— Тоя и да го видиш с отрязана глава, сложена в скута му, пак се пази! — пристъпва, насочил пистолет към Клей. — Ако ме чуваш — вика на Ървинг, — да знаеш, че при първото неправомерно движение ще ти пръсна остатъка от кратуната.

Но Клей, изглежда, си е автентично припаднал. Чакаме, без да мръднем. Бриджет ми вика от изхода на дефилето:

— Да сгъвам ли постелката?

— Още две минути търпение! — отвърщам. — После целият съм ваш!

— Е, няма да висим така, докато въведат в Швейцария валутен борд! — недоволства Совьор. — Обичам майтапа, ама това вече не се трае.

Той обръща с крак Ървинг Клей възнак. От това мъченическо лице може да ти се обърнат червата. Устата му е зинала, устните са напукани, удареното око сякаш напират да изскочи от кухнята си.

Имам лошо предчувствие. Напипвам артерията на шията му: край на залаганията, рулетката е спряла! За успокоение на съвестта слагам ръка и на гръдния кош: ни вопъл, ни стон! Пълна разпродажба поради смъртен случай.

— Е, каквото искаше, получи го — казвам на Совьор.

— Все пак ти му свети маслото. Сигурно е получил мозъчен кръвоизлив от твоята милувка с приклада. След кратко мъчително боледуване предаде в Божиите ръце красивата си душа. Татко му, пасторът сигурно е доволен: успя да се покае за част от прегрешенията си, преди да пукне, дори и да изкупи някои. Вълнуващо е и поучително, ще има какво да разказваш на внуците след време.

Турчинът гледа глупаво. Все едно в годините на автоджамбазлъка са му пробутали мерцедес 500 без двигател.

— Мамка му — въздъхва, — тъпо свърши. Не си представях, че работата ще избие натам.

— Неочакваното идва при всички случаи — умно отбелязвам аз.

— Какво ще правим сега? — тревожи се той.

— Докато ти му четеш заупокойна молитва, аз ще довърша госпожа Симпсън. Заложена е честта на Франция!

И ТОВА БЕШЕ ПЕТТО УБИЙСТВО.

После стана друго нещо. Ама съвсем различно. Чакай да ти разкажа...

Летим си ние над Калифорния и слънцето сипе палещи лъчи. Пощенска картичка от птичи поглед. Тихият океан синее почти до черно към хоризонта, небето синее почти до бяло в краищата. Редици палми покрай пътищата, къщички от ония, „очи пълни, ръце празни“, до тях басейни в какви ли не форми, бели къщи, коли, блещукащи като ята рибки. Това е значи панорамата. Добави плажовете, нашарени с

ярки петна (банските на щатските дами), и все едно си бил там. Остава да пуснеш на банковата ми сметка колкото ти се откъсне от сърцето, задето ти спестявам разкарването, и сме квит.

Не искам да се фукам за Симпсънката, обаче, с ръка на сърцето (едната, другата е в джоба и раздава похвали на моичкия), напълних ѝ душата (за другото сега не мисли). Като оня финал за световната купа срещу Бразилия! Разгърнах всичките си ресурси, а те са неизчерпаеми. Сега тя пилотира лениво, с възнаградена плът и сенки на благодарност под фаровете.

За момент ръката ѝ оставя лоста на хеликоптера и се плъзга по моя (веднага ѝ давам път), все едно гали по главата голмайстора.

— Беше уникално! — казва. И го повтаря: — Уникално.

Потупвам я по ръката и шепна скромно:

— О, моето момиче, това беше само контролна среща. Ако се срещнем пак, ще ти пусна програмата докрай: „лудите ноци на халифа“, „разгонената орда“, „синеоките бухалки атакуват призори“! Тя изпада в мечтание:

— Как нарекохте онова, което ми направихте, онази дълга целувка между краката, скъпи?

— Торта рунтавелка, скъпа моя, при нас с това те посрещат. Дори клисарите го правят с богомолките.

— Прекрасно е! Нещо подобно изпълняваше моят психоаналитик от унгарски произход, но беше астматик и удоволствието не успяваше да проникне навътре, нали разбирате?

— О, тук няма място за посредственост — обобщавам аз. — То е като лов на бисери. За успеха са нужни гръден кош като гардероб и език на хамелеон.

Тя се съгласява (има си хас!). Още си мечтае за деветдесетте минути (нали знаеш, толкова трае без дузпите накрая) върху зеления терен. За начало ѝ смъкнах гащеризона и я турих на колене. Любезен поздрав с пръст за резервния вратар. После гол след гол и в двете врати. Тя отначало протестираше: „Не, не, невъзможно!“ Но няма такава дума на френски, това и президентът Митеран ще ти го каже! След пет минути вече не беше на себе си и започна да призовава: майка си, мъжа си, президента Буш, пастор Мартин Лутър Кинг, генерал Колин Пауъл, началник на Генералния щаб, Майка Тереза, Франк Синатра, гинеколога си, доктор Поридж, старата си баба от

Кънектикът, бурканчето си вазелин „Греймън-Даймънд“, вибратора на сестра си Барби ръката на масажиста си, многоструйното си биде и флакона си с пяна за бръснене „Гладко бедро“. Искаше, заповядваше, настояваше за още. А аз, неуморим великодушно давах още и още.

И всичко това на стотина метра от тленните останки на Ървинг Клей! Смъртта и животът: алегория! Покрусеният Совьор, който чака до своята жертва да свършим с насладите. Но той вижда другояче нещата. За него тази кончина е случайна. Не е онова изработено умъртвяване, за което жадуваше, а банално умиране Като следствие от непредумишлени действия. Той е траснал Клей, за да го зашемети, не за да го очисти. Всичко е в нюанса.

Сякаш проследила развитието на мислите ми, Бриджит Симпсън пита:

— Какво направихте с оня мъж, когото преследвахте?

— Нищо — отвърщам. — Моят приятел му прочете едно конско и го оставихме там с колата му.

— Сигурен ли сте, че не е умрял?

— Очевидно.

— Ще останете ли още във Фресно?

Мисля си за храбрата Мариза, за която отдавна би било време да бяхме се били погрижили, както би казал Жан Дютур от Френската академия, на когото се е случвало да изпусне влак, но условно наклонение — никога.

— Може би два-три дни.

— Ще се видим ли пак?

— С радост.

— В легло с вас сигурно е по-хубаво, отколкото върху постелка на земята.

— Вие ще прецените.

Извърщам се. Совьор е чинно пристегнат с предпазен колан и дреме на задната седалка, но с лекия сън на бандюга, който си е подложил приклад за възглавница. Моето движение го кара да повдигне клепач:

— Не се бой, чух всичко — казва. — Защо искаш да останеш във Фресно?

— А Мариза? Сигурно не може да пътува, ако са я оперирали.

— И какво от това? Ще отскачаш да ѝ подържиш ръката между две запретвания на тая мърла? Твоят принос беше дотук, ченге! Прибирай си се в кафеза, аз ще се погрижа за моето момиче.

Много е кисел, със златна лъжичка не можеш го подхвана.

— Твоя воля — въздишам.

— В Париж ще се обадиш ли на братчето на Циганина?

— Естествено.

— Тогава ще му занесеш една пачка. Докато ти клатеше госпожата, аз напипах валутния резерв на оня боклук в поршетото — и вади от джоба си издута торбичка от камилска кожа, завързана с шнур. — Знаех си — казва. — Всички постъпват така, защото няма друг начин да сведеш имането до най-простото му изражение Диаманти и рубини. Най-мижавият гони петте карата. Покажи ги само на Картие, ще те целуне в устата и ще ти пусне език. Изключително качество: мръсникът е имал око за тия работи!

— Е, значи не си си изгубил времето — казвам. Усеща хапливия ми тон и намига.

— Ако си искаш пая, ченге, не се притеснявай!

— Не ме обиждай, рязан, не съм го заслужил. Свива рамене.

— Ще ме побъркаш с твоята неподкупност. Не всичките ти колеги са такива!

— Уви! Но като цяло се държим.

— Ще заделя половината от всичко за Маноло, все едно Циганина му е оставил наследство.

— Тъкмо, нали Маноло е по бижутата!

— Значи ще му дойдат дюшеш!

— Има опасност да му объркаш живота. Сега я кара нелошо със семейството в панелката. Понеже неговата благоверна не е първа шпага под юргана, ходи да забърсва курветините по кафенетата. Абе не е да го оплачеш.

— И ти предполагаш, че от такава тухла ще му хвъркнат чивиите?

— Нищо чудно.

— Ей, Боже, това ченге не само на светец се прави, а и на врачка! Що не хвърлиш картата и да навлечеш расо!

— Вслушвам се в съвестта си, уважаеми. Прегърна ли някоя кауза, не ми мига окото да прекося Атлантическия океан с един

гангстер, но това не значи, че съм навит да си цапам ръцете. Така че „наследството“ на Циганина, както му викаш, си го носи сам на Манолорела Рока. Не съм ти куриер.

— Така да бъде, почитаеми господине!

Кацаме във Фресно, възпитано се разделям с нашата очарователна пилотка (няма как, мъжът ѝ е там: един рус Шварценегер със сини очета, които гледат невинно И безпросветно) и си вземаме наетата кола от паркинга. Посока: болницата.

Чувствам се малко виновен пред Мариза, която зарязахме на болнишкото ѝ ложе. Което си е вярно, хукнахме със Совьор да раздаваме „правда“ и забравихме да бъдем грижовни. С какъв баща и с какъв любовник се е вредила, горката! На татенцето му дай да корми убиеца на своя авер, а на любовника — да лъска задния мост на някоя врътолетка! Мариза май трябва да се запише в курсове по рисуване или по музика. Да се посвети на изкуството, за да забрави гадостта на съществуването.

Болница „Санта Рунта де Констипасион“ е нова и искрящо бяла. Сестрички от телевизионен сериал се плъзгат безшумно по светлите коридори, разкрасени с футуристични литографии на градове в небето, летящи влакове, жени автомобили и други изискани ужасии от този род.

Питаме за старшата сестра. Точно както си е в щатските сериали, тя е негърка, за да е чиста съвестта на зрителите — ама моля ви се, ние в Америка сме свободни духом, нали виждате, от едновременния расизъм няма и помен!

Хубавичка е, засукана, с дискретен грим. Задникът ѝ е повдигнат като на всички снежинки, нали знаеш, винаги горе ги носят, все едно са си напъхали жандармерийски паласки под полите. Откъм миризма надвива аптеката. Приятно маце. От тоя калифорнийски климат ми кипи кръвта и с удоволствие бих изиграл две продължения па днешния мач. Потапям погледа си в нейния и пускам опя дълбок глас на говорител от предвоенното радио, за да я попитам как е госпожица Коджапул. Отговаря ми, че операцията е минала успешно, пациентката е в съзнание от няколко часа и дори има посещение.

Ако в тоя миг има някой, който забравя за хилядолистното тесто, това е твоето любимо другарче, комисарят Достоиеднообратно). Посетители при „Мариза“. Във Фресно?

Турчинът вече гълта стъпалата. Хуквам след него. По пет наведнъж! Момето е в стая 204 заедно с някоя си дама Х. Дж. Бойл, пострадала при транспортно произшествие.

Влизаме, без да чукаме. Веднага зърваме милата Мариза, бяла в бялото си легло, с по една канара от всяка страна. Симпатични са като две локви, останали под стар пияница. Костюмчета от бял лен, намачкам като кожата на шарпей, ризи на ярко райе и широко поли панами. Все едно юначагите, които драскат по камънака на Андите, за да опитат кафето „Нова Бразилия“. Мутрата на единия е червена и плоска, цялата нацвъкана с пъпки като паста с ягоди, която гранясва на витрината; другият е лъснал в розово като прясно избръснато прасе. Белите ресници и безцветните очички на албинос не допринасят с нищо за естествената му привлекателност.

— По-леко, ченгета са! — съобщава спокойно Мариза, без да ни поглежда, сякаш говори на двете мулета, които за щастие не отбират от франкофонство.

Аз, както винаги се справям и веднага криввам към българника на госпожа Бойл до прозореца. Совьор се запъва за малко, но ме ескортира.

— Хелоу, мисис Бойл! — подвиквам весело и от все сърце.

Адресатката е едно дребно бабе с накъдрена синя косица. Тарикатът, който я е гипсирал, не си е играл на дребно, защото не се вижда много от изначалната ѝ география. Носи шина, ръката ѝ е циментирана, единият ѝ крак е вдигнат с тежест. Добави рани навсякъде и ще получиш стара парцалива кукла, паднала във варел с минимум.

— Как се чувствате? — продължавам, докато присядам на ръба на ложето ѝ. Твърде неудачно впрочем, защото седалището ми премазва единствения останат здрав елемент от личността ѝ — левия крак. Писъкът ѝ ме възправя.

— Извинете! — викам. — Да звънна ли на сестрата?

Останките от бедствието въртят глава.

— Няма нищо. Кои сте вие?

— Изпраца ни вашата застрахователна компания за допълнителни сведения.

— Ама — проблейва горкото бабе, — нали всичко беше наред?

Усмиввам ѝ се:

— Последни уточнения за окончателния доклад, госпожо Бойл.

— Добре, добре.

Правя се, че не обръщам внимание на съседното легло. Но не щеш ли, Ягодова паста тръгва към нас.

— Хей, вие! — казва и забива в трицепса ми показалец, дебел колкото оная ти работа в ерекция.

— Кой, аз ли? — печеля време.

— Да. Французин ли сте?

— Защо ме питате?

— Защото се чува.

Някакъв хлад плъзва нагоре по краката ми, вледенява ощастливителя на толкова дами, промъква се отзад, пъпли нагоре... Започвам да предполагам, че този път ни го нафърфориха и че хитрината ми не струва скъсан бон от ланската приватизация.

Тогава се почва нещо. Не е на хубаво обаче. Голямото кучешко лайно върху персийския килим на маркизата! Оная тъпанар Совьор не измисля нищо по-добро от това да измъкне желязото си и да забучи дулото му в шкембето на кагебиста.

— Спокойствие! — избоботва той.

Виждаш ли, станеш ли гангстер, си оставаш такъв за цял живот.

— Татко! Моля те! — вика горката Мариза.

Питам се как ли ще се отбърка тая бъркотия. Ягодова паста намира решението. Мамка му, каква бича глава нацепва в ченето на Коджапул! Късо, без засилка. Монументално! Совьор тупва по задник като презряла круша. Напълно зашеметен е. Брой му до петдесет, ако искаш. Изпуска пушкалото си и в същия миг Ягодова паста е стъпил с крак върху него. Другарчето му се притичва на помощ. Чисто изпълнение, да им изръкопляскаш. Май ние във Франкофония имаме много да учим от щатските колеги. Докато кажем две, белезниците са щракнали. Положението не е розово. Както ми се струва, акциите на Сан А. бележат лек спад на борсата за елитни ченгета? О, Тонио, няма скоро да те осени ангелската непорочност!

Двете шкембета са федерални куки. Замъкват ни в един звукоизолиран кабинет. През стъклените прегради се виждат още и още канцеларии. Кипи богатият вътрешен живот на полицейски участък. Гъмжи от цивилни куки, униформени ахмаци, невинни

арестанти, началства, курви, друсани дриплъовци. Цялата менажерия от „Маями вайс“.

Розова зурла и Ягодова паста мятат на закачалката саката и карнавалните си капели. Късите ръкави на ризите им разкриват напомпани бицепси с рижава четина. Не са от приказливите, но каквото кажат, е чист концентрат. Пребъркват ни и всичката смет от джобовете ни се изсипва върху стъкления плот на бюрото. Плячката на Совьор, пачките и камъчетата с не мога ти каза колко карата — изящна гледка, която силно ми оправя репутацията! Чувствам се корумпиран до мозъка па костите полицай.

Ягодова паста излиза да си вземе кола от автомата в залата. Връща се, като гълта от шишето. Кобурът му придава вид на ченге от трилър — оня, бияча с шибаните номера. Розова зурла петнайсет минути изучава педантично бумагите ни, свършва и започва пак. Накрая излиза и ги отнася, а Ягодова паста ни подхваща, стиснал шишето кола в ръка. Джуките на Совьор са цепнати и издути, изплюл е един преден зъб и черната дупка в ченето не допринася за изискания му вид. Демонстрира фатализма, присъщ на закопчаните гангстери. Големите мъжкарци посрещат поражението с достойнство.

След малко Ягодова паста се обръща към мене:

— Вие ли откраднахте фургона на летовниците в гората край Тенкс Веримъч?

Това беше под лъжичката, много професионално. Захапи заподозрения за някоя дреболия, за да го заблудиш. Много мило. Но не толкова свежо, когато се прилага на друг печен професионалист.

Добавя:

— Момичето от болницата... (наднича в някакво листче) Мариза Коджапул потвърди фактите. Транспортирали сте я с въпросното превозно средство.

— Вижте какво — викам му, — и аз съм от службите, тъй че да не го увъртаме. Всички ще спечелим време, ако свалим картите на масата. Разбирам, че моето положение ви се струва двусмислено, но въпреки привидностите няма в какво да бъда упрекнат.

Предложението ми май не го затрогва. Седи си като дюстабанлия. А няма по-приятно нещо за едно ченге от това задържаният да предложи да пропее.

Другарчето му се връща. Носи някакъв лист с вид на телеграма и го тика под носа на колегата. Ягодова паста я прочита, но не трепва. Другият смачква хартийката и я пъха в джоба си. В сцената има нещо нереално. Дватама продължават да се блещят в нас, без да кажат дума.

Ягодова паста поглежда часовника си. Отвън денят, вече толкова изтощен, започва полека да сдава багажа. Климатикът бръмчи тихо. Въпреки изолираните витрини отнякъде се чува истеричен женски крясък. Машинално търся с поглед през върволицата канцеларии, но не се вижда нищо. Гладен съм, жаден съм, спи ми се. Най-вече съм жаден.

— Може ли да получа чаша вода? — питам накрая.

Не ми отговарят, но това подсеща Ягодова паста да си допие колата. Чакаме още.

— Вижте — казвам, — искам да дам показания, възможно ли е?

На телефона светва една зелена лампичка. Розова зурла вдига слушалката:

— Да, аз съм! Свържете ме.

Слуша известно време. Казва „Окей!“ и затваря. Обръща се към нас:

— Прибирайте всичко това!

Не стопляме. Той повтаря:

— Не чувате ли? Вземайте си шибаните боклуци.

Съвсем ошашавени си натъпкваме по джобовете каквото си носехме преди обиска. Совьор обаче се колебае да вземе ли доларите и камъните. Хвърля въпросителен поглед към федералните, които кимат с досада. Добре де! Ягодова паста дори взема пистолета, с който го заплаши турчинът, и му го подава с дръжката напред. Сега вече съвсем не стопляме.

— Вървете с нас!

Пак прекосяваме всички помещения, този път без белезници. Мирише на пот и на прах, климатиците преживят тежкия въздух.

Навън ни затиска задухата на късния следобед. Щом се появяваме, една петнайсетместна лимузина, от ония, дето ги има само в Щатите, която досега е блокирала движението, паркира точно пред нас. Розова зурла отваря една от вратите.

— Качвайте се! — изгрухтява.

Подчиняваме се. Вътре са четирима без шофьора. Четирима юначаги с толкова изразителни мутри, че ще излекуват и хълцането на прясно родила тигрица. Настаняваме се на седалката с гръб към движението, тоест срещу четирите персони, изброени на етикета над срока за годност на продукта.

Впечатляващ ансамбъл. Восъчни манекени. Само очите им шават. От дясно на ляво: един набит дебелак с тлъсто шкембе и нагъната гуша; блондин с лице, чертано с линейка; много бледен шишкав и плешивеещ арабин; опърпан тип с клюн на кондор, дрипаво яке и разръфани кецове, който така се е зализал с гел, че по кичурите му са засъхнали топчета като череша.

Чуден квартет. Когато сядаме, установявам, че вратата се е затворила, без Ягодова паста и Розова зурла да се качат. Двамата остават на кея и изпращат кораба. Розова зурла си вее с голямата си оперетна капела. Остава да запее алпийски бодлер.

Тъй като четирите лоши момчета мълчат, както и колегите им от ФБР, Совьор изфъфля с многострадалната си разбита уста:

— Фякаф фме ф муфея на Мадам Тюфо. Вярно, но кого или какво изобразява тази живописна група? Полицията или престъпниците? Порока или добродетелта? Нищо не разбирам от тоя панаир. Само чувствам, че затъваме в особено гъст и мазен сос бешамел. Че ни окошариха, ми изглежда логично. Но след като ни прибраха на топло, да ни връщат такъмите и да ни изкарват, за да ни поверят на тези другарчета, ми се струва много гнило. Нещо не се връзва. Подгъвът виси. Тия четирима в този икарус, пилотиран от негър в мундир, изобщо не ми приличат на ченгесарски екип. Излизаме от града и хващаме пътя за Фриско. Гладът и жаждата ме тормозят все повече. Толкова съм изтощен, че въпреки сериозността на положението започвам да клюмвам и заспивам на пресекулки. Трябва да ти кажа, че ламарината люлее приспивно на гладкото шосе. Най-накрая морно отпускам глава върху рамото на Коджапул. Алегория: престъплението възглавница на наказанието!

В полусъзнание (кажи го полубезсъзнание) си викам, че положението не е тежко, а само безнадеждно. Оста нали сме без резервация за връщане. Как коварно ме довлече в тая помийна яма Совьор. Как мислиш, заслужава ли името му да значи спасител на великия език на Френската академия?

Не отиваме в Сан Франциско, защото, когато се събуждам, навън е тъмно. Луната — китайски фенер (издута като кравешко виме), звездите — сребърни сълзи (мерси!), морето и белите овчици на вълните (сипи още едно, моето момиче). Караме право към последното и стигаме някакъв пристан, навярно за яхти денем. Там четиримата мускетари слизат и ни подканят да сторим същото. Огромната каляска и нейният кочияш (хайде, яж!) изчезват. Сред кротката флотилия на кея се извисява поне десетметрова моторница, осветена а §югпо [???] (да те видя сега към кой речник ще посегнеш!), с двама дръвници на борда, облечени във фланелки с надпис 8Пуег 8Ъагк [???] със сини букви.

— Оо! — вика русият.

Или ми вярвай, или иди да си направиш патерица, та да не ти се огъва всеки път, когато ти потрябва, но това е първата дума, с която благоволяват да ни удостоят: две букви!

Совьор ми шепне:

— Смятат да ни използват за стръв в открито море. Ще се оставим ли да ни прекарат като новобранци? Нали ченгетата ми върнаха пушкалото, ще се опитам да оправя проветрението на тия джентълмени.

— Забрави! Това са професионалисти от висшата лига. Докато го извадиш, ще се намериш на земята с кило олово в чутурата.

— Е, така ли ще умрем, или удавени...

— Почакай, мисля, че още не са решили да ни топнат във фритюрника, или поне няма да е веднага. Ако те интересува моята гледна точка, симпатягите са от организацията, която преследваше Ървинг, и искат да знаят как и защо сме се набъркали.

Два здрави шута ни изхвърлят на борда на моторницата и слагат край на нашите възвишени размишления. Кракът ми се изкълчва, когато падам на палубата, и усещам, че веднага започва да отича. Работата се дъни отвсякъде!

Красива гледка сме двамата със Сосьор — той с уста като зелка, аз с моето навяхване, в лапите на четиримата, които явно са способни на повече, отколкото могат да родят куфалниците на петима като теб!

Моторницата се отделя от кея, излиза от пристанището и зацепва в открито море. Почти веднага загревам къде отиваме. На няколко кабелта, както се казва в романите на Стивънсън, се вижда голям

осветен морски съд. Опасват го гирлянди от крушки. Чува се музика, която се отразява от морската повърхност. На борда се вихри купон.

Нашата лодка наистина се отправя право натам. Единият дръвник вади мобифон (ти тогава може и да не си чувал за тях, но си ги имаше) и дрънка нещо неразбираемо заради рева на двигателите. Разстоянието между моторницата и яхтата намалява. Скоро успявам да прочета името на носа: 8Иуег 8Ъагк [???]. Значи моторницата е към голямото корито.

Докато приближаваме, успявам да различа пасажери във вечерно облекло на горната палуба, където е празненството. Хвани се здраво за такелажа: не друсат на музика от консерва, а им свири истински оркестър. Изглежда, собственикът на черупката гуши яко, щом може да си позволи такива капризи.

Прилепваме се до хълбока на яхтата, в който малко над линията на газене има отвор с голяма плъзгаща се порта. От него е спусната широка рампа с двоен парапет. Във вътрешността две едри крушки осветяват с млечна светлина товарен трюм. Из него шават няколко сенки на моряци.

— Дебаркирайте! — казва ни арабинът.

Подчиняваме се. Стъпили веднъж на борда, нашите придружители губят интерес към нас. Поема ни екипажът на 8Иуег 8Ъагк [???], чаровни юноши с мутри на колачи. Тръгваме по тесни коридори. Татуираният пират, който върви отпред, се спира пред желязна врата, чието резе се затяга с огромен винт. Той го завърта и я отваря пред някакъв тъмен килер, който смърди на топла смазка. Бутат ни вътре без особени грубости и хлопват тежката порта. Пълен мрак. Представяш си, нали, няма нужда да описвам тръпките, които те побиват.

— Като плъхове, мамка му! — ръмжи Совьор. — Не трябваше да те слушам, ами да контраатакувам преди отплаването.

Пристъпвам напред с протегнати ръце. В такива случаи пръстите ти стават очи. Напипвам метална стена, кръгли главички на нитове. Карам по нея. След четири малки крачки прав ъгъл. Още четири крачки, нов завой. С една дума кутия. Желязна кутия, подът също е от ламарина, но гофрирана. Никаква седалка, никакъв предмет, нищо! Гладки повърхности с пъпките на нитовете. Жегата е тропическа, въздухът — рядък. Сядам и опирам гръб до стената... Победен.

Да, правилно четеш, мухъл: по-беден. По-беден от всичко!

— Да бяхме си останали да си пием мастиката в твоето кръчме, рязан.

— По-добре да мислим за друго — съветва като познавач на затворените пространства.

Знае ги той тия работи.

— Прав си — признавам. — Забеляза ли татуировката на моряка, който отвори вратата? От рамото до лакътя. Сирена. Щом оня издуде бицепс, забременява.

— И какво? — пита Коджапул.

— Нали ме посъветва да мисля за друго!

Чувам, че и той сяда с пъшкане. Той все така си говори, с „ф“ вместо „с“, но аз се отказвам да транскрибирам тук тази моментна аномалия, защото няма нищо по-смешно от авторите (от миналия век повечето са такива), които се опитват да предадат акцентите, пелтеченето, даже накуцването!

— Какво излиза — казва той, — полицията ни предаде на Черния картел?

— Черно на бяло.

— Какъв е тоя кораб според теб?

— Яхтата на някой от шефовете на организацията.

— Какво очакват от нас?

— Да изпеем каквото знаем.

— И какво ще правим?

— Ще пеем.

— Така ли смяташ?

— Защо да крием какво сме открили? Техните далавери не са наша работа. Нас ни интересуваше да намерим Мигел дела Рока, а открихме една разтопена люспа от желязото, заседнало в гръбначния му стълб.

— И ти какво си мислиш, че като снесем кротко всичко, ще ни проводят по живо, по здраво?

— Разбира се — хиля се. — И дори ще ни отпуснат пенсии като на вдовици от войната.

— А защо ни набутаха в тоя железен сандък?

— Подгръват ни.

— И докога?

— Може би до края на купона. Извинявай, че не ти отговарям с присъщата ми увереност, но батериите на моята кристална топка започват да сдават.

Минава доста време и Совьор заявява:

— Съжалявам, че те насадих на тия яйца, ченге. Искам да ти кажа мерси, докато още мога. Свалям ти шапка! Ти си голям мъж!

Приятно е да го чуеш дори когато береш душа в зандана. Коджапул добавя със замечтан глас, изпълнен със съжаление:

— Ако вместо ченге беше станал наш човек, щеше да направиш страхотна кариера!

— И ти, приятел, ако беше постъпил в полицията, вместо да обираш банки, сега да си бригаден генерал в пенсия!

Ярка светлина. Гласове.

Стръскам се и се изтръгвам от тежкия като олово сън, в който заменях суровата действителност за още по-отблъскващи кошмари.

Вратата се отваря. Мигам срещу светлината. Двама пирати с бели фланелки, на които със заврънкулки е изписано името на проклетото корито. Единият е тарикатът с татуираната сирена (сигурно са му я правили в Англия, защото прилича на госпожа Тачър). Той казва:

— Stand up! (което във ВСИЧКИ българско-английски речници и дори във френските филми значи „стани“).

Изправяме се. При това движение задръстеният Совьор, почетен гангстер за сватби и банкети из комплексите, изпуска пистолета си. Татуираният го прибира и го тика в колана си. Тръгваме. В края на коридора влизаме в асансьор, който ни качва една палуба нагоре. Кратък път и сме пред друга врата, която обаче не се отваря с корабно кормило като трезор на модерна банка. И влизаме в най-откаченото, най-невъобразимото място, което ми било писано да видя. Толкова е неописуемо, че не знам от кой край да захвана описанието, което обаче е абсолютно необходимо, почитаеми читателю, за да можеш понататък да проследиш с отпуснатия ти мизерен коефициент на интелигентност продължението на драматичните събития.

Представи си обширно помещение, горе-долу правилен куб с дължина на страната десетина метра и разделен на три равнища обем. На една от страните се издига нещо като ниска трибуна с около

петнайсетина места. Седалките са тапицирани с чортова кожа. Засега са празни. Пред трибуната има кресло, пред него маса, а от другата ѝ страна пейка от грубо дърво. Дотук в час ли си, Иванчо? Някакви въпроси? Окей, продължавам.

Тази подредба смътно напомня за съдилище. Но не това му е безумното на мястото. О, да беше само това! Немислимото, смразяващото е гигантският аквариум, който изпълва останалата част от помещението. Осем метра дължина, пет широчина и шест височина. Пълен с вода. И зеленикавата течност гъмжи гнусно от каймани, ако не и от алигатори. Отврат! Най-малкото гущерче гони четири метра. И са... Чакай да се опитам да ги преброя... един, два, три, четири, пет, шест. Уф, няма ли да спрат да мърдат!... Седем... Осем! Зверюгите се плацикат в огромния стъклен аквариум. От време на време някое се озъбва до преградата и ни гледа закачливо. Омръзнаха ли ти се картинките?

Чакай, още не съм свършил. Над аквариума има решетка, а на тази решетка лежи гол мъж, омотан с въжета, със запушена уста. Кроковците са надушили мръвката и са нервни. Скачат, за да достигнат плячката, и блъскат с муцуни решетката.

Оглеждаме панорамата и ченетата ни се стягат така, че Давидофф може да направи от тях резачка за пури. Совьор ми вика:

— Да не сме в лодката на Дракула? Или във филм за Джеймс Бонд?

Не му отговарям. Чувствам, че започва изключително важен момент от съществуването ми. И има опасност то да свърши с него, както има вещината да напише мадам Юрсенар в „Мемоарите на Антоан“.

Татуираният ни казва, че можем да гледаме, и сочи местата трета класа на дървената пейка. Защо пък не?

Полагаме седалища и се вторачваме в купона на гадните гадини. Сещам се за една крокодилска ферма в Тайланд, която посетих навремето. Представявана редица басейни, в които влечугите бяха разделени според възрастта и размерите им. Изящни мостчета прекриваха резервоарите и аз гледах със зяпнала уста как се премятат хищниците. Тук усещането е по-силно, защото тези гадини са великани, а голият вързан мъж над тях навява предчувствия за чудовищни гледки.

След известно време вратата срещу тази, през която ни вкараха, се отваря и в помещението нахлуват хора в официално облекло. Повечето са мъже в бели смокинги, но има и три дами: дълги рокли с диаманти, тежък вечерен грим. Общо четиринайсет човека. Настаняват се на трибуната. Личи си, че не им е за пръв път. При казват си, без да се интересуват особено от нас, с изключение на най-младата от дамите, една изрусена Мерилин към четирийсет карата, която, усещам, ме намира за сладур и съответно се пита колко ли сладко викам ура.

Няколко минути светско бърбене и се появява по следният персонаж: Великият инквизитор! Интересен типаж! Към петдесетте, изтънчено елегантен. Лицето му е широко, плоско и бледо. По средата кривият нос стърчи като римска останка посред италиански площад Сива лъвска грива, сресана назад. Леко мътен поглед.

Противно на очакванията не сяда в креслото, а остава прав, с ръка в джоба на сакото и палеца отвън, щръкнал като курок на ловджийска пушка. Обръща се към гостите:

— Уважаеми членове — започва, — благодаря, че всички се отзовахте на поканата ми. Позволете ми сега да премина към сериозната част и да ви информирам за някои проблеми, които предизвикваха известно безпокойство в картела, но са на път да намерят разрешението си. Навярно забелязвате вързания мъж върху решетката на аквариума. Става дума за Педро да Силва, който събираше приходите на картела от търговията с наркотични вещества по Западния бряг. Нашите ревизори установиха, че Да Силва е отклонил средства, възлизащи общо на осемстотин четирийсет и три хиляди долара. Той не оспори фактите. Смятаме, че подобна липса на вкус заслужава смъртно наказание, защото, ако Черният картел не дава недвусмислено да се разбере, че е непреклонен по въпроса за лоялността на сътрудниците си, излагаме на опасност репутацията си. Както винаги, ще подложим на вот присъдата, предложена от експертния съвет. Кой е за неутрализирането на Да Силва?

Всички вдигат ръка.

— Единодушно — регистрира този, когото спонтанно нарекох „Великия инквизитор“. — Добре! Да бъде!

Кима на единия от двамата моряци. Посоченият отива до нещо като бесилка, стърчаща в ъгъла на аквариума. От нея виси верига с ръкохватка на края. Той я дръпва. Решетката над вивариума с

кайманите се разтваря по средата и голият човек цопва в ужасния басейн.

Онова, което се случва след това, надхвърля всякакви човешки представи. Едва докоснал повърхността на Водата, нещастникът е буквално раздърпан. Осем зейнали виолетово-червени пасти го захапват. Всеки от хищниците тегли плячката към себе си. Водата поаленява. Тялото на мъченика е разчекнато, разкъсано, разфасовано, изядено! Неописуемо ли? Ами, нали виждаш, че го описвам. Но не добавям нищо, държа се в границите на поносимото, че да не подбелиш очи, малодушни ми читателю! Сред вълните се подмятат късове плът, гледай гледай, един крак! Отвратително е — един самотен крак. Червата се стелят като кълбо змии, което се разбягва. На главата засега никой не налита и тя се търкаля по дъното на стъклената вана, подмятана от движенията на влечугите. Ужас! ТЪе Ноггог!

А зловещият ареопаг съзерцава сцената, без да мигне. Жените дори не пребледняват. Май симпатичната тумба е навикнала на такива „екзекуции“. Кроковците нагъват хищно, трябва да са ги държали дълго без храна. Бият се за остатъците. Подават се над повърхност та и дъвчат доволно. От огромните им кастанети стърчат кости. Течността вече е толкова размътена от кръв та, че не се различава ясно боричкането на веселите животинчета.

Морякът дръпва отново верижката и двете половини на решетката заемат първоначалното си положение.

— Добре — казва Великият инквизитор, — приключихме с първа точка. Сега да пристъпим към двамата мъже пред вас. Техният случай е по-особен. И двамата са французи. Този е полицай и заема висок пост в Париж Онзи е дребен гангстер, не особено ловък, ако се съди по това, че е прекарал повече време в затвора, отколкото отвън — угодническо хихикане в аудиторията. Преди да ви разкажа нещо повече за тях, скъпи приятели, трябва да ви съобщя един много съществен факт Неотдавна Черният картел реши да премахне петима от нашите активни членове: Франк Стъдър, Чарли Рендъл, Куентин Дюър, Том Лимбер и Ървинг Клей. „Договорите“ по отношение на първите четирима бяха изпълнени коректно. Но последният не можа да бъде... екзекутиран поради основателната причина, че Клей почина преди това от естествена смърт: рак. Момчетата от картела извършиха проверки недостатъчни, както се уверихме по-късно). Казано направо,

Клей ни измами със своята естествена смърт. Всъщност той докарал от Франция един дребен престъпник, когото пробутал на свое място при кремацията. Хитро! Клей бил предупреден, че дните му са преброени, и прибягнал до този трик, за да се измъкне. За негово нещастие пустият му французин бил голям фустопоклонник. По време на престоя си при Клен в Гълфпорт станал любовник на една чернокожа проститутка. Освен това бил от любопитните и намерил телефона на мястото във Фресно, където Клей смятал да се „оттегли“, и го съобщил на възлюбената си. Дотук ясен ли съм? Окей. Приблизително по това време пристигат тези двамата, тръгнаха, предполагам, да търсят своя сънародник, въпросния дребен френски тарикат Дела Рока. Издирванията им ги отвеждат до проститутката и те я удавят във ваната и, след като я накарват да проговори.

— Не е вярно! — провиквам се. — Аз съм полицай, а не убиец!

Мъжът подхвърля през рамо, без да се стресне:

— Изчакайте, ако обичате — после продължава разказа си: — Понеже разпитвали колежките на момичето за адреса му и срещнали съседите по стълбите, на полицията в Мисисипи не й било трудно да попадне на следите им и да научи, че са отлетели за Калифорния. В разследването се включват федералните служби. Светкавична анкета, за което заслужават благодарност от Черния картел. Те арестуват тези индивиди, които междувременно са убили брата и жената на Клей край една запустяла мина в Сиера Невада.

— Не е вярно! — повтарям.

Великият инквизитор ми се усмихва почти доброжелателно:

— Сега е моментът да представите обясненията си, господин детектив.

В тоя миг си казвам, че за тези почтени велможи на организираната престъпност най-прекрасните, най-вълнуващите, най-трогателните думи ще бъдат като музика за глухи. Ако си дал на осем прегладнели каймана да изкълват жив човек, за теб думата чувствителност е безсмислен звук. Дали ще им рецитирам Маргьорит Дюрас или ръкописите от Мъртво море, е все тая. И все пак, за да не пропусна и най-малката възможност, им разказвам подред и с лаконичност, от която и Фидел Кастро би позеленял от завист, поредицата събития, разиграли се до днес. Премълчавам само живописния начин, по който се запознах с Маноло дела Рока, защото,

като ги гледам, представа нямат що за десерт е къдравата торта с удължен срок на годност. Излагам им подбудите и развитието на моето разследване, без да премълчавам нищо. Накрая възкликват, когато им съобщавам, че Клей вече наистина е мъртъв, пречукай от моя приятел бандит. Обяснявам им къде се намира: могат да си го приберат без никакви затруднения, ако тленните му останки представляват интерес за тях.

Когато свършвам, Великият инквизитор кима с доволен вид:

— Ето една добра новина — казва. Но веднага намира за какво да се заяде: — Господин детектив — обръща се към мен, — разказът ви звучеше с нотки на достоверност, което ме кара да мисля, че нещата наистина са се развили така. И все пак бих искал да се спрем по-подробно на един момент: Ървинг Клей направи ли пред вас някакви признания, преди да умре?

— Как би могъл? Намираше се в кома след страхотния удар с дръжката на пистолета, нанесен му от мистър Коджапул!

Съгласява се още веднъж (по-далече дръж).

— Преследвахте го с хеликоптер?

— Точно така.

— Как се върнахте от Мексико, щом сте го откарали във въпросната кариера с бялото порше, което сте изоставили там?

Я го виж, има фосфор в мозъка си, мръсникът!

— Хеликоптерът ни следваше и ни върна във Фресно.

— Коя фирма? Казвам му.

— Кой пилотираше?

— Една жена.

— Знаете ли името ѝ?

Какво да го усуквам, така или иначе, ще го научат.

— Госпожа Бриджет Симпсън.

— И тази жена е станала съучастничка, като е качила хора, които току-що са изоставили труп на усамотено място?

— Тя ни чакаше на равното, доста далеч от кариерата, където се намира тялото на Клей.

Трето любезно кимане на лъвската глава. Инквизиторът се обръща към „съдебните заседатели“:

— Уважаеми приятели, моля ви да изчакате няколко минути. Налага се да извърша някои проучвания. Ще ви поднесат шампанско.

И се изпарява. В адския казан спокойствието почти се е възстановило. От време на време някой алигатор гризва лекичко кратуната на покойния Да Силва като кученце, което си остри зъбките на кокал. Водата си остава същата чорба. Премиятат се гнусни жили, белезникави късове плът и други парчетии.

Появяват се сервитьори с бели ръкавици и табли с разхладителни напитки: чаши шампанско, мартини драй, оранжада. Четиринайсетте поканени съдии си мокрят глътките, а моя милост изнемогва от жажда, премията в изпръхналата си уста грапавата костица, която му служи за език, и ги гледа как лочат.

Совьор е като болен бухал, свил глава в перушината си. Подготвя се за най-лошото. Все едно някогашен смъртник, когото прочутият палач Месир Дейблер ще измъкне от зандана, за да му резне върха на пурата. Чумери се, нали разбираш? Слао, общество! Приятно продължение на всички. Прекарайте ме, но аз пикая на вас. Щом толкова ви е изтрябвал остатъкът от дните ми, взимайте го и се пръждосвайте!

— Виж сега — шепне ми, — пощурявам, като се сетя как в нашите седалища ония с тогите как ли не го сучат, за да ни изкарат най-големите злодеи. В сравнение с тия изроди ние сме амурчета от Ренесанса. Даже ония майтапчии от гестапо не са стигали дотам! А тия баровци се издокарват като в Камарата на лордовете, за да зяпат как крокодилите изяждат един нещастник!

Замълчава, защото влиза Великият инквизитор и заседанието се подновява. Този път той сяда в креслото.

— Разговарях с пилота на вашия хеликоптер, госпожа Симпсън — съобщава. — Тя е категорична: разговаряли сте с Клей. Видяла ви е отдалеч да спорите с него.

Какво ви каза той?

— Нищо. Умря незабавно от мозъчен кръвоизлив.

Оня завърта креслото си, за да е с лице към гостите.

— Ще получа ли съгласието ви, уважаеми съмишленици, ако заявя, че в името на сигурността на картела тези двама души трябва да изчезнат? — шепот на спонтанно съгласие. — Няма голямо значение, дали Клей им е казал нещо или не: французите знаят прекалено много за нас — заявява мъжът със счупения нос и сочи към аквариума: — А

и спектакълът, на който присъстваха, прави отстраняването им неизбежно, нали?

Нов одобрителен шум.

— Да гласуваме. Кой е против?

Нито една ръка не се вдига. Пикантна подробност — блондинката, която ме предвкушваше, ми се усмихва чаровно. Мерси, мадам!

— Отбелязвам отново пълно единодушие — казва Великият инквизитор.

Натиска едно звънче на масата. Веднага нахълтва екип от моряци в гащеризони. Носят стълба и руло тънка тел. Явно утвърдени специалисти. Хвърковатата чета. Като начало ни забиват по един в тила, за да ни поста вят под местна упойка. Грабват ни и ни овързват като наденици. Качват ни на съдбовната решетка. Аз падам с лице към водата. Чудовищата пощуряват от нашето присъствие. Започват отново одевешното танго, както когато им сервираха Да Силва. Скачат нагоре и се блъскат в решетката. Муцуната на единия докосва скулата ми. Брр, смразяваща целувка! Обаче, мамо, нали крокодилчето е много мило? Било е съвсем мъничко, когато е излязло от яйцето. Яйчице и в него крокодилче! И е умничко на това отгоре. Толкова неща разбира, когато го дресират! Някои укротители си мушкат главата в гърлото им и после пак имат на какво да си сложат шапката!

Разказвал ли съм ти вица за оня, който си пъхал вътре долната глава? Май ти го разказах, обаче слушай го пак. Та един укротител изкарва на арената един страшен звяр. Носи бухалка, тряска крокодила по черепа и той отваря уста. Тарикатът измъква един магарешки от гащите и го слага между ченетата на влечугото, което ги стиска до границата на ампутацията. Нов удар с дървото между очите на звяра и той пак отваря уста. Тогава укротителят пита: „Има ли сред публиката мъж, който може да направи същото?“ Един педал вдига ръка и вика: „Аз! — и добавя: — Обаче няма да ме удряте по главата!“ Сигурен съм, че съм ти го казвал. Няма значение. Не помня вече кой епископ (не е моят) беше рекъл, че ако всичко досега беше написано само по веднъж, цялата световна литература щеше да се побере в седем тома. Формулираме, разговаряме, изразяваме. Мислим, мечтаем, отплесваме се, мисловницата ни се скапва по-бързо от тялото. Превръщаме се в изкуфели дъртаци. Врецим. Едно си знаем, пак и пак набиваме същите

пирони. Що се отнася, доколкото засяга мен, както казва Берю, те моля за прошка, че не бях по-обилен, както и ти прощавам за твоята незначителност!

Иначе двамата със Совьор нервираме крокодилите. Изпитвам красивата храброст на обречения. Казвам си, ще бъде като катастрофа с кола или влак, тялото ти ще бъде премазано, пронизано, разрязано. Ще умреш удавен и от непоносими страдания. Ще бъде такава болка, че ще минеш през огледалото, преди да си се усетил.

Дишам трудно, защото са ни запушили устата. А пък пропуснаха да ни съблекат. На кайманите ще им заседнат конци между зъбите, копчета във венците и мокасини в коремите.

Долу Великият инквизитор заявява:

— Някоя похвала няма да е достатъчна за ценността на този аквариум, скъпи съмишленици. Той осигурява пълното изчезване на хората, които премахваме. Щом тези добри животни си похапнат, ще източим в морето водата от басейна заедно с остатъците и всичко ще свърши завинаги. Всичко ще свърши завинаги!

Мисля си за моята Фелиси, която ще ме чака до края на дните си, защото никога няма да повярва в моята кончина. Ще продължа да живея в сърцето ѝ. Ще се ослушва за стъпки по алеята, за щракването на моя ключ в ключалката и всеки път, когато телефонът звънне, ще си вика: „Той е!“

— Ваш ред е, Боб! — казва Великият инквизитор.

Отговорникът за верижката пристъпва към бесилото.

„Господи, ако те има, направи един жест за нас!“

Обаче жеста го прави оня обесник. Ръката му се протяга към ръкохватката. Не мога да прогоня мисълта, че това движение ми напомня за дърпането на клозетно казанче. Дръпни след употреба! Тази мъдрост беше изписана по портите на кенефите едно време.

Господ обаче ме е чул и разбрал сто на сто. Някой дърпа преди, а не след употребата. Дърпа спусък. Ще речеш, че е изгърмял топ. Приказно е! Така си е, чува се детонация и веднага след нея експлозия, но целия ме посипват парченца.

Въпреки всичко не ми стиска да стисна очи. И значи виждам всичко. Виждам, без да разбирам докрай. Виждам, без да записвам напълно. Изстреляли са една ракетка в дебелия стено на басейна и тя се пръска. Следва нещо като миниокеански прилив към зрителите.

Вълната и повлечените от нея каймани заливат трибуната и присъстващите. Ние със Съвбор сме недосегаеми на нашата решетка. Ще играем зрители.

Честно, заслужавало си е да останем живи, за да видим това. Четиринайсетимата „съдебни заседатели“ и Великият инквизитор са натръшкани и смазани от огромната водна маса и от кайманите. Те се мятат, допит се или поне се задъхват. Крокодилите се осаферват побързо от хората и започват да обработват този куп мръвки във вечерно облекло. Чудовищата се отдават изцяло на удоволствието! Отвсякъде се носят крясъци и мляскане. Чува се пращане на кости! Успелите да се свестят се опитват да се изправят, но мокрите парцали забавят движенията им.

Освен това юначагата, който гръмна аквариума, е на поста си в нещо като люк, отворен на два метра от пода, и сега ръси с картечница. Полива, момчета, не пести материала! За да не губи време, щом изпразни пълнителя, някой му подава друга поливалка и зарежда първата. Та това е великото изстребление! Непоправима Вартоломеева нощ! Та-та-та! Та-та-та! Чайчето на смъртта! Масов екарисаж! И кайманите отиват, макар все още да не съм сигурен дали са каймани или алигатори, но хайде, каймани да бъдат!

Най-после стрелбата спира. Но толкова агонии наведнъж не свършват толкова бързо. Отвсякъде се оцежда като след тропически порой: крокодилска и човешка кръв. Две-три от гадините не са засегнати от куршумите и продължават гощавката, без пет пари да дават. Най-едрият ръфа като истински гастроном крака на оная русата и мога на бас да се хвана с теб, че веднага ще дегустира и дупенцето. Да им се не начудиш на тия животни, толкова са изтънчени!

Стрелецът изчезва от люка. Веднага след това оттам наднича една червендалеста зурла. Притеснен глас пита:

— Има ли некой жив Санантонио в тоя кучи гъз?

Едва са ни развързали и Берю се нахвърля върху Съвбор:

— Ти ли си Коджапул, хммм? Знам те аз, нали те закопчах, кат' беше още зелен обирджия, как ли не би бил да не си го спомняш? Ей го белега, къде ти резнах бузката с бакърения пръстен, дето после го фърлих, че правеше големи поразии, кат' се нервирам. Я ми реди, господин готин, къде си ръгнал ти да забъркваш моя Сан А. в твоите юесейски дивотии? Туй момче без геле, грамотно и възпитано, с

лъскаво бъдеще! Да те у зеления китаец! Ще ми му рискуваш кожата! И за к'во, Господи, да те запитам? За още по-задръстен нещастник от тебе. Нали го знам и него, Мигел Каdifения език. Кога не клечеше с пушкало пред „Креди Лионе“ или „Сосиете женерал“, кльопаше рунтавелки! Егати лакомията! Сички птички от Пигал се бутеха да му кацнат на носа. Цел хамелеон! Уста тирбушон! Кой къде, а той между шунките на некая булка, да ѝ смазва лостчето с плюнка! Първа шпага, първи коридор! Да ти забележим, че и аз си падам да попаса на фризирана ливада. Ама това и да пееш с часове лигаво тралала на срамничето на некое маце, са две големи разлики! Аз съм за до сливиците. Оборудван, както I ага, не бива да хващам ръжда. Направо си ми е, как му викаха, лебедкова песен. Само гепвам здраво изтребителката за балоните и започвам като академик по гребане. Обаче да си дойдем на приказката, защо ми разваляш ти момчето. Висна ми ченето, кат' разбрах, че ти се е повел по акъла. Човек нема мира с тия младоци. А бехме закъснели, а беше ми го оставил да ми го глътнат крокодилите.

— Алигатори са! — възразява Совьор.

— Не — намесвам се, — каймани са!

— Каймани или алигатори, ако не бехме ние, да са го хапнали като пържола гадините. Ама я го глей тоя, дето не е пукнал, къде налита да ми смуче палеца! Гадост! Е, те сега ти излезна късметът!

И Берюрие започва яростно с ритници кратуната на влечугото, което скоро пуска кепенците и изпада в кома от тези удари с парен чук.

Може би сега е моментът, о, мой просветлени читателю, да уточня нещо съществено за теб: Берюрие Безстрашний е издокаран във водолазен костюм, с който прилича на кашалот, изплавал от морските дълбини. Маската, вдигната над гумената качулка, добавя към облика му нещо извънземно, което смуцава.

— Как пристигна на борда? — питам.

— Имаме един голем зодиак от гуменчук, моторница за дебъркиране. Наш'та е кат на Светата майка църквата.

— Чия „нашата“?

— Ми на мен, Пинюш и командосите!

— Пинюш е тук?

— Кисне на зодиака и си продухва емфизема. На неговите години подводното цамбуркане направо ще му пръсне бронхите.

— Обясни ни какво се случи, Дебел? След като за малко да загинем, изядени от каймани, сега не е хубаво да се пукнем от любопитство.

Морското говедо:

— Бе пак добре, че дрънна една жица, за да ни светнеш за ваш'та кспедиция до цуни ми гъза.

— И какво?

— Ми Пинчо тутакси дотърча да разположи ситуацията. Решихме, че твоята история смърди отдалеч и трябва да си размърдаме дирниците, та да те извадим от лайната. Отърчахме при Стария. И да ти река, тоя път дъртото се държа на положение. Еднъж да стопли! Отведнъж прищрака и хоп, налапа слушалото да буди големия шеф на ФБР, където го познава. И оня човек, кат' се надърви на Черния картел, ама се надърви, казвам ти, щеше да пукне тъпанчето на Татенцето. И ги редеше едни, на петте етажа джамовете дрънчаха от английски, моля да ти отбележим. Много страшно става на тоя език мучи, къде по-страшно от секи друг, ако не броим германския и джапанския де. Човекът рече, после Стария ни го повтори, че новият президент бил решил да прочисти страната от тая държава в държавата, която разкапвала полицията, правосъдието и институтциите. Значи метене до дъно, не е страшно, и да се потроши нещо. И желаел значи да сме се били явили двамата с Пинюш право във Вагинтон, че да му изясним к'вото ви засяга и к'ви сте ги дробили. А той тутакси щял да бил включел елитен екип. Не някои леваци или помияри, дето кльопат от ръката на картела, ами честни ченгета, кат' Елиът Нес, та да би бил сигурен, че не им са натъпкани гушите. Такива работи. Тогава с Боклука се изстрелваме. Кацаме във Вижмиготон и още на летището забиваме лаф с големите клечки от ФБР. Оттам ни пратиха директно към Сан Франциско, щото калифурнаджийските ченгета ви били по петите. Аха, аха да ви обрулят макарите! Прочутият елитров екип е на дойна нога и чака знак да вдигне крак. Добре, изсипваме се на Западналия бряг, дето се вихрят колегите. Казват, че в положението на ситуацията има промени. Федербалните ви връзват връз възглавето на щерката Коджапул и ви влечат в участъка, ама после ви сервират с фльонга на комсомолците от картела. Ето ти значи доказателство за топлатата връзка между ченгетата и Черния картел! Пичовете от феберето се лепват зад тарикатите и фиксират как катерът ви катери

право на туй яхте. Свиквам поен съвет. Гемията е в извънтротоарни води, значи няма начин да я свитнем. От друга страна, феберето е наясно, че на борда става голям панаир. Преди време изловили тялото на един юнак от ЗПуег 8пагк [???] с дваيسة сантиметра нож между котлетите. И е бил съвсем умрял, та преди да гушне хризантемите, им раздул к'ви ги дъвчат собствениците на яхтето. За гни животинки в аквариума и как им пускат от посетителите да си хапнат. Ченгетата решили, че бълнува, и си го преместили в другия крачол. Обаче моя милост, кат' разбрах, че са ви затътрили на туй корито, че кат' регнах гороломно! Викам им, ей сега вдигам някоя черупка и отпрашвам да видя к'во става. Чак тогава значи се съшават с Ваштамаманакон и оттам дават зелен сенатор за операцията. Действаме шестима. Обзавеждането е муци: сълзотровни гранати, безумни пистолети, картечници, ако обичате! Софи-с-тапицираното, както му се вика. И момчетата техничарчета, много ще те замоля! Накачулваме се по яхтето с въжета и куки. Чувалите с подаръците са ни на коланите. За нула време екипажът е за екарисажа. После приспивните гранати и айде, лека ноц!

— Покланям ви се доземи! — смутолевя Совьор. — Вижте, господин Берюрие, имах ви голям зъб, направо кучешки, за онуй драние, дето го изядох от вас навремето — погалва белега, оставен от единствения пръстен, който Берю е носил през светския си живот, и заявява: — Днес не само че не ви се сърдя, а ви изразявам моята благодарност и уважение.

Леко паниран от това излияние, Дебелия изсумтява:

— К'ъв кучешки зъб, бе? Кучетата пренасят бълхи!

От известно време не ги слушам, а гледам как сред купа мъртъвци нещо шава, и по-точно самият Велик инквизитор. Повелителят на Западния бряг от името на Черния картел сякаш не е особено свеж! Губи му се един крак, останал е между зъбите на влечугото, гръмнато с куршум в окото. Освен това е наръфан на още две-три места, което доста му пречи да си събере червата.

Още е в съзнание. Втренил е хладен поглед в нас. Държи свръхплосък пистолет („Астраган“, калибър 8) и прилага значителни усилия да го насочи насам. Обаче силите са го напуснали и вече не е способен да вдигне и марка от нула франка и петдесет (ще му се стори като щанга).

С отвращение (и световъртеж) прецапвам през отблъскващата каша: съсирваща се кръв, трупове, умиращи, късове от човешки тела. Навеждам се над него. Лицето му е сгърчено в гримаса на агонизиращ лъв. Измъквам оръжието от ръката му и го хвърлям зад мен.

— Не е сега времето за забавления с тая играчка, приятел!

Гледаме се. Наближаването на агонията най-после го очовечвава, защото прочитам в очите му страх. Да, да, той, безмилостният, заповядалият толкова екзекуции, отредилият мъчителна смърт на толкова хора, сега изстива, изтръпва, тресе го, побива го хлад, полазват го мравки, тракат му зъбите, причернява му пред очите, треперят му картинките. Обхваща го вледеняващ ужас. Господ със своята всеобхватна и неотменна справедливост е превърнал вдъхващия ужас палач в трепереща жертва на страха.

Той простенва:

— Нуждая се от помощ!

Ама не, чуваш ли го? На мен да ги приказва тия, след като щеше да ме пусне съвсем живичък на кайманите! Не му липсва дебелоочие.

— Медицинска помощ? — питам мрачно. — В замяна на какво?

— Страданията са непоносими.

— Толкова ли е несправедливо?

— Трябва да се побърза! Снижавам глас:

— Чуйте ме, драги, можем да направим размяна.

— Само по-бързо! — умолява той. Но аз не помръдвам.

— Наистина — казвам — успях да говоря с Клей. Призна, че е бил осъден на смърт заедно с партньорите си, защото попаднали на страшна тайна, но умря, без да каже нищо повече. Ще ми разкажете за какво става дума, и ще повикам санитарен хеликоптер, който ще ви вземе от палубата и ще ви откара в болница. До един час можете да сте на операционната маса. Мисля, че предложението е интересно.

— Нямам право — хленчи той.

— Окей, старче, приятно пукване тогава! Обръщам се към двамата другари, които присъстват на разговора.

— Тръгваме ли, момчета? Това място вече ме изнервя.

Отправяме се към вратата.

— Не! — изкрещява инквизиторът.

— Ще говорите ли? — питам.

— Ако ми дадете думата си на полицай, че ще ми осигурите лечение.

Без да се колебае, вдигам ръка (за да покаже дедовия).

— Давам ви думата си! — казвам сериозно.

— Приближете се!

Коленича в помята. Мъжът заговаря и докато го I слушам, започва да ми се струва, че рояк пчели са взе-I ли ректума ми за вход на кошер.

Не е дълго: едно изречение. Може да се напише на два реда и половина. Поглеждам си циферблата. Наближава три след полунощ. Няма време за губене.

— Ще направите ли каквото ми обещахте? — пита уплашеният инквизитор.

— Заклех се!

Тогава се приближава Совьор. Вдига свръхплоския пистолет, който изтръгнах от ръката на умирация.

— Бърза помощ пристига! — обявява той. Насочва оръжието към гърдите му. — Лек път, приятел!

Стреля шест пъти. От долу на горе в гърдния кош. Последните две джанки шляпват в гърлото и в челото на инквизитора. После Совьор се обръща към мен:

— Кажи си честно, ченге, ако смяташ, че е незаслужено.

Свивам рамене и излизам.

Всички са се събрали на палубата. Шефът на командосите дава сигнали с прожектор и скоро огромният зодиак с двигател сто и двайсет коня се прилепва до „яхтето“. На борда му се очертават два силуета: на пилота и друг, по-хилав — Пино Цезар. Киха като побъркан.

Когато се присъединяваме към него, ме посреща с любезното и кротко:

— Добър вечер, мой малък Антоан. Радвам се, че те намирам в добра форма. Да имаш случайно книжна кърпичка?

Давам газ (зодиакът тоже). Да ти обясня, о, мой безгръбначни, заблудени и леко изкуфял читателю, да, знай, че четирийсет минути след като кракът ми стъпва върху този голям напомпан капут, ние се оказваме във Фриско, заобиколени от някакви момчета като канари в

някакъв официален кабинет, където отглеждат американското знаме в саксия.

Един як мъж с голям нос и сиви коси на вълни, които му стигат до раменете, с очи, създадени да се взират в престъпността, и солидно издут чатал (не от патладжан, той да не е балетист или тореадор) стои прав, с навити ръкави. Носи лилави тиранти върху синя риза с бяла яка. Казва в телефонната слушалка:

— Службата за сигурност на Белия дом ли е? Тук е агентът на ФБР Ники Охтиката, номер 18018, код АВ 910. Трябва да ви предам съобщение от изключителна важност. Моля след проверка на самоличността ми да се обадите в бюро в Сан Франциско, чийто номер е в секретния указател. Вътрешен 16! Чакам.

Затваря и ни оглежда, леко учуден от вида на Берюрие, който се е излюпил от водолазния костюм и дефилира в бяла дрешка, осеяна със съзвездията на най-разнообразни лекета. Под лятната премяна негово превъзходителство носи жълта тениска, щампована с кръстосани стикове за голф. Обул е кафяви патъци и е нахлупил вечното си сивкаво бомбе, взето преди двайсетина години от една кофа за боклук.

Хубавецът с дългите къдрици ми казва:

— Не ми изглеждате във върховна форма, комисар!

— Ами двамата с Коджапул не сме слагали нищо в уста от едно денонощие — обяснявам.

— Господи! Защо не казахте?

— Имаше по-важни неща за съобщаване!

Нарежда на хората си да отидат за сандвичи и бира.

Берюрие се възползва от обстоятелствата:

— Ако намерите и шишенце червено, дори и американско да е, може и да не ви откажа!

Телефонът изхърква. Ники Охтиката го забърсва с един замах на косматата си лапа.

— Окей, момчета? — пита. — Добре, тогава ми отговорете на въпроса. Вярно ли е, че президентът днес ще ходи в Маями, за да участва в семинар с ръководителите на НАСА в салоните на хотел „Рекс Император“?... Да?... Тогава отменете събранието и изпратете подготвени пиротехници за внимателна проверка. Според сведенията, които получих, мястото е минирано по-нагъсто от Северно море през последната война. Днес следобед между три и четири всичко ще

хвъркне във въздуха! Разбрахте ли ме добре? Всичко ще хвъркне!
Побързайте.

---

[1] Ако те мъчи тъпият въпрос, кога е ходил един тюрмаджия на опера, ще те открехна, че едно време в килиите им имаше радиоточки, включени на „Христо Ботев“. Сега е друго. ↑

ЕПИЛОГ

Ето ни събрани в бар „Каре аса“ на улица „И днес осъмнах“. Совьор го е отворил пак след завръщането ни от американската преизподня. Има божолеиско за Берю, мискетче за Пинюш, кървава Марийка за моя милост и мастичка за Совьор. Пуснал е резето, за да си бъдем между нас. Припомняме си невъзможната мисия. Янките искаха да ми боднат Кръста на звездното знаме или не знам какво си за изключителни заслуги към американската нация, но аз отказах. Да нямам франкофонска лента на ревера, пък да се кипря с някакви си юесейски дрънкулки — на какво ще прилича това? Президентът Буш ми подари снимката си с посвещение и аз я дадох на Антоанчо, за да се фука пред приятелчетата в училището (за кръшкачи).

— Как е Мариза? — питам.

— Пратих я в една клиника до Булон, за да я лекуват, както трябва.

— Правилно, с тия работи шега не бива, че могат да й останат последици.

Трябва да ти призная нещо: вече почти не се сещам за девойката Коджапул. Все пак ще трябва да й занеса цветя. В самолета на връщане забучих една стюардеска с добър въртящ коефициент. Пак пилотка, в известен смисъл. Русо миньонче с поглед еламеизяжцялата, която ме приема в гарсоньерката си, когато няма полет. Такава палавница е, че щом отвори вратата, панталоните ми се маскират на чорапи и вече не нейният еърбъс, а моя милост я вдига на седмото небе.

— Ти к'во само въртиш очи към портата? — пита Берю Коджапул. — Да не те е шубе от полиция?

— Не, чакам Маноло дела Рока, брата на Циганина, за да му предам неговата част от наследството. Зарекох се и ще го направя. Както и да го смятам, зеленото и камъните общо гонят някъде седем-осемстотин бона. Оставям си два пъти по толкова за зестра на щерката — добавя, като ме гледа под око.

Но аз не вдигам нос от чашата. Чука се по стъклото. Маноло е. Совьор тръгва да отвори.

— Слушай — спирам го. — Бъди така добър да си правиш дарението без нашето присъствие. Май ти казах още в Щатите.

— Уез, ченге! Твоята полицейска чест ще остане clean!

Влиза любителят на къдриви торти. Представяния, ръкостискания и други хватки. Останало му е косъмче между зъбите. Черно, ситно накъдрено. Ако се хванеш на бас, че е пасъл на Иберийския полуостров, ще спечелиш. Или из Северна Африка, кой знае?

— Как вървят дегустациите, Маноло?

— Не е зле — отвръща ухилен. — Лека-полека заформям постоянна клиентела. Вече не обикалям толкова, защото имам и резервен отбор, господин комисар.

Съблича си якето и като истински джентълмен го мята на облегалката на стола.

— Какво ще пиеш, малкият? — пита Совьор.

— Една биричка, че току-що хапнах много солено!

— Готово!

Обаче Коджапул изведнъж се втрещява, оцъкля очи, устните му побеляват. Ей Богу, ще се гътне! Примъквам един стол.

— Седни тук, пандиз! Какво ти става? Дамла ли те тресна? Или розата на артериите?

Той пелтечи:

— Кажи му да си облече якето! Не мога да гледам! Никога вече няма да мога.

И ми сочи фланелата „Лакост“ на Маноло, от която ни се хили един зелен крокодил.

Издание:

Сан Антонио. Торта рунтавелка

Превод: Гриша Атанасов, 1998

Редактор: Красимир Мирчев

Художник: Виктор Паунов

Технически редактор: Стефка Иванова

Коректор: Юлия Шопова

Формат 32/84×108. Печ. коли: 13. ISBN 954-528-073-5

Дадена за печат септември 1998 г. Излязла от печат септември
1998 г.

Книгоиздателска къща „Труд“, 1998 г.

Полиграфически комбинат „Д. Благоев — 2“ ЕООД

San Antonio. Tarte aux poils sur commande

Editions fleuve noir, Paris, 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.